

„Minä olen se hyvä paimen.“

Joh. 10: 11.

KOTIMATKALLA

EVANKELINEN KALENTERI VUODELLE

1924.

(KUVITETTU.)

TOIMITTI

K. H. E.

USEIDEN TOISTEN AVUSTAMANA.

SUOMEN LUTHERILAISEN EVANKELIUMI-YHDISTYKSEN
KUSTANTAMA

UUSI JAKSO. KAHDESKYMMENESVIIDES VUOSIKERTA.

Hinta: Pahvikansissa 11 mk. Vaatek. 12 mk.

Autuas on se kansa, jonka Jumalana Herra on, se suku, jonka Hän on itsellensä perinnöksi valinnut. Ps. 33: 12.

Joka pysyy minussa ja minä hänessä, hän tuottaa paljon hedelmää, sillä ilman minua ette voi tehdä mitään. Joh. 15: 5.

Minä muistan liittoni sinun kanssasi nuoruutesi päivinä ja vahvistan sinulle ijankaikkisen liiton. Hes. 16: 60.

Kiitos olkoon Jumalalle hänen sanomattomasta lahjastaan! 2 Kor. 9: 15.

Rauhan Jumala, joka on kuolleista palauttanut hänet, joka ijankaikkisen liiton veren voimasta on se suuri lammasten paimen, Herramme Jeesuksen, hän saattakoon teidät kykeneviksi kaikkeen hyvään työhön, tekemään hänen tahtoansa, ja tehköön teissä mitä on hänelle otollista, Jeesuksen Kristuksen kautta, jolle olkoon kunnia ijankaikkisesta ijankaikkiseen! Amen. Hebr. 13: 20, 21.

Halleluja! Kiittäkäät Herraa, sillä Hän on hyvä, sillä hänen armonsa pysyy ijankaikkisesti! Ps. 106: 1.

Helsingissä 1923.

Osakeyhtiö Weilin & Göös Aktiebolag.

Sanaan!

On autuasta Isän lapsi olla. —
Jos toisinaan en nääkään kasvojaan,
mut aina Hän on sama Sanassaan
ja siinä lastaan katsoo suosiolla.

On aina rauhan ajatukset Hällä,
edessään suuri uhri Golgatan,
mi meille avannut on taivahan,
johon ei pääse kukaan vähemmällä.

Ei paina syntein taakka hartioita,
kun ne jo nosti Kristus Jeesus pois.
Ken meiltä autuuttamme ryöstää vois,
kun meill' ei enää luetakaan noita!

Oi, uskon heikkoutta! — Se se estää
mua nauttimasta täyttä autuuttain!
Et ota, Isä, minkä kerran sain,
mut anna, anna usko mikä kestää!

Vie minut Sanaan, Sanaas uskomahan,
vain siitä sielu ravintonsa saa!
Se muutoin on kuin muokkaamaton maa,
siis auta, auta uuteen opintahan!

Sun Henkes valo, Herra, yksin johtaa
taivaasees minut, sokea kun oon.
Sun Henkes kanssa yksin taisteloon
voin käydä, muuten minut surma kohtaa.

Et hylkää Sä, et jätä Sä, kun käännyn
Sun puolees, Herra, Sanaas turvaten!
En ilman sitä tule toimeen, en,
vaan Henkes avutta mä näännyn, näännyn.

On autuasta Herran oma olla,
Hän vaikka itsens' salaa toisinaan!
Hän aina sama ompi Sanassaan
ja siinä lastaan katsoo suosiolla.

A. O. W.

Herra elää!

»Kristuksen ylösnouseminen on», sanoo Krummacher, »Jumalan amen ja ihmiskunnan halleluja.» Ja apostoli Paavali kirjoittaa Korinttolaisille: »Jos Kristus ei ole herätetty, niin teidän uskonne on turha ja te olette vielä synneissänne; sittenhän Kristuksessa nukkuneetkin ovat kadotetut. Jos olemme panneet toivomme Kristukseen ainoastaan tämän elämän ajaksi, niin olemme kaikkia muita ihmisiä surkuteltavammat.» 1 Kor. 15: 17—19. — Niin, silloin olemme iäksi kadotetut eikä meillä ole mitään syytä eikä oikeutta sanoa halleluja. Mutta jos Jumala on herättänyt Kristuksen kuolleista, niin on hän sillä myöskin lausunut amenensa siihen työhön, jota Kristus oli lähetetty täyttämään. Ja se työ on ilonaihe, joka on aiheuttava riemuhuutoja kaikessa iankaikkisuudessa. Se on oleva ihmiskunnan halleluja. —

Kuolema ja katoavaisuus ovat kolkkoja tosiasioita ihmiselle, ja ne ovat myöskin hänen julmia ja mahtavia vihollisiaan. Ja kuolema syvällisimmässä merkityksessään, iankaikkinen

kuolema, on sama kuin helvetin käsittämätön tuska ja kauhu. Oi, kunpa säästyisimme niiden tuttavuuteen joutumasta!

Sekä kuolema ja katoavaisuus että iankaikkinen kadotus ovat synnin seurauksia ja ovat eriämättömiä syntisestä ihmisestä. »Niinkuin yhden ihmisen kautta synti tuli maailmaan, ja synnin kautta kuolema, niin kuolema on tullut kaikkiin ihmisiin, koska kaikki ovat syntiä tehneet.» Room. 5: 12.

Synti asuu siis jokaisessa ihmisessä. Ja Jumalan sana vakuuttaa monin paikoin sekä vanhassa että uudessa testamentissa, ettei kukaan voi vapauttaa itseään siitä. Ja kaikki ovat myös sentähden kuoleman alaisia. Eikä kuolema toimi ainoastaan sillä hetkellä, jolloin sydän pakahtuu, vaan se toimii kaiken aikaa, minkä ihminen vaeltaa maan päällä. Koko elämä on kuolemista. Lapsi, joka ensi kerran hengittää keuhkoillaan, tuntee tuskaa, joka saa sen huutamaan. Kuolema se kylmällä kädellään koskettaa vastasyntynyttä lasta. Ja se jatkaa myöskin hävitystyötänsä, kunnes sydän särkyy. Eikä kuolemaa vastaan ole mitään muuta keinoa kuin että ihminen niin muuttuu koko olennoltaan, että hänestä tulee pyhä, puhdas ja vanhurskas. Ja se on mahdotonta ihmiselle, mutta mahdollista Jumalalle yksin ja ainoastaan Jeesuksen Kristuksen kautta.

Sovittaakseen velan, pyyhkiäkseen pois synnin, poistaakseen kuoleman, kukistaakseen perkeleen ja saattaakseen ihmisen takaisin siihen, mihin hän alkujaan oli määrätty, ei Jumala ole säästänyt omaa Poikaansakaan, vaan on antanut hänet alttiiksi kaikkien meidän edestämme. Hebr. 2: 14; Room. 8: 32. »Sillä mikä oli mahdotonta lain tehdä, koska se oli heikentynyt lihan

kautta, sen Jumala teki, kun lähetti oman Poikansa syntisen lihan kaltaisuudessa ja synnin tähden ja tuomitsi synnin lihassa.» Room. 8: 3. »Alussa oli Sana, ja Sana oli Jumalan tykönä, ja Sana oli Jumala. Ja Sana tuli lihaksi ja asui meidän keskuudessamme, ja me katselimme hänen kirkkauttaan, kirkkautta sellaista kuin ainokaisella Pojalla on Isältä, ja hän oli täynnä armoa ja totuutta.» Joh. 1: 1, 14. — Sillä tavalla on Jumala ryhtynyt suureen tehtäväänsä meidän nostamiseksemme ja ikuiseksi pelastukseksemme. Jumala tuli ihmiseksi, mutta pyhäksi ja puhtaaksi ihmiseksi. Mutta hän alentui vielä alemmaksi, niinkuin on kirjoitettu: »Sen, joka ei synnistä tiennyt, hän meidän edestämme teki synniksi, jotta me hänessä tulisimme Jumalan vanhurskaudeksi.» 2 Kor. 5: 21. Kun Kristus tehtiin synniksi, tehtiin hänet myös kuoleman alaiseksi, mutta se tapahtui kaikki hänen vapaan tahtonsa mukaisesti. »Minä panen henkeni, ottaakseni sen takaisin. Ei kukaan ota sitä minulta, vaan minä panen sen itsestäni.» Joh. 10: 17, 18. Hän otti kuoleman sen kaikkein syvimmässä merkityksessä. Hän kärsi kuoleman kauhut kuolemattomassa sielussaan, niinkuin hän sanoo: »Sieluni on kovin murheellinen kuolemaan asti.» Matt. 26: 38. Kuolemaa tuskineen ja kauhuineen tässä merkityksessä emme voi nähdä emmekä käsittää ajassa. Se, minkä voimme nähdä, on vain pieni pisara Jeesuksen kärsimisestä. Kuitenkin näemme hänen kärsimisensä historiasta, että hän hikoili verta Getsemanessa, että hänen ruumiinsa raadeltiin ja että hän riippui naulittuna ristinpuulla. Ja kun hän oli henkensä antanut, puhkaistiin hänen kylkensä, jolloin epäilemättä hänen sydämensä tuli lävistetyksi.

Niinpä on siis hänkin, iankaikkinen elämä itse, taipunut tuon kammottavan vihollisen, kuoleman alaiseksi. Jos hän ei ylösnousemisensa kautta olisi murtanut kuoleman valtaa, silloin olisi kauheata olla ihminen. Kaikki olisi synkkää, toivotonta. Hänen ystävänsäkin joutuivat hämmennyksiin, menettivät toivonsa ja sulkeutuivat lukittujen ovien taakse hänen kuoltuaan. He sanoivat: »Me toivoimme hänen olevan sen, joka oli lunastava Israelin.» Luuk. 24: 21. Nyt oli heidän toivonsa sammunut. Oi, miten pimeä ja raskas olikaan nyt elämä, ja kuolema sitäkin kamalampi!

Herran ystävillä täällä maan päällä on usein pimeitä päiviä. Mutta minkälaista olisikaan, jos synti, kuolema ja perkele olisivat voittaneet myöskin kalliin Vapahtajamme?

Mutta ylistetty olkoon suuri ja armorikas voitonruhtinaamme: Hän elää! Pääsiäisauringon valo voi nyt loistaa kaiken synnin, hädän ja toivottomuuden pimeyden lävitse. Se loisti myöskin hämmentyneille, masentuneille ja toivottomille opetuslapsiraukoille. Kun he toivottomina kulkivat tietään, kaikui heille äkkiä sanoma: »Hän elää.» En tiedä, nukkuivatko opetuslapset ensinkään ihanan pääsiäispäivän jälkeisenä yönä, mutta sen tiedän, että ennen levolle menoaan he kaikki — lukuunottamatta Tuomasta — ja lisäksi muutamat naiset olivat saaneet nähdä hänet. Heidän sydämensä riemuitsi: »Hän elää!» Ja ennenkuin hän astui ylös taivaaseen täyttääkseen kaikki ja ollakseen läsnä kaikkialla, »näyttäytyi hän yhtä haavaa enemmälle kuin viidellesadalle veljelle», joista useimmat olivat vielä silloinkin elossa, kun Paavali kauan aikaa senjälkeen kirjoitti ensimäisen Korinttolaiskirjeensä. 1 Kor.

15: 6. Ja sittemmin on se totuus kaikunut miljoonille ylhäisille ja alhaisille, rikkaille ja köyhille pyhiinvaeltajille ja valaissut heidän erämaanpolkunsa, ja yhä vielä kaikuu: »Hän elää!»

Se, että hän elää, tuottaa meille mitä suurimpia ja ihanimpia etuja. Ja suurin näistä eduista on se, että pelastuksemme esteet ovat kaikki raivatut pois tieltä ja että iäisen kodin portit nyt ovat avoinna meille kaikille sen kautta, että hän elää.

Synti, joka asuu olennossamme, riistää meiltä oikeuden ja tekee meidät sopimattomiksi taivaaseen. Kun Herra heitti kaikkien meidän synnit Kristuksen päälle, sulkeutui taivas häneltäkin, ja hän joutui Jumalan hylkäämäksi ja riippui edestämme kiroukseksi tehtynä ristin puulla. Ja hän kuoli näiden meidän syntiemme tähden, jotka hän silloin kantoi ruumiissaan ristinpuuhun. 1 Piet. 2: 24. Jos hän nyt kuolemassaan ei olisi ottanut pois kaikkia niitä syntejä, jotka hän kantoi, ei hän koskaan olisi noussut kuolleista. Eikä ainoakaan ihmisruumis olisi noussut, sillä ei olisi ollut mitään kuolleiden ylösnousemusta. 1 Kor. 15: 16—21. Ja kaikkien ihmisten sielut olisivat silloin joutuneet iankaikkiseen tuleen.

Se, että Jeesus elää, on siis pettämätön ja kumoamaton todistus siitä, ettei hänellä ole mitään syntiä, vaan että hän on sovittanut, poisottanut ja maksanut kaikki ne synnit, jotka olivat heitetyt hänen päälleen, nimittäin kaikkien ihmisten kaikki synnit. Sillä on kirjoitettu: »Me vaelsimme kaikki eksyksissä niinkuin lampaat, itsekukin meistä poikkesi omalle tiellensä, mutta Herra heitti kaikkien meidän synnit hänen päällensä.» Jes. 53: 6. Ja kun Jeesuksen edelläkävijä, Johannes, edeltäpäin puhui hänen työstään, niin

hän sanoi: »Katso, Jumalan Karitsa, joka ottaa pois maailman synnin!» Joh. 1: 29.

Jos nyt, kuten jotkut sanovat, synti otettaisiin pois vasta silloin, kun ihmiset tulevat uskoon, niin silloin hän olisi ainoastaan uskovaisten syntien poisottaja, mutta ei maailman, koskapa koko maailma ei milloinkaan tule uskomaan Jeesukseen. Mutta ylistetty olkoon hänen pyhä nimensä, että hän kantoi kaikkien synnit ruumiissaan! Ja jos hän on palannut kuolleista, jos hän on ylösnoussut, jos hän elää, silloin hän ei enää kanna mitään syntejä.

Ottakaamme siis huomioon, ettei hänellä ollut mitään omia syntejä, vaan että ne olivat meidän syntimme, jotka hän uhrikuolemansa kautta maksoi. Mutta kun niin on, silloin olemme me hänessä ja hänen kauttaan sekä oikeutetut että soveliaat istumaan samalle kirkkausistuimelle kuin hän, ja meillä on oikeus samaan autuuteen ja iloon kuin hänelläkin. Niin, sellaista sisältyy siihen todistukseen hänestä, että hän elää.

Kun hän, iankaikkinen Jumala, tuli lihaksi, ihmiseksi, tuli hän samalla sellaiseen yhteyteen meidän kanssamme, että kaikki, mitä hän teki, sitä hän ei tehnyt itselleen, vaan meille. Ja kaikki, mitä hän on ihmisenä, välimiehenä, sijaisena, ylimäisenä pappina ja Vapahtajana, sitä hän ei ole itselleen, vaan meille. Hän kuoli meidän edestämme, ja hän elää meidän hyväksemme. Ja tätä saamme luottamuksella pitää sovituksenamme, puhtautenamme, vanhurskautenamme ja täydellisyytenämme sekä ainoana, mutta myöskin täysin riittävänä pelastuksemme toivona. Me olemme osalliset hänestä ja kaikesta, mitä hänellä on ja mitä hän on. Ja tämä tapahtui kasteessamme, jossa meidät uudestisynnytet-

tiin ja Karitsan verellä todella autuaiksi tehtiin. Tiit. 3: 5. —

Meidän on siis otettava huomioon, ettei Kristus ole toimittanut pelastusta ja sovitusta *meissä* eikä hävittänyt syntiä *meistä*, vaan että hän on »itsensä kautta toimittanut puhdistuksen synneistä», ennenkuin »istui Majesteetin oikealle puolelle korkeuksissa.» Hebr. 1: 3. Jos olisi ollut mahdollista meissä toimittaa se, mitä hän teki itsensä kautta, ja jos hän olisi tehnyt sen, silloin meidän ei olisi tarvinnut tulla hänen yhteyteensä, autuaiksi tullaksemme. Ei; silloin olisimme ehdottomasti olleet autuaita sen kautta, mitä me olisimme olleet itsessämme, uskomatta häneen. Mutta älköön kukaan kuvitelko, että mikään sellainen on mahdollista. Itse on Jeesus sanonut: »Se on täytetty.» Joh. 19: 30. Mutta älkäämme luulko, että se on täytetty meissä tai meidän kauttamme. Ei; kirjoitettu on: »Hänestä ja hänen kauttaan ja häneen on kaikki; hänelle olkoon kunnia iankaikkisesti. Amen.» Room. 11: 36. »Ja ei ole pelastusta yhdessäkään toisessa; sillä ei ole taivaan alla muuta nimeä, ihmisille annettua, jossa meidän on pelastuminen.» Ap. t. 4: 12. Ja kun apostoli Paavali Efesolaiskirjeen ensimäisessä luvussa puhuu armon suurista rikkauksista (v. 3—13), sanoo hän kokonaista kahdeksan kertaa, että meillä ovat ne *Kristuksessa*, siinä rakastetussa.

Joka siis ei tahdo tulla yhdistetyksi Kristuksen kanssa, joka ei tahdo uskoa häneen, se ei voi päästä nauttimaan sitä, mitä Kristus on tehnyt ja mitä hän on Jumalan edessä kaikkein hyväksi. Sille ihmiselle ei ole mitään iloa siitä, että Kristus on kuollut ja nyt elää. Ei, hänen osansa on päinvastoin oleva tuska ja kauhu iankaikkisuudessa.

Kristuksen ylösnousemisen nojalla ei yksikään ihmisruumis voi hävitä, vaan kaikki nousevat ylös tuomion suurena päivänä. Autuaat saavat sellaisen ruumiin, että he ilman tuskaa ja täydellisellä nautinnolla voivat katsella Jumalaa kasvoista kasvoihin. Ja kadotetut saavat sellaisen ruumiin, että he iankaikkisesti voivat palaa häviämättä. Kaikki saavat iäti ruumiissaan tuntea Kristuksen ylösnousemisen voiman, tuntea sen, että hän elää. Jospa Jumala saisi meidät säästää tuntemasta sitä kadotuksessa!

Ei ole totisesti mikään kuorma eikä mikään tappio uskoa Jeesukseen ja nauttia pelastusta hänen nimessään. Päinvastoin on sanomattoman suuri etu uskoa häneen ja elää hänen kauttaan. Jumalan rakkaus on ilmestynyt sillä tavalla kuin Johannes sanoo: »Siinä tuli Jumalan rakkaus meille ilmi, että Jumala lähetti ainokaisen Poikansa maailmaan, jotta me eläisimme hänen kauttansa.» 1 Joh. 4: 9.

Jäähyväispuheessaan sanoi Jeesus opetuslapsilleen: »Vielä vähän aikaa, niin maailma ei enää näe minua, mutta te näette minut; koska minä elän, niin tekin saatte elää.» Joh. 14: 19. Se oli juhlapäivä opetuslapsille, kun hän ilmestyi heille ylösnousemisensa jälkeen. Nuo järkyttävät ja sydäntäsärkevät tapahtumat Getsemanessa, häpeäpaalun luona ja Golgatalla vaihtuivat nyt riemuhuutoon: »Hän elää!» Siinä ilosanomassa on meilläkin juhla keskellä erämaata ja valo pimeimmässäkin yössä. Ei mikään hätä eikä mikään suru voi pitää puoliaan tätä ilosanomaa vastaan, kun Pyhä Henki armonvälikappaleiden, sanan ja sakramenttien, kautta ilmaisee sydämelle, että hän elää.

Tähän ylösnousseeseen voitonsankariimme,

Vapahtajaamme ja paimeneemme saamme me uskoa, hänen kanssaan seurustella, hänessä riippua. Ja mitäpä enempää toivoisimme! Tosin ovat taakat toivioretkellämme sekä monet että raskaat. Mutta kun Pyhä Henki sanan kautta suuntaa silmämme ylösnousseeseen, silloin mekin näemme, että kaikki kivet, miten suuria ne lienevätkin, ovat vieritetyt pois. Niin, tällaista sisältyy tuohon kalliiseen totuuteen: »Hän elää.» — Eikä hän enää kuole. Paavali sanoo: »Joka on kuollut, hän on vanhurskaantunut pois synnistä. Mutta jos olemme kuolleet Kristuksen kanssa, niin uskomme saavamme elääkin hänen kanssaan, tietäen, että Kristus, sittenkuin hänet kuolleista herätettiin, ei enää kuole: kuolema ei enää vallitse häntä. Sillä minkä hän kuoli, sen hän kerta kaikkiaan kuoli pois synnistä; mutta minkä hän elää, sen hän elää Jumalalle. Niin tekin pitäkää itsenne synnille kuolleina, mutta Jumalalle elävinä Kristuksessa Jeesuksessa, meidän Herrassamme.» Room. 6: 7—11.

Nyt saamme me, jotka itsessämme aina olemme kurjia syntisiä, lähestyä Jumalaa ja seurustella luottamuksella hänen kanssaan, koskapa kallis Vapahtajamme on tuonut meille »paremman toivon, jonka kautta lähestymme Jumalaa» — paremman kuin vanhan liiton pappeus voi antaa. »Sillä noita toisia pappeja» — sanotaan Hebrealaiskirjeessä — »on tullut useampia, koska kuolema ei sallinut heidän pysyä; mutta tällä on katoamaton pappeus, sentähden että hän pysyy iankaikkisesti, jonka tähden hän myös voi täydellisesti pelastaa ne, jotka hänen kauttaan Jumalan tykö tulevat, koskapa hän aina elää rukoillakseen heidän edestään.» 7: 23—25. Niin, hän elää aina »puolustajanamme Isän tykönä.»

1 Joh. 2: 1. Siellä painaa hänen kuolemaan asti kestänyt kuuliaisuutensa ja hänen verensä ja haavansa äärettömän paljon enemmän vaa'assa kuin kaikki meidän syntimme. Ja hänessä ja hänen yhteydessään, johon jo kasteessa olemme istutetut, olemme mekin puhtaat, kirkkaat ja nuhteettomat Jumalan edessä, ja meillä on hänen mielisuosionsa. Hän elää vaaliakseen, hoitaakseen ja varjellakseen meitä kaikilta vihollisiltamme, joita meillä on itsessämme ja ympärillämme. Viisaasti, laupiaasti ja huolellisesti hän punnitsee ne taakat ja huolet, jotka ovat tarpeen pitämään meitä hänen yhteydessään. Hän ohjaa asiat niin, »ettei meitä saa mikään *paha* kohdata, eikä mikään vaiva majaamme lähestyä.» Ps. 91: 10. Hän järjestää nimittäin asiat niin, että kaiken täytyy vaikuttaa meidän parhaaksemme.» Room. 8: 28.

Herra elää ja pitää silmällä perkeleen ja maailman murha-aikeita. Ne eivät sentähden voi tehdä meille vähintäkään vahinkoa, jollei hän viisaudessaan sitä salli. Me emme nyt ole niin hyljätyitä kuin usein levottomuuden ja tuskan aikana pelkäämme.

Jos ei meillä olisi muita pelastuksen edellytyksiä kuin jumalanpelkomme, rukouksemme, valppautemme ja ponnistuksemme, silloin olisimme todella auttamattomasti hukassa ajassa ja iankaikkisuudessa. Mutta nyt on meillä muita keinoja ja sentähden hyviä toiveita kestääksemme Jumalan edessä ja päästäksemme onnellisesti läpi vaarojen ja vihollisten, sillä Herra elää. Niin, meillä on tosiaankin syytä laulaa »Hallelujaa». Luottakaamme siihen ja käyttäkäämme todella sitä, mitä Jumala itse suuressa laupeudessaan on meille lahjoittanut. Älkäämme etsikö tyydytystämme »lihan himossa, silmäin pyynnössä ja elä-

män korskassa», sillä se ei ole Isästä, vaan maailmasta. 1 Joh. 2: 16. Silloin me — ehkä piankin — heräämme huomaamaan, että olemme pettäneet itsemme mitä onnettomimmalla ja kohtalokkaimmalla tavalla.

Oi, tutustukaamme elävään ystäväämme, joka aina seuraa meitä ja on lähellämme! Oi, mikä onni olla tuttavallisissa väleissä hänen kanssaan ja saattaa rukouksessa kaikki halunsa hänen tietoonsa! Se lievittää elämän vaivat, kun saa elää siinä varmuudessa, että hänellä on kaikki valta taivaissa ja maan päällä, että hän pitää silmällä kaikkia ja kaikkea ja ohjaa kaikki asiat, ja kun saa luottaa hänen omiin sanoihinsa: »*Minä menen valmistamaan teille sijaa — — — ja minä tulen takaisin ja otan teidät tyköni.*» Joh. 14: 1—3.

Armon lähde.

Kuin kotkan siivin sielus ylös lentää,
kun armon lähtehestä juoda saat.
Iloiten iki ilmoihin se entää
ja sille aukee autuaitten maat.

Mut lennostaan kun palajaa se jällen,
kyll' eteen synnin laakso leviää,
vaan toisen muodon lentos antoi tällen:
ei siinä enää pelkkää hämärää.

On puiden oksissa nyt päivän kultaa
ja polullasi säteet leikkivät;
et enää tallaa mustaa murheen multaa
ja kyyneleitäs taasen pidätät.

„Oi, älä pelkää", sanoo sana sulle,
„sa heikko olet, Herra väkevä,
on armo aina uus' armoitetulle,
ei hylkää Hän, jos et vain hylkää Sä".

Ain' armon lisäks armoa on tarpeen,
on niin, ei sitä vailla olla voi;
se öljyä on avattuhun arpeen,
tuo lohdun se, kun sielus vaikeroi.

Kun armon lähteellä saat istuskella
ja vettä siitä sielus ammentaa
kuin onkaan toista silloin taipaleella,
on kuin ois toinen koko synnin maa!

Kuin kotkan siivin silloin sielus lentää
ja iloitsee kuin leivo konsanaan,
se kevein siivin taivahille entää,
ei paina silloin tomu maisen maan.

A. O. Wialén.

Karl Mikael Mellberg.

Karl Mikael Mellberg.

»Eloa on paljon, mutta työväkeä vähän» — se huokaus on usein noussut Kristuksen seurakunnan sydämestä varsinkin meidän päivinämme. Suomen kirkossa on pitkän aikaa vallinnut yhä lisääntyvä pappien puute. Kirkon paimenten rivit ovat kuoleman kautta semminkin viime aikoina huomattavasti harventuneet, ja uusia työmiehiä on vain niukasti työvainiolle saatu. Mutta kaikkiviisas Herra, jonka teitä me niin vähäsen pystymme ymmärtämään, menettelee usein vastoin meidän mieltämme ja toiveitamme. Niinpä on hän taaskin työvainiolta kotiinkutsunut miehen, joka meidän mielestämme vielä kauan olisi saanut olla Siionin muureilla vartijana, nimittäin Kokkolan kaupunkiseurakunnan kirkkoherran Karl Mikael Mellbergin, joka 19 p:nä joulukuuta 1922 kutsuttiin pois vartiopaikaltaan.

Tässä kalenterissa oli muutamia vuosia sitten (1917) hänen suurella kunnioituksella ja rakkaudella kirjoittamansa elämäkerta hänen isästään, rovasti C. A. Mellbergistä. Ollen silloin vielä

reipas ja hyvissä voimissa, 31 vuotta nuorempi poismennyttä, iäkästä isäänsä, hän ei voinut aavistaa — enempää kuin kukaan muukaan — että hän niin pian olisi seuraava isäänsä sen rajan yli, jonka tuolta puolen ei kukaan palaja. Niin oli kuitenkin suuren taivaallisen Isän hyvä tahto. Nyt, vain kuusi vuotta myöhemmin, on Karl Mikael Mellbergin läheisen nuoruudenystävän kaihoisana, vaikkakin mieluisana tehtävänä esittää tämän kalenterin lukijoille hänen elämänsä ja toimintansa pääpiirteet.

K. M. Mellberg syntyi Ikaalisissa 21 p:nä syyskuuta 1863. Hänen vanhempansa olivat rovasti Carl August Mellberg, joka kuoli Kemiön kirkkoherrana $^{9}/_{10}$ 1915, ja tämän ensimäinen puoliso Ida Lovisa v. Pfaler, joka sai kotiinkutsun jo 1874. Karl Mikael oli järjestyksessä kolmas näiden puolisojen lapsista, joita oli kolme tytärtä ja hän, ainoa poika. Kun isä jo 1864 muutti Uuteenkaupunkiin kappalaiseksi, tuli poika viettämään lapsuutensa ajan siellä. Siellä hän sai myös ensimäisen kouluopetuksensa alemmassa alkeiskoulussa, jossa oli erityisen ankara kuri. Muita muistoja Uudestakaupungista hän ei juuri tavannut kertoa.

Keväällä 1875 astui isä Teerijärven vastaperustetun seurakunnan kirkkoherranvirkaan, ja siten kävi niin, että Mikael Mellberg syyslukukauden alussa samana vuonna kirjoitettiin oppilaaksi Kokkolan silloisen 4-luokkaisen lyseon ensimäiselle luokalle, siis sen kaupungin, jossa hän mieheksi vartuttuaan oli suorittava pääasiallisen elämäntyönsä. Olipa hyvä, etteivät aikaisemmat opettajat olleet häntä lellitelleet, sillä Kokkolan koulussakin pidettiin poikia tiukalla. Järjestys piti olla, ja läksyt piti osata; muutoin

saatiin korvapuusteja tai karttakeppiä — jos tultiin tekemisiin ankarimman opettajan kanssa. Mikael ei liene kuitenkaan koskaan joutunut minkäänlaisten kurinpitotoimien alaiseksi.

Kun Kokkolan koulu oli vain neliluokkainen, täytyi niiden oppilaiden, jotka tahtoivat päästä yliopistoon, jatkaa opintojaan jossakin täydellisessä oppilaitoksessa. Mellberg valitsi Waasan ruotsalaisen klassillisen lyseon, jossa hän jatkoi koulunkäyntiään samalla ahkeruudella ja tunnollisuudella kuin Kokkolassakin, niin että hän keväällä 1883 sai ylioppilaslyyryn »vuosi ja luokka» suorittamansa koulunkäynnin perästä.

Koulun ylemmillä luokilla oli Mellberg käyttänyt hyväkseen vapautta valiten oppiaineekseen kreikankielen venäjänkielen sijaan. Se jo ilmaisee, että hänen aikomuksensa oli yliopistossa antautua jumaluusopilliselle uralle. Niin hän empimättä tekikin. Jo perhetraditiot viittasivat sinnepäin: sekä isä että isoisä olivat olleet pappeja, ja lähimmät sukulaisetkin olivat pappisperheitä. Tämä ei kuitenkaan sellaisenaan hänen päätöstään määrännyt, vaan se varma kristillinen katsantokanta ja se lämmin uskonnollinen elämä, joka oli ollut vallitsevana näissä perheissä, varsinkin vanhempien kodissa, oli jo aikaisin tuossa nyt ylioppilaaksi tulleessa nuorukaisessa laskenut pohjan sille mielenlaadulle, joka tunsi voimakasta vetoa papin ihanaan, vaikkakin vastuunalaiseen kutsumukseen. Syntymäkotinsa uskonnollisesta elämästä kirjoittaa Mikael Mellberg jo mainitussa isänsä elämäkerrassa näin: »Kodissa saatiin usein kuulla hengellistä laulua ja soittoa. Kotihartautta harjoitettiin säännöllisesti, jopa kolmekin kertaa joka arkipäivä juuri ennen aterioita. Siinä käytti perheenisä Lutherin ja Roseniuksen raamatun-

tutkisteluja, pitäen myös aamuin ja illoin yhteisen rukouksen. Kaikki perheenjäsenet olivat silloin koolla, samoin talon palvelijat. Sitäpaitsi oli M:llä tapana yhdessä puolisonsa kanssa aikaisemmin aamulla lukea Fjellstedtin raamattuteosta.» Runsaasti tilaisuutta hengelliseen rakentumiseen oli siis tämän kodin lapsille tarjona, mutta mitään ulkonaista pakkoa ei ollut näiden hartaudenharjoitusten osanottoon — eikä sitä tarvittukaan. He ottivat niihin osaa mielellään, ja Mikael pojassa syntyi vähitellen sekä rakkaus Herran sanaan että halu kerran tulla sanan palvelijaksi.

Opintoaikanaan käytti Mikael Mellberg myös ahkerasti hyväkseen niitä tilaisuuksia hengelliseen rakentumiseen, joita oli tarjona, ja niitähän oli paljon. Yhteisissä jumalanpalveluksissa hän kävi säännöllisesti. Tällöin hän, samoinkuin monet sen ajan helsinkiläiset, mieluimmin meni niihin jumalanpalveluksiin, joissa hengellisenä puhujana erittäin etevä pastori Johannes Bäck saarnasi. Tämä oli siihen aikaan Luth. Evankeliumiyhdistyksen yliasiamiehenä, mutta saarnasi talvikuukausina usein Helsingin kirkoissa milloin minkin helsinkiläispapin sijasta, joka syystä tai toisesta tarvitsi apua. — Sangen henkeviä ja hyödyllisiä olivat ne »collegia philobiblica» (raamatunkeskustelukokoukset), joita jumaluusopillisen tiedekunnan silloinen esimies, professori — sittemmin piispa — Herman Råbergh pani toimeen asiaa harrastaville jumaluusopin ylioppilaille. Näissä viikkokokouksissa kävi M. uutterasti. Halulla otti hän osaa myöskin niihin hengellistä rakentumista tarkoittaviin kokouksiin, joita evankelisissa piireissä pidettiin milloin minkin osanottajan kodissa. Kokoonnuttiin esim. Evank.

Yhdistyksen silloisen johtajan, valtioneuvos Ad. Mobergin, pastorien Bäckin ja Hildénin, eläinlääkäri Silfvastin, kapteeni Grotellin ja monen muun luona. Joku pappi taikka jumaluusopin ylioppilas selitti lyhyesti ennakolta määrätyn tekstin — oli tapana tutkistella jotakin raamatun kirjaa järjestyksessä — ja sitten keskusteltiin veljellisessä sovussa. — Kolmannenlaiset hartauskokoukset, joihin M. tuli ottamaan osaa, olivat ne, joihin silloisella lähetysjohtajalla, pastori K. G. Töttermanilla oli tapana kutsua jumaluusopin ylioppilaita herättääkseen heissä harrastusta pakanalähetystyöhön ja antaakseen heille tietoja siitä. Yliopistollisia opintojaan M. ei erikoisesti jouduttanut, niin että hänen papintutkintonsa tuli suoritetuksi vasta syyslukukauden lopulla 1890. Mutta hän tahtoi kypsyä myöskin elämän koulussa, ja taloudelliset seikat eivät pakottaneet kiirehtimään. Useita lukukausia hän oleskeli kotona, avustaen isäänsä saarnatoimessa, ottaen osaa pyhäkoulutyöhön y. m.

Kun Mikael Mellberg sitten 17 pnä tammikuuta 1891 Porvoon tuomiokirkossa vihittiin saarnavirkaan, lienee hän ollut jotenkin monipuolisesti valmistunut tärkeään tehtäväänsä. Hänet määrättiin nyt kirkkoherranapulaiseksi Sortavalaan, jossa hän oli seuraavan vuoden helmikuuhun asti. Senjälkeen avusti hän määräyksen mukaan osaksi Parikkalan kirkkoherraa, osaksi isäänsä, joka nyt oli sanotun seurakunnan kappalaisena, 1 p:ään huhtikuuta 1895, jolloin hän tuli v. t. vankilansaarnaajaksi Lappeenrantaan. Syyskuun 1 p:stä 1895 toukokuun 1 p:ään 1898 oli M. rukoushuoneensaarnaajana Wiipurissa, ollen sen ajan kuluessa määrättynä pari kertaa lyhyemmäksi ajaksi muille paikkakunnille. Tou-

kokuun 1 p:nä 1898 alotti M. virantoimituksensa sillä paikkakunnalla, jolla hän oli pysyvä kuolemaansa asti, nimittäin Kokkolassa, ensin kappalaisena ja sitten, kaupungin muodostuttua itsenäiseksi kirkkoherrakunnaksi, 1 p:stä toukokuuta 1920 kirkkoherrana.

Sortavalan pitäjä Karjalassa tuli siis Mellbergin ensimäiseksi työpaikaksi papiksivihkimisen jälkeen. On selvää, että sikäläiset olot tulivat monessa suhteessa näyttämään vierailta hänestä, joka oli kasvanut Pohjanmaalla. Pitäjä on hyvin laaja, matkat joskus hyvinkin vaivaloiset. Niinpä esim. saatettiin kelirikon aikana ajaa hevosella vain osa kuljettavasta taipaleesta, toinen osa piti kulkea selkähevosella, sitten oli mentävä jalan, jonka jälkeen sai väsyneenä ja hiestyneenä asettua veneeseen ja kulkea pitkät matkat, saaden loppujen lopuksi kompuroida ylös jyrkkiä, jäisiä rantoja. Sattuipa toisinaan, että Mellbergiä tultiin lauantai-iltana hakemaan sairaan luo niin pitkän matkan päähän, että koko yö kului matkaan. Miten aloitteleva saarnamies silloin selviäisi seuraavan päivän saarnasta, sitä eivät seurakuntalaiset ajatelleet. Heillä oli ollut intoon nähden väsymätön Henrik Renqvist sielunpaimenena, ja hän ei ollut opettanut heitä säästämään pappia. Eipä karttanut nuori apulainenkaan, joka heille nyt oli lähetetty, vaivoja. Kyllä hän oli valmis, satoi taikka paistoi, myöhään ja varhain antamaan apuaan. Voi myöskin sattua, että hän lauantai-iltana sai vieraita, jotka tahtoivat puhua sielunasioista ja istuivat myöhään yöhön. Kello 5 tai 6 seuraavana aamuna saattoivat toiset jyskyttää ovea samoissa asioissa. Sellaisia keskusteluja piti nuori pappi kylläkin opettavaisina ja rakentavina, mutta voimme käsittää, että ne

kävivät hänen voimilleen. Kansan uskonnollinen katsantokanta oli sen ankaran vakavuuden leimaama, joka oli ominaista renqvistiläiselle »tekoherännäisyydelle», niinkuin sitä nimitettiin erotukseksi Paavo Ruotsalaisen »tunneherännäisyydestä.» Ulkonaiselle elämälle asetetaan ankarat vaatimukset ja erityinen paino pannaan rukoukselle, joka aina on toimitettava polvillaan. Kun Mellbergin ensi kerran oli esiinnyttävä saarnaajana Sortavalan kirkossa, antoi eräs vanha, vakava kristitty hänelle neuvon polvistua saarnatuoliin noustessaan sen alimmalle portaalle, sillä siten saavuttaisi hän kerralla kaikkien paikkakunnan hurskasten täyden luottamuksen. M. ei voinut kuitenkaan tuohon ehdotukseen suostua. Hän sanoi, ettei hän tahtonut vaikuttaa kansaan millään ulkonaisilla menoilla, jotka eivät kuitenkaan aiheutuneet hänen omasta, sisäisestä vakaumuksestaan. Lempeällä, kärsivällisellä mielenlaadullaan ja sillä alttiudella, jolla hän aina oli valmis heitä palvelemaan, onnistui M. joka tapauksessa saavuttamaan hyvin paljon ymmärtämystä ja luottamusta noiden ihmisten puolelta, joiden syvää vakavuutta ja vilpitöntä hurskautta hän piti arvossa niin suuresti kuin hänen oma evankelinen katsantokantansa monessa suhteessa erosikin heidän katsantokannastaan. Monet pienet lahjat ja muistot, joita hän sai, olivat todistuksena siitä. Sortavalassa oli M:llä onni saada sivistyneiden keskuudesta lämpimiä ystäviä ja uskonveljiä. Erityisesti säilytti hän rakkaassa muistossa seminaarinlehtorit Boxströmin ja Suomalaisen.

Sortavalasta Mellberg määrättiin Parikkalaan, jossa hän osaksi oli kirkkoherran apulaisena, osaksi avusti isäänsä, joka sairauden tähden tar-

vitsi apua viranhoidossa. Siellä suotiin hänen enemmän kuin kolmen vuoden ajan — lukuunottamatta lyhyempiaikaista määräystä Hirvensalmelle — taaskin olla mitä läheisimmin yhdistettynä vanhempain kodin kanssa ja yhdessä kunnioitetun, iäkkään isänsä kanssa tehdä iäisyyskylvöä Herran vainiolla. Siihen aikaan perusti Mikael Mellberg myöskin oman kodin. Hän teki syksyllä 1892 matkan, jolla hän m. m. vieraili Tampereen silloisen kappalaisen K. O. Fontellin luona, jonka läheinen ystävä hän opintoajoistaan asti oli ollut ja jonka rouva oli M:n serkku. Siellä solmittiin nyt tuttavuus, joka hyvin pian muuttui lämpimäksi tunteeksi ja johti kihlaukseen 1893 ja avioliittoon 21 pnä syyskuuta 1894, sinä päivänä, jona M. täytti 31 vuotta. Se henkilö, josta näin tuli Mikael Mellbergin puoliso, oli Naima Palmén, syntynyt $^{24}/_{2}$ 1869 Ikaalisissa, jossa hänen jo tälloin kuollut isänsä oli ollut ruununvoutina ja joka oli Mellberginkin syntymäseutu. Heille siunautui avioliitossaan viisi lasta, poika ja neljä tytärtä, joista viimemainituista vanhin, heidän rakas Margitinsa, kuitenkin otettiin heiltä pois 20 p:nä toukokuuta 1906, sinä päivänä, jona hän täytti 10 vuotta.

Maaliskuun 18 p:nä 1895 Mellberg suoritti pastoraalitutkinnon Porvoon tuomiokapitulissa ja määrättiin vähää myöhemmin v. t. vankilansaarnaajaksi Lappeenrantaan. Tähän erikoiseen tehtävään, jota M. tuli hoitamaan vain viisi kuukautta, hän kävi käsiksi sangen suurella harrastuksella. Sillä työ noiden yhteiskunnan lapsipuolien keskuudessa tarjoaa tietenkin runsaasti tilaisuuksia sekä ihmissydämen pahuuden että sen syvän iäisyyskaipuun tutkimiseen. Lappeenrannan työvangit osoittautuivatkin sekä alttiiksi

paremmille vaikutuksille että kiitollisiksi saamastaan ystävällisyydestä. Tapahtui nimittäin toisinaan, kun vangit tavan mukaisesti kutsuttiin yksitellen keskustelemaan pastorin kanssa sakaristoon ja muut sillä aikaa istuivat kirkossa odotellen vuoroaan, että nuori papinrouva asettui urkujen ääreen, lauloi ja soitti heille hengellisiä lauluja. Kun sitten erään kerran pastorin rouva joutui sairasvuoteelle muutamiksi päiviksi, lähettivät vangit hänelle terveisiä hänen miehensä mukana.

Syyskuun 1 p:stä 1895 toukokuun 1 p:ään 1898 toimi Mellberg Viipurissa rukoushuoneen saarnaajana ja 3:nnen kappalaisen apulaisena, lukuunottamatta lyhyempiaikaista virantoimitusta Loviisassa ja Jääskessä sinä aikana. M. viihtyi erinomaisen hyvin Viipurissa, jossa hänellä oli miellyttäviä ja arvossa pidetyitä virkaveljiä sekä monta muuta kristittyä ystävää ja uskonheimolaista. Kuitenkin kääntyi hänen katseensa, kun hän nyt rupesi ajattelemaan vakinaisen viran hakemista, Pohjanmaata kohden, jossa hän oli kasvanut ja jossa hänen nuoruudenmuistonsa olivat. Kokkolan kaupungin kappalaisvirka oli tullut avoimeksi, ja hänellä oli hyviä toiveita saada vaalisija. Hän haki virkaa, sai sen ja muutti Kokkolaan elääkseen ja toimiakseen siellä lähes neljännesvuosisadan sekä viimein päättääkseen päivänsä siellä. Mitään päätöstä jäädä niin kauaksi aikaa sinne hän ei liene milloinkaan tehnyt, mutta niin vain kävi. Tosin kaipasi hän toisinaan rauhalliseen maaseurakuntaan, jossa hän toivoi saavansa olla vähemmin rasitettu. Mutta lasten koulunkäynnin takia taas vanhemmat pitivät parempana asua koulukaupungissa. Niinhän sai pitää rakkaat lapsensa kotona kaiken

vuotta oman valvontansa ja huolenpitonsa alaisina. M. asettuikin sangen pian paikkakunnan vakinaiseksi asukkaaksi ostamalla oman talon, mikä, kuten sittemmin havaittiin, oli hyvin edullinen toimenpide. Myöskin oman pienen huvilan aavan meren partaalla hankki M:n perhe itselleen ja sai siellä tuiki tarpeellista virkistystä kesäkuukausina. Viime vuosina perheenisä kuitenkin valitti, että kaikenlaiset toimet suuresti häiritsivät tätä hänen kesälepoansa.

Yksinäisellä papilla suurenpuoleisessa seurakunnassa on kyllä ylenmäärin työtä. Erittäinkin on näin laita kaupunkiseurakunnissa, jotka säännöllisesti ovat kaksikielisiä. Mellbergin tullessa Kokkolaan oli tämä vielä aivan vähäpätöinen kaupunki, noin 2,600 asukkaineen, joista vain noin viides osa oli suomeapuhuvia. Kahdenkymmenenviiden vuoden aikana on asujamisto kasvanut melkein kaksinkertaiseksi, ollen nyt noin 4,400, joista lähes puolet suomeapuhuvia. Suomalaisten jumalanpalvelusten luku oli sen kautta lisääntynyt ja muu työ niinikään. Yleensähän on aika kehittynyt siihen suuntaan, että yhä suurempia vaatimuksia asetetaan seurakunnanopettajalle. Mellberg katseli ilolla tätä kehitystä ja oli aina valmis, kun hänen apuaan tarvittiin. Mutta se kulutti voimia. Eloa paljon, työväkeä vähän. — Yhdistystyössä oli hänellä tosin apuna maallikkovoimia, mutta useimmiten kaksinkertaiset jumalanpalvelukset, kaksinkertainen rippikoulunpito ja monet papilliset toimitukset piti hänen yksin suorittaa. *)

Pappi, joka nauttii luottamusta seurakun-

*) Niinkauan kuin kaupunki oli maaseurakunnan kappelina, oli sen kirkkoherralla yksi saarnavuoro kuukaudessa kaupungissa.

tansa keskuudessa, ei voi olla joutumatta myöskään kunnallisiin ja muihin luottamustoimiin. Eikä hänen pidä kieltäytyäkään sellaisista, mikäli hänen aikansa ja voimansa vain riittävät niihin. Hänelle itselleen on terveellistä joutua kosketuksiin sivistys- ja yhteiskuntaelämän kanssa, ja toiselta puolen tulee hänen koettaa viedä yhteiskuntaelämään kristillisen hengen ja kristillisen kurin tuulahduksia. Heti Kokkolaan tultuaan sai Mellberg edeltäjältään perinnöksi kaksi tointa papinvirkansa lisäksi. Hänestä tuli kaupungin kansakoulujen tarkastaja, jota tointa hän hoiti vuoteen 1907 asti. Vielä sai hän kaupungin köyhäinhoitolautakunnan sihteerin toimen, jossa hän oli vuoteen 1915 asti. Useina eri vaalikausina oli hän kaupunginvaltuuston jäsenenä, niinpä kuollessaankin, monia muita luottamustoimia mainitsematta. Osoitukseksi siitä, miten arvossa pidetty M. kunnallisena luottamusmiehenä oli, mainittakoon tässä muutamia sanoja siitä puheesta, jonka Kokkolan kaupunginvaltuuston nykyinen puheenjohtaja piti laskiessaan seppeleen hänen haudalleen: »Kirkkoherra Mellbergin lausunnoilla keskustelussa ja neuvottelussa oli vakavuuden leima, ja ne olivat aina asiallisia, satunnaisten tuulenpuuskien ja hankausten vaikutuksesta vapaita, kaukana henkilökohtaisesta pikkumaisuudesta. — Suvaitsevaisuus kaikissa vaiheissa ja eri tilanteissa oli ominaista hänen toiminnalleen. Aina alttiina ja uhrautuvana, kun yhteinen hyvä oli kysymyksessä, oli ja pysyi hänen jalon sydämensä vaakunakilpi kirkkaana. — Hänen paikkansa eri yhteiskuntalaitoksissa on vaikeasti täytettävissä ja tähän nähden on kaipaus hänen poismenonsa johdosta todella suuri ja vilpitön.»

Ne kokemukset, joita M. sai köyhäinhoitolautakunnan sihteerinä, panivat hänen ajattelemaan lastenkodin aikaansaamista. Muutamien muiden asiaan innostuneiden henkilöiden keralla tekivät sitten Mellberg puolisot alotteen lastenkotiyhdistyksen muodostamiseksi. Sellainen syntyikin vuonna 1901. Yhdistyksellä, joka on saanut avustusta ja runsaita lahjoja »Brita Maria Renlundin muisto» nimisen säätiön varoista ja eräältä entiseltä paikkakuntalaiselta, tri Donnerilta, on jo oma velaton huoneusto. Se ylläpitää jopa 26 hoidokkia, 2 vuoden iästä siihen asti, että ne ovat päättäneet kansakoulukurssinsa. — Mellbergin alotteesta perustettiin vuonna 1906 rukoushuoneyhdistys, joka on koonnut pienen pohjarahaston vastaista kirkollista rukoushuonetta varten. Puhuttaessa M:n suhteesta yhdistyselämään mainittakoon, että hän innokkaana raittiusmiehenä aina Kokkolaan saapumisestaan asti viime vuosiin saakka toimi raittiusyhdistys »Sininauhan» puheenjohtajana, joka yhdistys, kuten tunnettua, tekee työtä uskonnollisella pohjalla. Kootakseen nuoret miehet ja naiset yhteisiin kristillisiin harrastuksiin kirkollisella pohjalla, pani M. viimeisenä elinvuotenaan alulle »Nuorten kristillisen yhdistyksen». N. N. K. Y. oli aikaisemmin ollut paikkakunnalla.

Puhujana M. ei tosin ollut niitä, jotka tekevät kuulijoihinsa »valtavan vaikutuksen;» hän ei koettanut liikuttaa tunteita. Rauhallisesti, yksinkertaisesti ja koruttomasti hän täsmällisellä, kauniilla ja sujuvalla kielellä julisti kristinuskon vanhoja ydintotuuksia synnistä ja armosta. Eräs henkilö, joka kauan on työskennellyt yhdessä hänen kanssaan yhdistyselämässä, sanoi, että M. aivan erikoisella voimalla ja lämmöllä sekä

keskitetyllä tavalla esitti ajatuksensa, kun yhdistyksissä tai muissa pienemmissä piireissä oli puhuttava lyhyestä raamatuntekstistä tai muusta määrätystä aineesta. — Eräänlaisesta »saarnanuotista» hän ei ollut voinut vapautua.

Saakoon vielä eräs monivuotinen, uuttera ja arvostelukykyinen kuulija todistaa Mellbergin saarnan sisällöstä. Siinä vaikuttavassa puheessa, jonka rehtori J. F. Sandelin piti vihkiessään poismenneen seurakunnanpaimenen maalliset jäännökset viimeiseen lepoon, lausui hän m. m.: »Ja millaista oli se sana, jota hän antoi meille niistä ikuisista elämälähteistä, joista hän ammensi? Se oli ensinnäkin palavan vakavaa sanaa syntiä ja pahetta vastaan, joiden turmelevasta ja alentavasta vaikutuksesta sielunhoitaja alati saa katkeria kokemuksia, sekä kehoitusta parannukseen. Mutta sen rinnalla kävi julistus Jumalan armosta ja rakkaudesta, joka niin ihanasti on meille ilmestynyt Jeesuksessa Kristuksessa. »Tänä päivänä, tänä päivänä, jos kuulet hänen äänensä, niin älä paaduta sydäntäsi.» — se huuto kaikui meille hänen julistamansa sanan kautta. Mutta hänen saarnansa oli ennen kaikkea uskon saarnaa, opastusta katoamattoman perinnön omistukseen, ohjausta sen vanhurskauden saavuttamiseen, joka tulee uskosta ja josta sanotaan: 'Autuas on se ihminen, jolle Jumala lukee vanhurskauden ilman tekoja.'»

Ihmisenä oli M. todella jalo persoonallisuus, äärimäisen tunnollinen ja uskollinen, oikeamielinen mies, jossa ei ollut vilppiä. Hän oli ystävällinen kaikille, katsomatta henkilön ulkonaista asemaa. On sanomattakin selvää, että senmielinen mies oli hyvä ja hellä perheenisä.

Antaakaamme myös erään hänen seurakunta-

laisensa todistaa Mellbergistä ihmisenä ja pappina. Laskiessaan kirkkoneuvoston ja kirkkovaltuuston seppelettä ruumiinsiunauksen jälkeen kirkossa lausui valtiopäivämies Kulenius:

»Me tunnemme selvästi, että me Mikael Mellbergin poistuessa olemme menettäneet tunnollisen, jalon ja rauhaarakentavan sielunhoitajan, oikeamielisen, hienotunteisen ja uskollisen kansalaisen.

Viikosta viikkoon, vuodesta vuoteen on hän elävän uskon uskalluksella tälle seurakunnalle saarnannut »Kristusta ja häntä ristiinnaulittuna.» Hänen suurin riemunsa oli yksityisesti ja julkisesti saada todistaa Jumalan armosta Kristuksessa. Siitä eivät puhuneet vain hänen sanansa, vaan koko hänen olentonsa. Hänen aito kristillinen luonteensa painoi leimansa kaikkiin, jotka joutuivat kosketuksiin hänen kanssaan.

Vaatimattomana ja meitä ymmärtävänä hän eli ja vaikutti keskuudessamme. Ei hän ihmisten kiitosta etsinyt. Jumalanpelko oli hänen elämänsä ilmakehä, ja työ oli hänelle jumalanpalvelusta. Emme enää voi kiittää häntä kaikesta, mitä hän on ollut meille, kaikesta, mitä hän on tehnyt hyväksemme kodeissamme, yhdistyksissämme, kouluissamme, kunnassamme ja kirkossamme. Ei hän sitä enää kaipaakaan. Mutta me uskomme, että Jumala on palkitseva uskollisen palvelijansa, että se Herra, jonka laupeudesta ja rakkaudesta Mikael Mellberg oli elävä todistus, on antava hänelle vanhurskauden kuihtumattoman kruunun.»

Mellbergillä oli yleensä hyvä terveys, mutta rasittava työ kulutti hänen voimiaan. Kun arkkipiispa Johansson 3 pnä syysk. 1922 asetti hänet kirkkoherranvirkaan siinä seurakunnassa, jota

hän jo kauan oli kappalaisena palvellut, voitiin hänessä huomata jo suurta väsymystä. Marraskuun lopulla hän joutui tautivuoteelle, mutta parin viikon päästä näytti siltä kuin hän toipuisi. Kukaan ei voinut aavistaa, että loppu olisi niin lähellä. Vielä viimeisenä iltana hän oli jalkeilla ja seurusteli perheensä ja erään tuttavan kanssa. Mutta hän ei saanut sitten unta, nautti jotain rauhoittavaa lääkettä ja — muutaman tunnin perästä oli kaikki lopussa. Sydänhalvaus oli tullut. Niin sai uskollinen työmies ilman tuskallista tautia hiljaa ja rauhallisesti mennä Herransa iloon yöllä vasten 19 p. joulukuuta 1922.

Annamme taaskin sen miehen, joka M:n sairauden aikana hoiti hänen virkaansa ja yhä on sillä sijalla, jonka hän jätti tyhjäksi, kertoa jotakin hänen viime päivistään. Jo mainitsemassamme ruumissaarnassaan lausui rehtori Sandelin myöskin näin:

»Kirkkovuoden päättyessä, tuomiosunnuntaina, hän jätti paimensauvan kädestään. Jumala otti hänet pois työstä joksikin aikaa ja asetti hänet muutamiksi viikoiksi yksinään sydäntentutkijan eteen. Se oli hänelle itsensätutkimisen aikaa. Viimeisen kerran tavatessamme sanoi hän sillä vaatimattomuudella, joka oli hänelle ominaista, että hän huomasi työnsä olleen perin puuttuvaista ja että hän olisi tahtonut tehdä paljon enemmän. Mutta hän ilmaisi myöskin sydämellisen ja lujan luottamuksensa siihen anteeksiantoon, joka on meille kaikille valmistettu Herrassa Jeesuksessa Kristuksessa, Vapahtajassamme.

Teillä, jotka tänään olette suruissanne rakkaan omaisenne tai rakastetun sielunpaimenenne poismenosta, olkoon lohdutuksena se, että me voimme varmasti uskoa, että Herra on hänelle

avannut vanhurskauden portit, niin että hän saa nähdä Herran hyyvyden elävien maassa.»

Joulukuun 28 p:nä siunattiin vainaja, lukuisien seurakuntalaisten, virkaveljien ja ystävien saapuvilla ollessa, viimeiseen lepoon kaupungin kirkossa ja laskettiin maan poveen kaupungin kauniiseen ja harvinaisen hyvin hoidettuun hautausmaahan. Siitä rakkaudesta, kunnioituksesta ja kiitollisuudesta, joka tällöin tuotiin ilmi, todistavat kauniisti jo edellä mainitut otteet puheista, joita pidettiin. Mutta monet kirkkoherra Mellbergin kuulijoista, joiden ääni ei siinä tilaisuudessa tullut kuuluviin, ovat yksityisesti ilmaisseet syvästi kaipaavansa odottomattomasti poismennyttä rakasta seurakunnanpaimenta ja olevansa sydämestään kiitollisia siitä hyvästä elämänsanasta, jolla hän niin usein oli ravinnut heidän sielujaan.

Olemme tässä antaneet muiden todistaa Karl Mikael Mellbergistä, hänen elämästään ja toiminnastaan. Kuunnelkaamme lopuksi myöskin erästä hänen omaa uskon ja toivon tunnustustaan. Niinkuin tämän kalenterin ruotsalaisen painoksen aikaisempien vuosikertojen lukijat tietävät, oli hänellä tapana väliin pukea ajatuksiaan runopukuun. Sellaisista pienistä runoista, joita silloin tällöin on tulleet julkisuuteen, panemme tähän suomennettuna seuraavan:

»Mun kallioni Jeesus on
Ja turvalinnani,
Saan hältä rauhan suloisen
Mä ahdingoissani.

Hänessä olen turvattu,
Kun rajuilma käy,
Hän mua hoitaa silloinkin,
Kun apua ei näy.

Hän taisteluissa, vaaroissa
Mun rinnallani on,
On elossa ja kuolossa
Auttaja verraton.

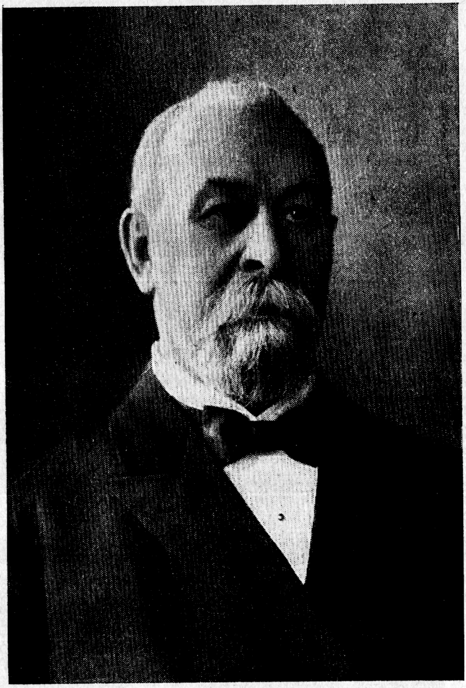
Mä mitä silloin pelkäisin,
Kun Jeesus kanssain on!
Hän ompi mun, mä hänen oon,
Siis kiitos soikohon!»

Ja kun eronhetki tästä maailmasta oli tullut, silloin oli hänellä turvapaikka, siitä saamme olla varmat, niinkuin hän kauniisti sanoo seuraavissa säkeissä:

»Sun tykös, Jeesus, pakenen,
Mua luotas et voi heittää:
Vaikk' oonkin kurja syntinen
Ja saastainen,
Sun armos syyni peittää.

Sun tykösi mä pakenen,
kun täältä pois mä lähden.
Saan luonas elon, autuuden
Mä iäisen
Sun rakkautes tähden.»

K. J. B.

Frans Ivar Alfred Gammal.

Frans Ivar Alfred Gammal.

»Minun sieluni ikävöi ja halajaa Herran esikartanoihin, sydämeni ja ruumiini riemuitsevat elävää Jumalaa kohti. Sillä yksi päivä sinun esikartanoissasi on parempi kuin muualla tuhat.» Ps. 84: 3, 11.

Ajan pyörä vierii nopeasti eteenpäin ja loppua kohti. Kaikki elollinen maan päällä on katoavaisuuden ankaran, järkähtämättömän lain alainen. Koko luomakunta huokaa ja on tuskissaan turmeltumuksen orjuudessa synnin tähden. Kuolema korjaa kaikkialla runsaita saaliitaan. Ei edes ihminen, luomakunnan kruunu, Jumalan kuva voi, mitä hänen ruumiilliseen osaansa tulee, vapautua tämän lain alaisuudesta. Meidänkin ruumiimme kuolee, kun aika tulee. Mutta henkemme, joka on Jumalasta, ei voi milloinkaan kuolla. On totta, että se ihmissielu, joka on täällä unohtanut Jumalansa ja elänyt syntistä, jumalatonta elämää eikä antanut sovittaa itseään Jumalan kanssa uskon kautta Jeesuksen vereen, päätyy ikuisen kuoleman yöhön, ikuiseen pimeyteen ajallisen kuoleman jälkeen. Se taas, joka on antanut Kristuksessa Jeesuksessa olevan armon

voiman puhdistaa ja pyhittää itsensä ja elänyt tästä armosta, ollen siitä kasteen ja uskon kautta osalliseksi tehty, on siirtynyt iankaikkiseen elämään jo täällä kuolemanvarjon laaksossa. Häntä ei toinen kuolema saavuta, vaan hän on ajallisen kuoleman portin kautta menevä iäiseen, autuaaseen elämään Jumalan luo.

Monen monet joukostamme ovat vuoden 1922 aikanakin lähteneet pois tästä elämästä ja menneet äärettömään iankaikkisuuteen, toiset autuuden valoisiin rauhanmajoihin, rakkaaseen isänkotiin tuolla ylhäällä, missä ei enää huolten huokauksia kuulu, vaan ilo, rauha ja riemu täyttää kaikkien autuaitten Jumalan lasten sydämet iäisesti, toiset taas levottomuuteen ja onnettomuuteen, sieluntuskien ikuisiin asuntoihin kadotettujen valtakunnassa.

Niistä, jotka mainittuna vuonna ovat matkasauvan kädestänsä laskeneet ja maisista taisteluista, vaivoista ja ahdingoista saaneet mennä kotiin Herran iloon, mainittakoon myöskin entinen postinhoitaja, hovineuvos Frans Ivar Alfred Gammal, joka 19 p. kesäkuuta 1922 kuoli Helsingissä.

Alfred Gammal oli syntynyt 27 p. tammikuuta 1843 Pyhämaan seurakunnassa, missä hänen isänsä, sittemmin Sauvon kirkkoherra Karl Reinhold Danielsson oli pappina. Hänen äitinsä oli Gustava Charlotta Grek. Saatuaan kouluopetusta meni Gammal ensin Lääninhallituksen palvelukseen, mutta luopui pian tältä toimialalta ja meni Postihallituksen palvelukseen, jossa hän eri paikkakunnilla, nimittäin Turussa, Helsingissä, Porissa, Hämeenlinnassa, Savonlinnassa ja Kuopiossa tunnollisesti ja suurella uutteruudella ja menestyksellä toimi, kunnes hän vihdoin 1899 muutti

taas Helsinkiin, tultuaan nimitetyksi pääkaupungin postinhoitajan virkaan. Tätä vastuunalaista ja voimia kysyvää tointa hoiti hän sielläkin samalla väsymättömällä uutteruudella 31 p:ään maaliskuuta 1912, jolloin hän yltyvän kivulloisuuden ja heikentyneiden voimiensa tähden otti eron, viettäen sitten hiljaisuudessa, syrjään vetäytyneenä loppuikänsä pääkaupungissa.

Hovineuvos Gammal oli sävyisä ja vaatimaton. Hän ei jättänyt jälkeensä mitään suurenmoisia muistoja, mutta hän oli lahjakas, jalo, ystävyydessään uskollinen ja äärimäisen tunnollinen mies. Hänen elämällään oli jo nuoruudesta asti ilmeinen uskonnollinen suunta. Herra Jeesus, hänen ja meidän kaikkien Vapahtaja, suuri armossa ja rakkaudessa, etsi häntä ja löysi hänet. Herra kolkutti hänen sydämensä ovelle, ja se ovi aukeni jo varhain taivaalliselle Mestarille, joka sai tulla hänen luokseen ja hänen parhaaksi ystäväkseen koko elämän ajaksi.

Jumalan sana tuli hänelle kalliiksi. Hän kuuli ja luki sitä mielellään isoavin ja janoavin sydämin ja löysi sanasta sen taivaallisen aarteen, sen kalliin helmen, joka on Herra Jeesus Kristus. Jumalan puhdas sana raamatussa tuli hänen jalkainsa kynttiläksi ja valkeudeksi kaikilla hänen elämänsä teillä.

Jo noin vuonna 1865 oli hän perehtynyt evankelisiin piireihin Turussa, jossa Hedberg, Roslin, Rosengren, Gestrin, y. m. julistivat ilosanomaa siitä armosta, minkä Kristus on ansainnut ja kasteessa lahjoittanut meille. Näistä piireistä löysi hän myöskin uskollisen elämäntoverinsa, Antoinette Sofia Möllerin, joka 38-vuotisen onnellisen avioliiton ajan oli hänen tukenaan sekä ajalliisessa että hengellisessä suhteessa. Siellä sai hän myös-

kin monta hyvää ystävää, joiden kanssa hän oli jotenkin vilkkaassa kirjeenvaihdossa muutettuaan Helsinkiin. *)

Helsingissä otti Gammal tehokkaasti osaa sen evankelisen piirin toimintaan, joka sielläkin oli olemassa ennen Luth. Evankeliumiyhdistyksen perustamista. Kl. Im. Nordlundista tuli yksi hänen lähimmistä uskotuistaan, ja »karvarikirkosta» sekä Lapinlahdenkadulla olevasta Lastenkodista hänen rakkaimmat sanankuulopaikkansa. Kun Nordlund saarnasi huonomaineisessa Antipoffin hökkelissä, oli Gammal mukana lukkarina. G. V. Raskista, J. E. Eklundista, Ludv. Wennerströmistä, J. H. Martinista y. m. evankeliumin julistajista tuli siitä ajasta alkaen hänen ystäviään.

Kun Evankeliumiyhdistyksen perustamistuuma syntyi, oli Gammal ensimäisiä niistä, jotka lämmöllä omaksuivat sen, ja oli mukana ensimäistä uhrilahjaa kerättäessä asian edistämiseksi. **) Yhtenä perustajista tuli hän yhdistyksen ensimäiseen johtokuntaan 1873, ja vaali rakkaudella sen siunauksellista toimintaa viimeiseen asti.

Jouduttuaan toimimaan vuosina 1876—1899 muilla paikkakunnilla kaukana pääkaupungista ei Gammal tullut olemaan läheisemmässä kosketuksessa yhdistyksen johtokunnan ja johdon kanssa. Sinä aikana hän suuresti kaipasi sitä uskovien veljespiiriä, johon hän oli kuulunut. Mutta muutettuaan takaisin Helsinkiin vuonna 1899

---

*) A. Gammalin kirjekokoelmasta on tavattu joukko Nordlundin, Norrgrenin, Th. Sulinin, Sjöströmin y. m. kirjoittamia uskonnollissisältöisiä kirjeitä.

**) Hän otti myös osaa yhdistyksen sääntöjen laatimiseen.

hän liittyi taas evankeliseen piiriin ja oli, niinkauan kuin voimat sallivat, vakinainen sanankuulija yhdistyksen rukoushuoneessa.

Kärsivän ja ylösnousseen Kristuksen ihana kuva kirkastui yhä enemmän hänen sisäiselle silmälleen. Hän löysi kärsivässä ja ylösnouseessa Herrassa ainoan lohdutuksensa elämän monissa vaivoissa, ja sen lujan ankkuripohjan, johon hänen sielunsa turvallisesti saattoi pitäytyä. Hän ei luottanut haihtuviin tunteisiin eikä Herran armollisen läsnäolon autuaallisiin tuntemuksiin, jotka tosi kristityn elämässä tulevat ja menevät, vaan tuntien ja tunnustaen oman täydellisen arvottomuutensa kaikkeen Jumalan armoon hän monine puutteineen ja heikkouksineen turvautui yksinomaan Herran totiseen sanaan, evankeliumin ihaniin armolupauksiin ja vakuutuksiin, jotka pysyvät vahvoina taivaan ja maankin hukkuessa. Niistä hän etsi lohtua silloinkin, kun pimeät päivät tulivat, ja löysi niistä uuden, ihanan varmuuden jumalanlapsioikeudestaan.

Aikaisempina vuosina terveyden ja onnen päivinä saattoi monesti näyttää siltä kuin olisi hän hyljännyt ensimäisen rakkautensa ja purkanut kihlauksensa Jeesuksen kanssa. Maailma koetti houkuttelevalla ja häikäisevällä kiillollaan, viehättävällä lumousvoimallaan vetää häntä puoleensa, mutta Jeesus, uskollinen paimen, jolle hän jo nuoruusvuosina oli sydämensä antanut, piti uskollisesti huolta hänen sielustaan kiusaukseinkin hetkinä ja auttoi lapsensa kiusaajan pauloista, niin ettei hän langennut pois armosta, vaan puhdistuneempana saattoi jatkaa vaellustaan elämän tiellä Jeesuksen seurassa. Herra kuritti kyllä häntä vastoinkäymisillä, koetuksilla ja suruilla kasvattaakseen häntä taivasta varten.

Niistä raskaista suruista, jotka muiden vaiheiden ohella Gammalia kohtasivat, mainittakoon hänen vaimonsa vaikea, hivuttava tauti, kärsiminen ja kuolema.

Niiden joukossa, jotka useammin kävivät hänen luonaan myöhempinä vuosina ja joille hänen kanssaan oli rakentavia keskusteluja, olivat Evankeliumiyhdistyksen papit. Oli mieluista istua hänen tautivuoteensa ääressä taikka muuten olla hänen vieraanaan. Hänen erinomainen kertojakykynsä toi monet tapahtumat entisiltä ajoilta elävinä huvitettujen kuulijain silmien eteen. Ja hänen selvä uskonkäsityksensä vaikutti rohkaisevasti kävijään. Mainitsemista ansaitsee, että Porvoon hiippakunnan arvossapidetty, nyttemmin kuollut piispa Herman Råbergh, joka usein kävi hänen luonaan ja joskus oleskelikin hänen kodissaan, keskusteli hänen kanssaan usein hengellisistä asioista molemminpuoliseksi rakennukseksi.

Kaikella sillä, millä Herra koetteli palvelijaansa maallisen matkan kestäessä, oli terveellinen vaikutus. Se puhdisti hänen uskoaan ja rakkauttaan Herraan Jeesukseen. Hän tuli tämän Herran kasvattavan armon kautta yhä lähemmäksi Herraa. Vain ilo Jeesuksessa oli hänen tosi ilonsa. Herra yksin kykeni tyydyttämään hänen syvän iankaikkisuustarpeensa. Jumalan koulussa hän oppi kieltämään maailman haihtuvine iloineen. Ja vaikean kymmenvuotisen sairausajan kestäessä kävi Jeesus hänen sydämelleen yhä välttämättömämmäksi. Sanassa ja sakramenteissa seurusteli hän Herran kanssa, ja mieli kääntyi yhä enemmän maasta taivaaseen. Hänen lempilaulujaan oli: »Jeesuksen kädet ja helmansa hellä.»

Kävin hänen luonaan kaksi päivää ennen hänen kotiinlähtöänsä ja muun muassa johtui keskustelumme niihin asioihin, jotka olivat hänelle rakkaat. Puhuimme Jumalan suuresta rakkaudesta syntisiin ja ihanasta taivaallisesta perinnöstämme, joka on meille arvottomille ilman mitään omaa ansiotamme lahjoitettu Jeesuksen veren kautta. Tämän keskustelun aikana sanoi Gammal: »Olen hartaasti ikävöinyt kotiinpääsyä, pyytänyt rukouksissani, että Jeesus pian minut päästäisi muukalaisuudesta.» Hän lausui myöskin: »Lieneekö Jeesus unohtanut minut, kun näin viipyy.» Vakuutin, ettei Jeesus ollut häntä unohtanut, mutta ettei Jeesuksen aika ollut vielä tullut; kyllä hän tulee, kun hyväksi näkee. Silloin sanoi Gammal: »Niin, minun on vielä nöyrästi ja kärsivällisesti odotettava, sillä Jeesuksen aika ei ole vielä tullut. Jeesus tulee kyllä, hän tulee kai piankin.» Kauan ei tarvinnutkaan ikävöivän sielun enää odottaa taivaallista ylkäänsä, sillä pian tuli Herra ja vei hänen sielunsa voimakkailla vapahtajakäsivarsillaan yli kuoleman vuolaan virran kotiin.

Vainajan maallinen koti oli vakava, kristillinen koti, jossa perheen isä puhui monta hyvää sanaa evankeliumin ihanan asian puolesta niille, jotka kävivät hänen luonaan, ja omaisilleen. Siinä kodissa kohosivat varmaan monet hartaat ja sydämelliset rukoukset, kiitokset ja ylistykset Herran kunniaksi onnellisen vainajan sydämestä. Tuottakoon myös se siemen, jota tämä rakas kristiveli kaikessa omassa heikkoudessaan on kylvänyt lähimpien omaistensa sydämiin, hedelmää Jumalalle. Saakoon hän kerran ilolla kohdata omaisensa Jumalan levossa ja kiittää Herraa ja sanoa: »Herra tässä olen minä ja ne, jotka annoit minulle.»

Kaikki ne, jotka uskossa Vapahtajaansa täältä pois muuttavat, voittavat autuaan osan. Taivaassa ovat he varmassa tallessa. Rakkaat vainajamme eivät ole kaukana, eivätkä he ole iäksi erotetut meistä, sillä ne rakkaudensiteet, jotka yhdistävät kaikkia uskovia Jumalan lapsia taivaassa ja maan päällä, ovat vahvemmat kuolemaa ja hautaa. Autuaat vainajat ovat kotona saman Isän luona kuin maan päällä olevat uskovaisetkin, heitä vaalii sama Herra, ja he elävät saman Vapahtajan rakkaudesta — vain sillä eroituksella, että he ovat iäisissä majoissa, me tässä majassa (2 Kor. 5: 1—4). Jälleennäkemisen riemullinen päivä koittaa Jumalan kansalle. Jeesus tulee kirkkaudessaan, voimansa enkelien kanssa, ja silloin on hän oleva ihmeteltävä kaikissa uskovissa. He loistavat silloin niinkuin aurinko heidän Isänsä valtakunnassa.

Yö on loppuun kulumassa, ja iäinen päivä, jolle ei enää tule iltaa, on koittava voimalla Jumalan Siionille.

A. W. U.

Lähetysvirsi.

Oi, kristikansa, kurjuutta
Sä muista pakanain!
Sua kutsuu — etkö kuulekaan?
— Tuo huuto miljoonain.
Ei puinen pölkky auttaa voi,
Ei kurja kultakaan.
Oi, turhaan eessä sellaisten
On kansat polvillaan.

Sä kansa, jolle Herrasi
Niin suuret aarteet toi,
Ja aivan armon virrasta
Sun kyllin juoda soi,
Sä voitko kuoloon nääntyvän
Näin nähdä veljies,
Ja armosanaa viemättä
Vain jäädä paikalles?

Sä taivaan leipää nautitko
Kuin saita, itsekäs,
Pois kaukomaihin antaen
Vain jätteet pöydältäs?
Oi, kylvä siemen taivainen
Jos kohta kyynelin,
Niin runsaan viljan taivaasen
Sä vihdoin niitätkin!

Ad. Moberg.
Suom. K. W. Tamminen.

Karl August Åberg.

Karl August Åberg.

Niiden ajasta muuttaneiden pappismiesten joukossa, jotka ovat olleet läheisessä suhteessa maamme evankeliseen liikkeeseen, on myöskin kirkkoherra Karl August Åberg muistettava. Aina kouluaikansa alusta asti, kasvaneena hyvässä helsinkiläiskodissa ja evankelisen vaikutuksen alaisena, hän pysyi uskollisena Lutherilaiselle Evankeliumiyhdistykselle ja sen toiminnalle loppuun saakka.

Karl August Åberg syntyi köyhässä kodissa Inkoossa 25 p. syyskuuta 1864. Monet ulkonaiset seikat viittasivat siihen, että hänestä tulisi maanviljelijä. Kuitenkaan hän ei tullut antautumaan sille alalle, sillä hänellä oli halu lukea. Hän sai aloittaa koulunkäyntinsä Helsingin ruotsalaisessa normaalilyseossa, mutta hänen oli taisteltava suurten taloudellisten vaikeuksien kanssa ja elettävä köyhyydessä ja puutteessa. Silloin saivat nuo hyväntekeväisyydestään tunnetut puolisot, merikapteeni Erik Wilhelm Grotell ja hänen rouvansa Fredrika, kuulla hänen ahdinkotilastaan ja ottivat hänet huomaansa. Hän sai

koko jälellä olevaksi kouluajakseen kodin heidän luonaan ja saattoi niinmuodoin suotuisammissa olosuhteissa jatkaa kouluaan ja opintojaan. Tässä kodissa, joka oli siihen aikaan envankelisen toiminnan keskusahjoja Helsingissä, tuli Karl August Åberg läheiseen kosketukseen tämänlaatuisten uskonnollisten pyrintöjen kanssa.

Päästyään ylioppilaaksi 1885 oli Åbergille selvänä, että hän autautuisi papinkutsumukseen. Opiskeltuaan 3—4 vuotta hän suoritti jumaluusopillisen erotutkinnon lopulla vuotta 1888 arvosanalla »laudatur» ja vihittiin papiksi Porvoossa 2 p. tammikuuta 1889. Toimittuaan lyhyehkön aikaa kirkkoherranapulaisena Helsingin pitäjässä määrättiin hänet vielä samana vuonna Pernajaan, jossa hän tuli olemaan vuoteen 1894 osaksi kirkkoherranapulaisena, osaksi v. t. kirkkoherrana. Innolla ja mielihalulla kävi hän siellä käsiksi sielunhoitajan vaativaan tehtävään. Ahkerasti kulki hän ympäri tuota laajaa pitäjää ja siihen kuuluvaa Liljendalin kappelia ja kokosi kuulijajoukkoja Jumalan sanan ääreen. Suullisen sanan ohella tahtoi hän myös levittää sanaa kirjallisesti. Erityisesti harrasti hän Fjellstedtin raamatunselitysteoksen levittämistä, tilaten sitä suurin määrin Ruotsista ja myyden seurakunnissa. Kun matkustaa Pernajassa ja Liljendalissa, voi vieläkin monessa kodissa tavata tämän teoksen. Sitäpaitsi möi hän ahkerasti Lutherilaisen Evankeliumiyhdistyksen kirjoja. Monet vanhemmat ihmiset niillä seuduin muistelevat vieläkin rakkaudella Åbergin siunauksellista toimintaa.

Vuosina 1894—1896 oli Karl August Åberg kirkkoherranapulaisena Kangasniemen seurakunnassa ja vuosina 1896—1898 v. t. kirkkoherrana Porvoon kaupunki- ja maaseurakunnassa.

Hänen ensimäinen vakinainen paikkansa oli Tuusula, jonka kappalaisena hän oli v. 1898—1914. Siellä vietti hän suurimman osan toiminta-ajastaan ja toimitti uskollisesti evankeliuminjulistajan virkaa. Tuusulassa ollessaan oli Åberg Luth. Evankeliumiyhdistyksen johtokunnan jäsenenä v. 1899—1905. Vaikka asui maalla, saattoi hän lyhyen matkan takia säännöllisesti olla läsnä johtokunnan kokouksissa.

Toukokuun 1 p. 1914 astui Åberg Kirkkonummen kirkkoherranvirkaan. Uskollisuudella ja rakkaudella aloitti hän siellä papillisen toimintansa harjoittamisen, mikä kuitenkin pian häiriytyi sen levottomuuden, hädän ja puutteen tähden, jota suuri maailmansota seurauksineen sai aikaan meidänkin maassamme. Hiipivä keuhkotauti vähensi myös ennen pitkää hänen työkykyään ja pakotti hänet alussa vuotta 1918 keskeyttämään toimintansa ja etsimään apua taudilleen Nummelan parantolasta. Terveys ei kuitenkaan parantunut. Hänen aikansa oli tullut, ja hän kuoli punakapinan aikana 16 pnä helmikuuta samana vuonna. Samaan aikaan kuin Åberg parantolassa oli kuoleman kynnyksellä, kuoleman, joka oli vapauttava hänet kaikesta maisesta hädästä ja taistelusta, oli hänen puolisonsa punaisten kapinoitsijain vankina Kirkkonummen asemalla. Muutamia päiviä senjälkeen vapaaksi laskettuna sai rouva Åberg suurten vaikeuksien perästä luvan viedä miehensä kylmenneet jäännökset Tuusulaan, jossa hänet sitten tuona levottomana aikana kätkettiin maan poveen, muutamia vuosia aikaisemmin kuolleen, iäkkään äitinsä joka kauan oli ollut hänen luonaan, ja aikaisemmin kuolleen lapsensa viereen. Hautaus tapahtui kapinan loputtua, toukokuussa samana vuonna.

Karl August Åberg oli nöyrä ja vaatimaton mies. Hän ei havitellut kunniapaikkoja, eikä ihmisten kiitosta tavoitellut. Hiljaisuudessa hän uskollisesti palveli Herraansa. Nöyryydestään huolimatta oli hän kuitenkin lujaluonteinen mies, joka ei väistynyt vakaumuksestaan eikä niistä periaatteista, joita hän piti oikeina. Hänen ulkonaiset puhujalahjansa eivät olleet loistavat, mutta hänen julistuksensa todisti syvää, omakohtaista kokemusta siitä pelastuksesta, joka on Jeesuksessa Kristuksessa. Hänen erikoinen lahjansa sielunhoitajana oli harvinainen kyky voida »oikeaan aikaan» puhua sairaille ja kärsiville. Aina alttiina palvelemaan oli hän milloin hyvänsä valmis ilolla lähtemään sairasmatkoille seurakunnassaan.

Niinkuin edellä mainitsimme, oli Åberg Luth. Evankeliumiyhdistyksen ja sen pyrintöjen harras ystävä. Monen vuoden aikana vietettiin aina evankeliumijuhlia niissä seurakunnissa, joissa hän toimi. Usein kutsui hän myös luokseen yhdistyksen saarnaajia, sekä pappeja että maallikoita, toimimaan kyläkunnissa. Aina otti hän heidät vieraanvaraisesti vastaan ja usein kyyditsi hän itse heitä omalla hevosellaan. Luonnollisesti avusti hän myös aina heitä hartaushetkiä pidettäessä.

Åberg ei ollut ahkera kynänkäyttäjä. Kuitenkin on vuosien varrella silloin tällöin ollut hänen kirjoitelmiaan Luth. Evankeliumiyhdistyksen lehdissä ja muissa julkaisuissa. Erityisesti muistamme hänen kirjoittamansa, lämmintä kiitollisuutta huokuvan, hänen kasvatusäitinsä, kapteeninrouva Fredrika Grotellin elämäkerran, joka on v. 1908 Kotimatkalla-kalenterissa.

Karl August Åbergin elämäntyö, tehtynä

rakkaudessa, uskossa ja rukouksessa, ei varmastikaan ole jäljettömiin haihtunut. Se siemen, jota hän monissa seurakunnissamme kylvi vanhojen ja nuorten sydämiin, on varmaan tuottanut hedelmää iankaikkiseen elämään. Näiden rivien kirjoittajalla on ollut onni olla hänen rippilapsenaan, ja on hänen asiallisesta ja sydämeen käyvästä opetuksestaan saanut koko elämäniän kestäviä iäisyysvaikutuksia. Olkoot myös nämä rivit kiitollisuuden ilmaisuna niistä Herran siunaamista hetkistä, jotka vietimme sanan ympärillä Tuusulan kappalaistalossa kesällä vuonna 1903.

Lähinnä kaipaavat Karl August Åbergia hänen puolisonsa Maria, o. s. Roselius, ja viisi lasta. Kunnioituksella ja kiitollisuudella muistelevat häntä myöskin kaikki ne monet, jotka saivat pitää häntä sielunhoitajanaan.

E. W—n.

Erik Salomon Fågelström.

Erik Salomon Fågelström.

»Minun armossani on sinulle kyllä; sillä minun voimani tulee täydelliseksi heikkoudessa.» 2 Kor. 12: 9. Missä Jumalan armon kaikki uudistava voima pääsee vaikuttamaan, siellä muuttuu heikkous voimaksi. Sen oli apostoli Paavali saanut kokea, ja sentähden hän saattoi sanoa: »Kun olen heikko, silloin olen väkevä.» Koetelkaamme vaan sitä ihmeellistä voimaa, joka on Kristuksen sovitusarmossa, niin ei meidän suinkaan tarvitse valittaa vain heikkouttamme ja voimattomuuttamme.

Ylläoleva todistus Jumalan armosta johtui mieleeni, kun minun oli ryhdyttävä lyhyin piirtein kuvaamaan E. S. Fågelströmin elämäntyötä. Armo Kristuksessa oli nimittäin kannattavana voimana hänen elämässään, ja sentähden olkoon tuo sana hänen elämäkertaansa otsikkolauseena.

Syntyneenä Merikarvialla 21/11 1841 antautui Fågelström nuorempana räätälinammattiin. Vuonna 1867 otettiin hänet ylimääräiseksi kirjeenkantajaksi, sai 31/7 1868 valtakirjan kirjeenkantajantoimeen Waasassa ja oli postilaitoksen pal-

veluksessa lähes 34 vuotta sekä otti eron siitä 5/7 1902 saaden 700 markan suuruisen vuotisen elinkautiseläkkeen. Sittemmin hän anoi ylimääräistä eläkettä, täytettyään 70 vuotta. Tämän anomuksen luonnoksesta otettakoon tähän seuraava kohta, joka antaa meille kuvan hänen virkatoiminnastaan:

»Hoitaessani keskeytymättä vaikeata tointani, johon silloin, kun rautateitä virka-alueellani ei vielä ollut, noin 18 vuoden ajan kuului postinkuletus joka kuukausi pyryllä ja pakkasella kurjia teitä myöten yöllä ja päivällä Waasan ja Kokkolan, Waasan ja Porin sekä Waasan ja Alavuden välillä, paitsi sitä, että muun osan kuukautta myöhään ja varhain olin velvollinen kantamaan paikkakunnallisia postilähetyksiä, tyhjentämään postilaatikot sekä seitsemänä vuorokautena yhtämittaa olemaan yövalvojana, en voinut säästyä siltä parantumattomalta taudilta, joka minua nyt vaivaa.»

Fågelström oli kolmesti naimisissa. Toisen vaimonsa hän menetti vuonna 1910, kolmannen avioliittonsa hän solmi muutamia vuosia ennen kuolemaansa.

Jo varhaisessa nuoruudessaan oli hän Jumalan Hengen vaikutuksen alainen, ja tultuaan, täyden miehuusiän saavutettuaan, käsittämään syvän syntiturmeluksensa, jolloin myöskin Jumalan armon tarve kävi pakottavaksi, hän omisti suuren osan elämästään uhrautuvaan työhön evankeliumin levittämiseksi kotiseudullaan ja lähiseuduilla. Lutherilaisen Evankeliumiyhdistyksen innokkaana jäsenenä toimi Fågelström myös jonkun aikaa yhdistyksen kolportöörinä. Luonteltaan vaatimattomana tulkitsi hän, ollen itse vapaa ja autuas Jumalan lapsi, yksinkertai-

sella, mutta vakuuttavalla tavalla Jumalan valtakunnan salaisuuksia muille köyhille syntisille, ajattelematta koskaan suuria itsestään ja antaen aina kunnian yksin Jumalalle.

E. S. Fågelströmin merkityksellisin osuus evankeliumin valon levittämisessä Waasaan on kuitenkin nähtävissä Waasan Lutherilaisen Rukoushuoneyhdistyksen aikakirjoista. *) Monta vuosikymmentä oli hän mainitun yhtymän johtokunnan tukena sen työssä, ja — tunnustakaamme se julkisesti Jumalan kunniaksi — hän oli myöskin aina johtavana sieluna sen toiminnassa. Sitä intoa, jolla Fågelström pyrki siihen päämäärään, jonka Waasan Rukoushuoneyhdistyksen jäsenet alunperin olivat itselleen asettaneet, on Lutherilaisen Evankeliumiyhdistyksen ystävien ja suosijain Waasassa suureksi osaksi kiittäminen siitä, että he saivat oman rukoushuoneen.

Uupumattomalla innolla toimi Fågelström myöhempinä elinpäivinään Waasan Lutherilaisen Rukoushuoneyhdistyksen johtokunnan puheenjohtajana sekä yhdistyksen hengellisen että taloudellisen varttumisen hyväksi. Kiitollisuuden osoitukseksi hyvin tehdystä työstä sai vanhus ilokseen 80-vuotispäivänään vastaanotta 1,000 markan suuruisen lahjapalkkion eräässä rukoushuoneella vietetyssä juhlatilaisuudessa.

Mutta miten pitkä ihmisen elinpäivä lieneekin, päättyy se kuitenkin.

Huhtikuun 13 päivänä 1922 päättyi E. S. Fågelströmin pitkä työpäivä. Eräs hänen likeinen ystävänsä kertoo: »Hän kuihtui verkalleen.

---

*) Fågelström valittiin Rukoushuoneyhdistyksen johtokuntaan 4/2 1905, ja johtokunta valitsi hänen puheenjohtajakseen 14/1 1908.

Ajoittain hän liikkui ja ajoittain oli vuoteessa. Mikäli vähenevät voimat sallivat, harjoitti hän Jumalan sanan tutkimista. Tämä kuihtuminen päätyi rauhalliseen kuolemaan.» Ja se, mikä suurimman osan hänen elämästään oli ollut hänen kaikkenaan kaikessa, Jeesus Kristus, koko maailman syntien sovitus, oli kuoleman hetkelläkin se horjumaton kallio, jolta hän vapisematta kuunteli kuolemanvirran kuohuvia tyrskyjä. Rauha hänen muistolleen!

Karl Olander.

Bernhard Gilpin.

Kristillisen kirkon aikakirjat esittävät meille monta ihanaa esimerkkiä siitä rohkeudesta ja voimasta ja kärsivällisyydestä, jolla uskossa Kristukseen ja rakkaudesta häneen voidaan kestää äärettömiä tuskia, kidutusta tai muuta väkivaltaa taikka mitä tuskallisin kuolema valittamatta, jopa joskus sellaisella ilolla, että vihollisten on täytynyt ihmetellä sitä. Mutta on ollut vielä useampia sellaisia, joita tosin ei ole kutsuttu marttyyrikuolemaan, mutta jotka vaivan- ja vaarantäyteisessä elämässä kestävyydellään ja rohkeamielisellä levollisuudellaan ovat osoittaneet yhtä vahvaa uskoa Jumalan lupauksiin ja rakkautta Vapahtajaansa.

Sellaisen kärsivällisyyden esimerkki on Bernhard Gilpin, joka eli sinä myrskyisenä aikana, jolloin Englannin uskonpuhdistus alkoi. Hänen seurakuntansa eli oikeammin sanoen hänen lähetysalansa oli Englannin pohjoisosassa Skottlannin rajalla. Ennenkuin nämä maat Jaakko II:sen hallitsijaksi tullessa yhdistettiin saman valtikan alaisiksi, oli näiden valtakuntien välillä seutu,

jota sanottiin »riitamaaksi» ja jossa kummastakin maasta tulleet pakolaiset etsivät turvaa ja elivät rosvoamisella. Minkä olivat toisesta maasta rosvonneet, sen he möivät toisessa. Jos heillä oli kannetta jotakuta vastaan, niin eivät he kanteineen kääntyneet varsinaisen esivallan puoleen, vaan ratkaisivat riidan kaksintaistelulla taikka kokoontuivat kahdeksi puolueeksi taistellakseen toisiaan vastaan. Joskus alkoivat sellaiset riidat kirkossakin eikä ollut niinkään harvinaista, että hansikas ripustettiin kirkon pilariin taisteluvaatimukseksi, ja jolleivät otteluun haastetut henkilöt tahtoneet siihen suostua, pysyivät he poissa kirkosta.

Näiden ihmisten keskuudesta valitsi Bernhard Gilpin työalansa. Hän valitsi sen, koskapa hän pysyi siellä vapaaehtoisesti, sillä ei edes tarjottu piispanvirka saanut häntä jättämään tätä toiminta-alaa. Hän sääli noiden ihmisten pimeää ja onnetonta tilaa ja tiesi, että olisi vaikea löytää toista saarnaajaa, joka olisi halukas siellä saarnaamaan Jumalan sanaa »sopivalla ja sopimattomalla ajalla.» Hän ei rajoittanut työtänsä seurakuntansa piiriin eikä saarnaansa kirkon saarnatuoliin, vaan minne hän kuuli kansaa kokoontuneen, sinne hän meni taivaallisen Mestarinsa sanomaa viemään, sillä hän piti tuollaisia kansankokouksia suotuisina tilaisuuksina puhuakseen ihmisten sydämille, ihmisten, jotka eivät kenties koskaan tulleet kirkkoon.

Joulun aikaan, jolloin jää ja lumi peitti maan, oli hänellä tapana lähteä retkilleen yhden ainoan seuralaisen kera, sillä hän tiesi, että siihen aikaan monet kokoontuivat kaikenlaisiin huvitilaisuuksiin ja joskus luvattomiinkin hankkeisiin. Usein täytyi hänen yömajan puutteessa viettää yönsä

paljaan taivaan alla. Toisen kerran otettiin hänet vieraanvaraisesti vastaan jossakin talonpoikaistalossa tai työmiehen mökissä. Ja missä ei kirkkoa ollut, siellä saarnasi hän ladossa tai paljaan taivaan alla.

Kerran hän meni erääseen kirkkoon ennen kansan kokoontumista ja huomasi, että erääseen pilariin oli ripustettu hansikas. Hän kysyi suntiolta, mitä se merkitsi. Tämä vastasi, että se oli kaksintaisteluhaaste. Gilpin käski hänen ottaa hansikkaan alas, mutta suntio selitti, ettei hän uskaltanut sitä ottaa. Silloin otti Bernhard Gilpin itse hansikkaan ja pisti sen povitaskuunsa. Alttaritoimituksen jälkeen hän nousi saarnatuoliin, otti hansikkaan esiin ja sanoi: »Minä otan haasteen vastaan, minä olen valmis taistelemaan hansikkaan omistajan kanssa, mutta minä tahdon tse valita aseet. Aseeni on Hengen meikka, joka on Jumalan sana.» Ja sitten hän piti erityisen henkevän saarnan. Ei tiedetä, mikä vaikutus sillä oli, mutta kenties nähdään viimeisenä päivänä, ettei Herran sana silläkään kerralla turhana palannut, vaan sai aikaan sen, mitä varten se oli lähetetty.

Toisen kerran oli kaksi muuta puoluetta kirkossa, jossa hän saarnasi. Ne seisoivat vastakkaisille puolilla kirkkoa. Hän kuuli saarnatuoliin, miten miekkoja vedettiin huotrasta ja heittokeihäitä pidettiin valmiina. Kristillisellä miehuullisuudella hän astui alas saarnatuolista, asettui kirkon keskelle puolueitten väliin ja puhui kummallekin, vedoten heidän omiintuntoihinsa, eikä mitään taistelua syntynyt niin kauan kuin hän oli lähistöllä. Kerran hän tapasi suuren seurueen kokoontuneena tulen ympärille paljaan taivaan alle. Hän meni seuralaisensa kanssa tuon tulen

luo ja rupesi keskustelemaan heidän kanssaan. Keskustelun aikana varasti eräs mies, joka ei tuntenut häntä, hänen ja hänen toverinsa ratsuhevoset. Mutta kun saatiin tietää, että ratsut olivat pastori Gilpinin, syntyi sellainen hälinä ihmisjoukossa, ettei varas tohtinut pitää hevosia, vaan kiireesti toi ne takaisin ja pyysi pastorilta anteeksi ja hänen siunaustaan. Niin suuri oli se kunnioitus, jota tämä opettaja nautti noiden laittomien ihmisten keskuudessa. Usein tapahtui että hänen julistamansa sana järkytti heidän sydämiään. Kerran hänen saarnatessaan synnistä seitsemättä käskyä vastaan, valtasi Jumalan sanan voima erään miehen niin, että hän paikalla nousi seisomaan koko seurakunnan edessä ja katumuksen ja liikutuksen vallassa tunnusti syntinsä. Hän kääntyi Jumalan tykö.

Kuningatar Marian hallitessa vainottiin protestantteja ankarasti. Piispa Bonner, joka oli Gilpinin vihamies, sentähden että tämä rohkeasti saarnasi autuuden tietä uskon kautta Kristukseen, päätti poltattaa Gilpinin elävältä. Eräät Gilpinin ystävät varoittivat häntä vaarasta ja koettivat pakottaa häntä pakenemaan maasta tai piiloutumaan. Mutta hän ei tahtonut kuulla puhuttavankaan siitä, vaan sanoi: »Minä tiedän, että kaikki yhdessä vaikuttaa niiden parhaaksi, jotka rakastavat Jumalaa. Sentähden en näe mitään syytä, miksi lähtisin siltä vartiopaikalta, johon Jumala on minut asettanut. Mitä minulla täällä tapahtuu, sen täytyy koitua minun parhaakseni.» Samoin hän sanoi Bonnerin lähettiläillekin, jotka pian tulivat ja vangitsivat hänet.

Matkalla tapahtui, että hän taittoi toisen jalkansa, ja miehet sanoivat nyt hänelle pilkaten: »Tämä se koituu kai myöskin teidän parhaak-

senne, mutta olkaapas hyvä ja sanokaa, mitä hyötyä teillä on taituneesta jalastanne?» Hän vastasi: »Minä en kyllä näe sitä nyt, mutta minä uskon, että se koituu minun parhaakseni, sillä niin on kirjoitettu Jumalan sanassa ja siihen minä uskon.» Pian nähtiin, millä tavalla se oli koituva hänen parhaakseen, sillä he jättivät hänet valvonnan alaisena erääseen ravintolaan, jotta hänen jalkansa paranisi ennenkuin hänet poltettaisiin. Sillävälin kutsuttiin tuo verenhimoinen kuningatar itse korkeamman tuomarin eteen. Gilpin pääsi vapaaksi, palasi seurakuntaansa ja hoiti laumaansa vuoteen 1583 asti, jolloin hän kuoli 66 vuoden ikäisenä.

»Ymmärtäväiset loistavat niinkuin taivaan avaruuden loiste, ja ne, jotka monta vanhurskauteen saattavat, niinkuin tähdet iankaikkisesta iankaikkiseen.« Dan. 12: 3.

Laulun voima.

Ovi eteiseen oli auki, ja hento nuorekas ääni, urkujen säestämänä, kuului salin läpi ratsumestari B:n huoneeseen. Hän istui nojatuolissaan syventyneenä erään vasta ilmestyneen romaanin lukemiseen, mutta kun Inga, hänen kolmentoistavuotias tyttärensä, alkoi laulaa, viskasi hän kirjan pöydälle, nousi ja rupesi kävelemään edes takaisin huoneessaan.

Ingalla oli miellyttävä ääni, ja selvinä ja tuntehikkaina kaikuivat sanat:

»Sä verinen kuningas, raadeltu mies
Ja hyljätty Herra! Sun armos ties,
Mä kuolosta mitenkä vapaudun:
Sä tähteni kuolet, ah, ystävä mun!
Sä kärsit ja tuskasi kauhea on,
Sä verrattomaan menet taistelohon.
Sä pisarat vuodatat, ah, veriset,
Kun Getsemanessa sä kamppaelet.»

Se oli Ingan mielilaulu. Hän oli oppinut sen neiti K:n pyhäkoulussa, ja opittuaan soittamaan sitä oli hän laulanut ja soittanut sitä niin usein

kotona, että sekä isä että äiti samoinkuin palvelijattaretkin osittain osasivat tuon laulun ulkoa. Se nyt on merkillistä, että aina ja alituisesti pitää kuunnella noita säveleitä talossaan, murisi ratsumestari B. Nuo »lukijat» ovat sentään merkillisiä ihmisiä. Omituinen päähänpisto tuo pyhäkoulun pito. Mutta tästä pitää tulla loppu. Minäpä sanon vaimolleni, että hän tästälähin pitää Ingan kotona sunnuntai-iltapäivisin. En jaksa kuulla tätä. Inga on muuten jo saanutkin tartunnan. Vähällä on, ettei hänestäkin tule »lukija» niinkuin äidistään.

Sinä yönä nukkui rouva B. itkuunsa. Hän ei tiennyt, miten voisi kieltää rakasta lastaan menemästä pyhäkouluun, sillä hän oli huomannut, että Ingan mieluisimmat hetket olivat ne, jotka hän sai viettää pyhäkoulussa. Inga oli ollut pieni itsepäinen, hemmoteltu tyttö, mutta äidin iloksi oli hän viime aikoina huomattavasti muuttunut. Oli tullut jotakin uutta hänen elämäänsä. Se ilmeni muun muassa siinä, että hän heti tunnusti vikansa ja pyysi anteeksi oltuaan tottelematon tai käyttäydyttyään huonosti. Aikaisemmin se ei ollut milloinkaan tapahtunut. Jumalan sana oli vallannut hänen sydämensä. Ja siihen oli neiti K:n opetus näkyväisenä välikappaleena. Eipä ihme siis, että rouva B. kiitti Jumalaa pyhäkoulusta.

Rouva B. rukka! Oli eräs pimeä kohta hänen entisessä elämässään — eräs erehdys, joka loi synkän varjon hänen tielleen ja yhä uudestaan saatoi hänen sydämensä valittamaan. Hän oli omalla kohdalleen oppinut tuntemaan, mitä merkitsevät nuo sanat: »minä vaivainen, syntinen ihminen», mutta myöskin maistanut noiden Jeesuksen sanojen suloisuutta: »syntisi ovat anteeksi

annetut.» Mutta sitten oli hän eräässä elämän tärkeimmässä kysymyksessä, niinkuin monet, monet, muut, poikennut sanassa selvästi ilmoitetusta Jumalan tahdosta. Hän oli antanut kätensä ja sydämensä miehelle, joka tosin oli moitteeton, mutta jonka sydän oli täysin tyytyväinen siihen, mitä maailma tarjoo. Ei ollut puuttunut varoituksia. Sekä Jumalan Henki että hänen ystävänsä olivat varoittaneet häntä. Mutta — onni hymyili niin lumoavasti hänelle eikä hän voinut kieltäytyä siitä.

Ei kestänyt kuitenkaan kauan, ennenkuin hän huomasi, miten petollinen ja madonsyömä hänen onnensa oli. Vapaus Jumalan sanan kuulemiseen tuli piankin rajoitetuksi. Ratsumestari oli hyvin tanssin- ja huvittelunhimoinen, eikä viipynyt kauan, ennenkuin hän vaati vaimoaan ottamaan osaa niihin ja panemaan pois tuon ikävän »lukijannaaman» ja näyttämään iloiselta ja hauskalta.

Miten olikaan rouva B. surulla ja tuskalla huutanut Herran puoleen sekä oman että rakkaan miehensä sielun tähden! Mutta voi, miten toivottomalta näytti! Kerran oli Jumala iskenyt kovan iskun hänen miehensä sydämeen, ottaessaan heiltä heidän molemmat, rakkaat, punaposkiset poikansa. Mutta näiden kuolinvuoteilta saadut syvät vaikutteet haihtuivat pian, ja hän tuli kenties vielä kovemmaksi.

Tänäkin yönä kantoi rouva B. puolisoaan ja pientä rakasta Ingaansa rukouksen käsivarsilla hänen eteensä, joka kuulee hätääntyneitten huudon. Hänen miehensä oli taipumaton, sen hän tiesi, ja hänen päätöksensä muuttaminen Ingan suhteen ei onnistuisi, mutta äiti ei tahtonut ilmoittaa sitä tyttärelleen ennen sunnuntaita; ehtipä sen sanoa sittenkin, hän ajatteli.

Ja äidin ei tarvinnut ilmoittaa kieltoa, sillä kun sunnuntai tuli, oli Inga ankarasti sairaana. Tuli tuskallisia ja levottomia päiviä ja öitä. Lääkäri tuli ja meni. Hän pudisti miettiväisenä päätään isän ja äidin huolestuneille kysymyksille. He ymmärsivät, ettei ollut paljonkaan toivoa.

Äiti oli yhtäkkiä käynyt merkillisen levolliseksi. Hän tunsi, että hän ja hänen pikku tyttönsä olivat Jumalan kädessä, tapahtuipa mitä hyvänsä. Mutta isän sydän oli kuin myrskyävä meri. Väliin se raivosi hurjasti uhmaten Jumalaa vastaan ja väliin se itki sanomattomassa tuskassa. Ingahan oli hänen ainoa jälellä oleva apilanlehtensä ja hänen elämänsä auringonsäde.

Oli muuan iltapäivä. Isä istui yksin Ingan vuoteen vieressä. Hän oli pakottanut äidin menemään levolle hetkiseksi. Inga avasi silmänsä ja katsoi isään. »Isä», sanoi hän äkkiä, »sinä et ole milloinkaan puhunut kanssani Jeesuksesta. Setä L:llä on tapana ottaa joskus poikansa toisen toiselle, toisen toiselle polvelleen ja kertoa tai lukea heille hänestä, ja sitä on ihana kuulla. Etkö tahtoisi lukea minulle siitä, miten juutalaiset huusivat Jeesuksesta: 'ristiinnaulitse, ristiinnaulitse hänet, ja päästä meille Barabbas!' Kuuntelen hyvin mielelläni sitä. Barabbas, se olet sinä ja minä ja koko maailma, joka lunastettiin, kun Jeesus antautui sidottavaksi, orjantappuroilla kruunattavaksi ja ristiinnaulittavaksi. Hän sanoi: »minun vereni vuodatetaan syntien anteeksiantamiseksi» (Matt. 26: 28). — — Oli kuin isä olisi saanut käärmeenpiston. »Vaiti lapseni, kuumehoureinesi!» — oli vähällä päästä hänen huuliltaan, mutta kärsivä, kuumeinen katse sai hänet malttamaan mielensä. Hän ei tohtinut vastustaa tytön pyyntöä, vaan luki

hänelle hänen pyytämänsä kohdan, Markuksen 15 luvun.

»Kiitos, rakas isä! Nyt olen väsynyt, ja minun täytyy levätä.» Ja niin hän sulki sinisilmänsä.

Päivistä tuli viikkoja, mutta mitään parantumista ei ollut huomattavissa. Inga oli pian selvillä siitä, että tämä oli hänen viimeinen tautinsa, ja ajatellessaan pimeää hautaa levisi varjo hänen kasvoilleen, mutta kun sitten äiti hänen toivomuksestaan luki hänelle raamattua tai lauloi laulun Jeesuksesta, joka on kuolemalle myrkky ja helvetille surma, kirkastui hänen katseensa taasen. Mieluimmin hän tahtoi kuulla Jeesuksen kärsimisestä ja kuolemasta meidän syntiemme tähden ja hänen ylösnousemisestaan meidän vanhurskauttamisemme tähden.

»Isä, saanko kuiskata jotain korvaasi», sanoi Inga eräänä päivänä ja ojensi rukoilevasti kätensä isää kohden. Tämä kumartui vuoteen yli. »Minä menen pian pois äidin ja sinun luotasi, mutta ei teidän pidä itkeä, sillä minä menen Jeesuksen luo, joka rakastaa minua enemmän kuin te voitte rakastaa.» Hän pysähtyi ikäänkuin hengähtääkseen. »Tahdotko luvata minulle yhden asian, isä?» »Tahdon, rakkaani, kaikki, mitä voin tehdä». »Osaathan laulaa: 'Sä verinen kuningas' — minun lauluni, niinkuin tiedät. Tahtoisin niin mielelläni kuulla sen vielä kerran. Tahdotko soittaa ja laulaa sen minulle? Mutta sitten pitää sinun olla niin hyvä ja pyytää Liisan keittiöstä ja sisäkön ja vanhan Björkin ja hänen pikku Veeransa tulemaan sisään kuuntelemaan. Tahtoisin niin mielelläni jättää heille jäähyväiset. Jos et ole aivan varma sävelestä, niin saattaa äiti auttaa sinua.»

Se oli melkein pahinta, mitä Inga saattoi isäl-

tään pyytää, mutta tämä ei hennonnut kieltää. — Hetkistä myöhemmin olivat kaikki koolla Ingan vuoteen ympärillä. Hänellä oli raamatunlause ja ystävällinen katse jokaiselle heistä. Hänen isänsä käveli hetken hermostuneesti edes takaisin lattialla, ruveten sitten hämillään etsimään nuotteja. Vihdoin hän löysi pienen irtonaisen lehden ja alkoi soittaa harmoonia. Hän ponnisteli saadakseen äänensä niin puhtaaksi kuin suinkin, mutta se värisi kuitenkin huomattavasti hänen alkaessaan laulaa. Päästyään kolmanteen säkeistöön:

»Niin Jumalan päätökset täytettihin
Ja elämän perustus laskettihin.
Sä kuolleista noussit ja kaikk' sovitit,
Sait autuiks' meidät, Isän lepytit.
Niin autuaat oomme kuin luodessakin,
Kun Jeesus, ku on välimiehemmekin,
Meill' iäisen vanhurskautensa toi.
Käy syntinen vain! Kukin saada sen voi»,

— hän ei enää voinut itseänsä hillitä. Pää painui alas kättä vasten, ja kyynelvirta tulvahti hänen kasvoilleen. Muutkin itkivät, Ingakin itki. Mutta hän ei oikein itsekään tiennyt, johtuiko se surusta vai ilosta. Ehkä kummastakin.

Rauhoituttuaan vähäsen luki ratsumestari hiljaisella äänellä laulun viimeisen säkeistön. Inga loi hänen kiitollisen katseen tautivuoteeltaan ja vaipui taas horrokseen.

Kun aurinko seuraava aamuna paistoi hänen pieneen huoneeseensa, kohosi hänen vapautettu henkensä ylös ikivaloon. »Oot tähteni orja ja haavoitetaan», ne olivat hänen viimeiset ymmärrettävissä olevat sanansa. Kauan istuivat isä ja

äiti sanottomassa tuskassa kuolinvuoteen ääressä, pidellen hänen kylmiä kätösiään omissaan, ennenkuin he oikein saattoivat käsittää, että heidän rakas Ingansa oli mennyt pois heidän luotaan.

Tämä isku vaikutti vihdoin ratsumestari B:n sydämessä Jumalan mielen mukaisen murheen, joka saa aikaan parannuksen pelastukseksi, ja jota ei kukaan kadu. Hän joutui hätään synneistään, mutta sai myöskin armon noudattaa laulajan kehoitusta:

»Siis kurjana käänny sä Jeesuksen luo,
Sun syntisi, saastasi hänelle tuo!
Hän synnistä kaikesta sun puhdistaa,
kuin sanakin kylliksi sen todistaa.»

Siitä päivästä asti oli Ingan laulu hänenkin laulunsa. Ja Ingan äiti ylisti riemuiten Herraa. Luuk. 15: 10.

Rohkea todistus.

Jonkun aikaa sitten eli eräässä Hollannin kaupungissa juutalainen lääkäri, joka Jumalan armon kautta oli tullut kristityksi ja jolla oli palava halu niiden pelastamiseen, jotka olivat hänen heimolaisiaan lihan puolesta. Hän ei pelännyt vaivoja eikä vaaroja, kun oli johdettava Israelilainen Vapahtajan luo. Siinä tarkoituksessa meni hän eräänä päivänä juutalaiskorttelin keskustaan ja julisti siellä ristin evankeliumia talosta taloon. Mennessään tuohon kaupunginosaan täytyi hänen kulkea erään rikkaan juutalaiskauppiaan komean talon sivuitse. Kun hän eräänä päivänä kulki tuon talon ohitse, iski tuo ajatus hänen mieleensä: »Miksi menet ainoastaan köyhien juutalaisten luo etkä rikkaitten? Miksi et mene tuon rikkaan miehen luokse viemään sanomaa Vapahtajastasi?» Hän päätti silloin heti korjata tämän laiminlyöntinsä.

Eräänä iltana meni hän siis tuon mahtavan miehen luo, ja miten hän hämmästyikään, kun hänet heti vietiin ylös korkeita portaita myöten, aivankuin olisi häntä odotettu. Mutta asia selvisi

hänelle piankin, siellä hänet johdettiin suureen tanssisaliin, johon hienoa seuraa oli kokoontunut, tanssi vastikään aloitettu. Kaikkien silmät suuntautuivat kehnopukuiseen lääkäriin. Mutta hän astui levollisesti talon isännän luo ja pyysi anteeksi sopimattomaan aikaan sattunutta käyntiään.

»En tietänyt», hän sanoi, »että teillä on vieraita tänä iltana. Mutta kun haluaisin puhua kanssanne eräästä mitä tärkeimmästä asiasta, pyydän teidän määräämään päivän, joka on teille sopiva.» —

»Mielelläni», vastasi kauppias; »saanko kysyä, onko asia hyvin tähdellinen?» —

»On kysymys elämästä ja kuolemasta», vastasi lääkäri, »saanen siis tulla, kun teille sopii.» — »Sallinette minun kysyä, mikä asia on kysymyksessä?» — »On kysymyksessä Herra Jeesus Kristus, Jeesus Nasarealainen», vastasi lääkäri. —

»Siis!» huudahti kauppias iloisena ja hämmästyneenä. »Tämäpä on ihmeellistä. Olen viime kuukausina ollut hyvin onneton, en tiedä minkätähden. On vain eräs ajatus, joka lakkaamatta ahdistaa minua yöt ja päivät liiketoimissani ja kotona. Olen kaikin mahdollisin tavoin koettanut haihduttaa tuota ajatusta, mutta se on mahdotonta. Se ajatus, joka vie minulta rauhani, on juuri tuo kysymys: Kuka oli Jeesus Nasarealainen? Olen rukoillut Jumalaa, että hän laupeudessaan auttaisi minua ja lähettäisi minulle jonkun, joka voisi sanoa minulle totuuden siihen asiaan nähden. Nyt hän on kuullut rukoukseni ja lähettänyt luokseni teidät, herra tohtori. En voi antaa teidän poistua, sillä kuka voi luottaa huomispäivään. Juuri nyt on paras aika.» — Sitten antoi rikas mies soittajille käskyn lakata

soittamasta ja kääntyi ällistyneiden vieraiden puoleen seuraavin sanoin:

»Hyvät naiset ja herrat! Tämä herra tahtoo hyvyydessään puhua kanssamme asiasta, joka todella koskee itsekutakin meistä. Saanko pyytää teitä asettumaan paikoillenne ja tarkkaamaan tämän herran sanoja? Ja te, herra tohtori, olkaa hyvä ja sanokaa kursailematta meille, mitä teillä on sanottavaa. Sanokaa meille kaikki älkääkä salatko mitään.»

Nyt sai tohtori aiheen julistaa tuolle hienolle, tanssihaluiselle seuralle vanhaa, selvää ristin sanomaa, sitä pelastuksen evankeliumia, joka on Jumalan voima autuudeksi itsekullekin uskovalle. —

Jonkun aikaa tuon merkillisen illan jälkeen, tunnusti rikas kauppias julkisesti uskonsa Herraan ja kastatti itsensä Jeesuksen Kristuksen uskoon. Hän on sittemminkin pysynyt sen evankeliumin uskollisena tunnustajana ja julistajana, jonka hän tietämättömyytensä aikana oli hylännyt.

Jeesuslapsi Betlehemissä.

Mitä joulu tahtoo opettaa meille?

Köyhyys on aina katkera, mutta miten raskas se onkaan juhlana — varsinkin jouluna. Vain kerran vuodessa tulee joulu syvine, rikkaine sisältöineen ja ihmeellisine toiveineen. Se saa ajattelemaan runsautta ja kaikkea, mikä on parasta. Mitä ivaa onkaan joulu, kun uuni on kylmänä ja pöytä tyhjänä, ja nälkä ja epätoivo kalvaa sydäntä!

Mutta miten vähän tarvitaan itse asiassa, jotta köyhä saisi iloisen joulun! On tuhansia koteja, joissa vähistä varoista on säästetty, jotta joulu joululta tuntuisi, ja joissa isä ja äiti yhdessä tuumivat, miten vähäiset säästöt voitaisiin paraiten käyttää, jotta ne riittäisivät niin kauan kuin mahdollista. Miten onnellisia he ovatkaan pikku valmistuksissaan, ja miten suuri onkaan lasten ihastus, kun joulu vihdoinkin tulee kaikkine kallisarvoisine pikku yllätyksineen, ja kun kaikki on hohtavan puhdasta, salaperäisen rauhallista, iloista, niinpä melkein pyhää.

Mutta on tuhansia toisia koteja, joille ei tule mitään joulua, jolleivät muut sitä heille laita.

Heille on tullut aivan tavaksi olla viettämättä joulua, kun ei ole varoja siihen. Mutta jos joulu viedään heidän kotiinsa, niin silloinpa käy ilmi, että joulun tunne vielä elää siellä jossakin sopukassa, ja parempien päivien muisto elpyy. Miten ihmeellinen onkaan joulu siinä suhteessa! Surullinen, kova todellisuus unohtuu hetkeksi, kun mieleen johtuvat menneet ilon ja onnen päivät.

Mikä tärkeä merkitys onkaan siis joululla kristityille, vanhoille ja nuorille! Meidän on vietävä joulu niille, jotka eivät itse voi sitä aikaansaada. Me voimme täyttää heidän sydämensä ilolla. Me voimme huojentaa heidän kuormaansa tai ainakin auttaa heitä unohtamaan sen painoa hetkiseksi. Me voimme saada himmeät, kyyneleiset silmät säteilemään, me voimme houkutella hymyn heidän huulilleen ja niin viedä heidät takaisin menneisiin aurinkoisiin päiviin. —

Lohdullista ja ilahuttavaa onkin ajatella niitä tuhansia, joilla todella on lämmin harrastus viedä joulu laajalle ympäristöönsä. Kaikkialla maailmassa on kuitenkin hellää huolenpitoa, keksiliäisyyttä ja uhrautuvaisuutta tekemään joulusta se ilon juhla, joksi se on aiottu.

Monet, monet ovat ne yhdistykset ja ihmiset, jotka pitkin vuotta ovat innokkaassa toimessa tehdäkseen hyvää. Mutta joulun aikaan! Silloin innolla ja kiireellä ei ole rajoja. Tuhannet kodittomat saavat lämpöiset jouluateriansa. Tuhannet tulevat vaatetetuiksi. Kymmenettuhannet lapset luulevat siirtyneensä taivaaseen. On joulukuusi, soittoa, laulua, kauniita kertomuksia ja leikkejä. Rakkaus avaa ovet, täyttää pöydät ja luo joulun. On kyllin auttajia, ja on vaikea sanoa, kuka on onnellisin — ne tuhannet, jotka iloitsevat vai ne, jotka tuottavat iloa.

Joulu on lahjojen aika. Idän viisaat tulivat ensimäisenä jouluna lahjoineen ja laskivat ne Jeesuksen jalkojen juureen. Antakaamme mekin lahjoja. Ja me annamme ne Jeesukselle, kun annamme ne köyhille. Sillä Jeesus itse sanoo: »kaikki, mitä olette tehneet yhdelle näistä pienimmistä veljistäni, sen olette tehneet minulle.» Matt. 25: 40. Rikkaat antavat toisilleen lahjoja ja iloitsevat niistä. Miten paljon kauniimpi onkaan lahja, kun siitä ei voida saada mitään muuta takaisin kuin iloista kiitollisuutta.

Kenelle voimme lahjojamme antaa? Oi, meidän ei tarvitse kaukaa etsiä. On vanhoja ystäviä, jotka ovat joutuneet vastuksiin ja ahdinkoon; vanhoja palvelijoita, jotka ovat puutteessa; veljiä ja sisaria, jotka ovat eläneet elämän varjopuolella kenties koko ikänsä; vanhuksia, jotka ovat mielestään Jumalan ja ihmisten unohtamia. Niitä on kyllä joka taholla, kaupungeissa ja maaseudulla. Mutta mikä häpeä, jos joku unohdetaan jouluna! Käynti heidän luonaan, pieni lahja, hymyily, hyvä Jumalan sana — mikä tahansa, joka osoittaa, että heidät tunnetaan ja muistetaan — minkä iloisen muutoksen se voikaan aikaansaada. Kenties tulisivat nuo vanhat ja nuoret myöskin kykeneviksi kuulemaan enkelien laulua, niinkuin paimenet Betlehemin kedolla saivat kuulla suuren taivaallisen sotaväenjoukon ylistävän Jumalaa ja sanovan: »Kunnia olkoon Jumalalle korkeuksissa, ja maassa rauha ihmisten kesken, joihin hänellä on mielisuosio» — ja heidän sydämensä täyttyisi jouluilolla. —

Niin, joulu ei muodostu jouluksi niille, jotka ajattelevat vain itseään. Joulu on rakastavaa huolenpitoa muista. Joulu on hyvä, laupias samarialainen. Laita joulu toisille, niin sinulle itsel-

lesi tulee joulu. Sinun ei tarvitse sitä huudella. Salainen lahja tuottaa suurimman siunauksen. Ja »joka siunauksin kylvää, se siunauksin myöskin niittää.» 2 Kor. 2: 6.

Mutta ennen kaikkea: koeta viedä Jeesuslapsi, joulun suurin ja kallein lahja, jokaiseen kotiin ja jokaiseen sydämeen. Todista seimen lapsesta, joka tuli tänne synnin maahan, ristinsä veren kautta kalliisti lunastaakseen jokaisen kadotetun syntisen.

Meillä on nyt joulu. Kenties emme enää toista joulua näe. Käytä tätä joulua mahdollisimman parhaalla tavalla! Tee joulusta ilon juhla yksinäisille, murheellisille, jotka kenties ensi kertaa viettävät joulua jonkun rakkaansa menettämisen jälkeen, kodittomille ja köyhille. Ja sinä ilahdutat Jeesusta, ja hän on palkitseva sinut tuhatkertaisesti. Siitä ei ole mitään hyötyä, että me toivotamme toisillemme, »hauskaa joulua», jos emme toteuta tuota toivotusta teossa. Rakas ystävä, tehkäämme Jumalan armon kautta tämä joulu unohtumattomaksi jouluksi niin monelle kuin suinkin mahdollista!

En laske minä Jeesusta.

En laske minä Jeesusta,
en laske sydämestä.
Hän aurinkoni ihana
mun eksymästä estää.
Niin ilossa kuin murheessa
hän turvani on ainoa.
Mä Jeesusta en laske.

En laske minä Jeesusta.
Hän ilon elämäni;
Sulasta rakkaudesta
hän astui edestäni
kovimpaan ristinkuolemaan;
Siis laulaa sielun iloissaan:
Mä Jeesusta en laske.

Maailma mua pilkatkoon,
melskatkoon mielellänsä,
pahuudessansa pauhatkoon,
kiehatkoon kielellänsä,
mitä mä tuosta tottelen,
kun turviss' olen Jeesuksen!
Mä Jeesusta en laske.

Kun vihdoin kuolo silmäni,
saa himmeiks, painaa umpeen,
Ja sitoo kiinni kieleni
ja lyöpi korvat lumpeen,
kun käsi, jalka kylmenee,
en kuitenkaan mä peljänne;
Mä Jeesusta en laske.

Ah, ällös, Jeesus milloinkaan
mua myöskään luotas heitä,
pois eksymähän maailmaan
ja käymään harhateitä.
Mua vahvista ja johdata,
etten mä sinust' eroa,
en koskaan sua laske.

Chr. Keimann ja B. Schmolck
— suom. Elias Lönnrot.

Kustaa Waasan ensimäinen kohtaus Olaus Pietarin kanssa.

Eräs neljäsatavuotismuisto.

Vuonna 1523 pidetyt Strängnäsin valtiopäivät olivat useassa suhteessa merkilliset. Siellä valitsivat kokoontuneet säädyt Kustaa Waasan Ruotsin kuninkaaksi ja niin alkaa uusi aika Ruotsin valtakunnalle. Siellä joutui myös Kustaa Waasa ensi kerran yhteen Olavus Petrin ja Laurentius Andreæn kanssa, jotka edustivat sitä uutta uskonnollista vapautusta, minkä Luther esiintymisellään oli Saksassa alkuunpannut.

Olavus Petri oli syntynyt Örebrossa tammik. 6 p. 1493 *). Hänen isänsä Petrus Olavi oli seppä. Ensimäiset kirjatietonsa sai Olavus sikäläisessä porvarikoulussa. Kolmetoistavuotiaana hän pääsi Upsalaan, jossa hän ensin triviaalikoulussa ja sitten yliopistossa, opettajanaan m. m. Peder Galle, jatkoi opintojaan. Kun yliopisto, perustajansa Jaakko Ulfinpojan erottua 1514, näyttää joutuneen kokonaan rappiolle, lähti Olavus Saksaan, jossa hän huhtikuussa 1516 kirjoitettiin ylioppilaaksi Leipzigin yliopiston kirjoihin. Jo muutamien kuukausien perästä hän kuitenkin

*) Toisten lähteitten mukaan vuonna 1497.

siirtyi Wittenbergiin, jossa hänestä tuli Lutherin harras oppilas. Siellä oleskellessaan sai hän elää sen muistorikkaan päivän, lokakuun 31 päivän 1517, jolloin Luther Wittenbergin linnankirkon ovelle naulasi 95 väitettänsä ja joka oli uskonpuhdistuksen syntymäpäivä. Vaikka Olavus Petri jo helmik. 10 p. 1518 vihittiin maisteriksi, viipyi hän loppupuolelle vuotta Lutherin läheisyydessä. Palaen halusta tehdä evankeliumin perustotuudet tunnetuiksi hän saman vuoden marraskuussa palasi kotimaahansa. Siellä sai hän heti paikan Strängnäsin piispan Mattias Gregerssonin kanslerina. Silloinen vakava tilanne ei kuitenkaan ollut omiaan hiljaiseen opetustyöhön. Sten Sturen kuoltua liittyi hänen piispansa unionipuolueeseen ja teki työtä Kristian II:sen hyväksi. Siitä hän ei kuitenkaan kiitosta saanut. Tukholman verilöylyssä marraskuun 8 p. 1520 sai iäkäs piispa ensimäisenä panna päänsä messtauspölkylle. Olavus sai sen omin silmin nähdä ja näyttää olleen vaarassa itsekin joutua piispansa kohtalotoveriksi.

Vasta tämän myrskyisen ajan jälkeen kuulemme jotakin hänen toiminnastaan evankeliumin totuuden tunnetuksi tekemiseksi. Palattuaan Strängnääsiin hän nimittäin alkoi pitää luentoja pyhästä raamatusta sikäläisille nuorille kuoripapeille. Ja hän kokosi ympärilleen pienen oppilasjoukon. Tämä hänen toimintansa saavutti arkkiteini Laurentius Andreæn hyväksymisen. Tämä oli piispanviran avonaisena ollessa hiippakunnan johtomiehenä. Mutta toisissa se herätti levottomuutta. Niinpä valittaa Linköpingin piispa Brask eräässä kirjeessään keväällä 1523 »sitä pahennusta ja levottomuutta, jota eräs heistä saa aikaan kansassa niillä saarnoilla, joita

hän pitää ja jotka ovat täynnä lutherilaisia käyteaineita.» Antoipa hän levittää sen pannakirjan jäljennöstä, jonka paavi oli julaissut Lutheria vastaan, samoinkuin Strängnäsin dekanuksen, tohtori Niilon, laatimaa kirjaa, jossa tämä kumoaa kahdeksan harhaoppia, joihin Olavus Petri hänen mielestään oli tehnyt itsensä vikapääksi. Ja eräässä kirjessään paavin lähettiläälle Johannes Magnille, joka Strängnäsin valtiopäivien aikana saapui Ruotsiin saatuaan toimekseen lutherilaisen harhaopin hävittämisen, vaati piispa Brask pontevia toimenpiteitä Olavus Petriä vastaan. Niistä ei kuitenkaan tullut mitään.

Strängnäsin valtiopäivien aikana oli Kustaa Waasa keskustellessaan Laurentius Andreæn kanssa ja Olavus Petrin oppilaiden pitämien saarnojen kautta, joita hän siellä oli ollut tilaisuudessa kuulemaan, tullut kiinnittämään huomionsa uuteen oppiin. Ei ole kuitenkaan olemassa mitään todisteita siitä, että se silloin olisi hänet mieskohtaisesti vallannut. Mutta sen verran on varmaa, että hän silloin alkoi ymmärtää, mikä merkitys sillä oli hänen oman ohjelmansa toteuttamiselle: kansallinen ruotsalainen valtio ja luja kuningasvalta. Tämän ohjelman mukaista ei ollut, että Ruotsin kirkko oli riippuvaisuussuhteessa Ruotsin ulkopuolella olevasta mahdista, Rooman paavista. Mitä suurimmalla mielenkiinnolla hän sentähden kuunteli Laurentius Andreæn esitystä, ettei pyhässä raamatussa puhuttu mitään paavin ja piispojen maallisesta vallasta. Paavin, piispojen ja pappien tuli olla seurakunnan palvelijoita. ei sen herroja. Tämän kautta sai kuningas myös toiveita voida käyttää kirkon liikaomaisuutta välttämättömiin valtiollisiin tarkoituksiin. Se olikin melkein ainoa keino selviytyä siitä vaike-

asta taloudellisesta ahdinkotilasta, jossa valtio oli erittäinkin siitä syystä, että se oli velassa Lübeckille siitä avusta, mikä sieltä oli annettu vapaussotaa varten.

Laurentius Andreæn sanat olivat kuninkaassa langenneet hyvään maahan. Se nähtiin siitä, että tämä kutsui hänet sihteerikseen ja valtakunnan neuvokseksi. Ja noin kahdeksan vuotta seisoi Laurentius Andræa kuninkaansa rinnalla hänen luottamusmiehenään siinä kansallis-kirkollisessa politiikassa, jota kuningas noudatti. Ja vielä merkittävämpää oli, että vuotta jälkeen Strängnäsin valtiopäivien Olavus Petri kutsuttiin Tukholmaan ja sai kaupungin sihteerin viran, minkä ohella hän, vaikka oli vain diakooni, joksi hänet oli vihitty vähää ennen Tukholman verilöylyä, ahkerasti saarnasi kaupungin kirkossa, nykyisessä Suurkirkossa, ja siten alkoi voimakkaan vaikutuksensa uskonpuhdistuksen totuuksia julistamalla.

Vaikkakin on myönnettävä, että kuninkaan innostus uuteen oppiin alussa johtui sen merkityksestä hänen kansallisen ohjelmansa toteuttamiselle, niin on kuitenkin todistuksia siitä, että hänen silmänsä piankin aukenivat näkemään sen uskonnollista arvoa. Yhtenä sellaisena todistuksena on se, että hän tahtoi saada pyhän raamatun kansan kielelle. Birgitan ja hänen luostarikuntansa toimesta oli tosin eräitä raamatun osia ruotsinnettu, mutta tämä ruotsinnos oli niin tuntematon, että piispa Brask ainoastaan oli kuullut siitä puhuttavan, mutta ei milloinkaan nähnyt sitä. Kesällä 1525 antoi nyt kuningas uudelle arkkipiispalle Johannes Magnille toimeksi pitää huolta uuden testamentin kääntämisestä ruotsiksi. Hänen piti sitä varten kääntyä muiden piispojen ja

sopivien miesten puoleen. Jos he kieltäytyisivät, niin olisivat he, huomautti kuningas, »arvottomia kantamaan paimenen nimeä, kun he siten osoittaisivat, etteivät suo lampaiden käydä laitumella.» Piispa Brask piti koko toimenpidettä sangen arveluttavana. Mutta valmistaviin toimiin todella ryhdyttiin. Tämä katolilainen käännöstyö ei kuitenkaan vienyt mihinkään tulokseen. Mutta eräs toinen oli sillä välin käynyt käsiksi tuohon tärkeään työhön. Se oli Olavus Petri. Elokuun 15 p. 1526 ilmestyi »*Thet Nyia Testamentet på Swensko.*» Se oli verraton lahja. »Siinä sai kansamme», kirjoittaa ruotsalainen kirjallisuushistorioitsija H. Schück, »kirjan, joka on levittänyt iloa ja lohtua miljoonien sydämiin, joka on vaikuttanut elähyttävästi ruhtinaan linnassa ja torpparin mökissä ja joka voimakkaammin kuin mikään muu on ollut määräävänä, kansamme tunne- ja ajatusmaailmassa.» Ja hän lisää: »Käännöksen jalon ja huolellisen kielenkäytön kautta tempaistiin äidinkielemme ja oikeinkirjoituksemme kerrassaan siitä sekasorron ja kömpelyyden tilasta, joka useimmissa tapauksissa oli ollut luonteenomaista keskiajan lauseliitteelle ja oikeinkirjoitukselle.»

Sen pohjana oli Erasmuksen julkaisema kreikkalainen alkuteksti ja hänen latinankielinen käännöksensä, joiden ohella kääntäjä käytti hyväkseen Lutherin neljä vuotta aikaisemmin julkaisemaa saksalaista käännöstä ja mahdollisesti muitakin käännöksiä.

Se oli arvaamaton lahja Ruotsinkansalle, lahja, joka täydellisentyi, kun 1541 myöskin Vanha testamentti, ja samalla koko raamattu, etupäässä Laurentius Petrin työn kautta oli ensi kerran luettavissa ruotsinkielellä.

Uuden järjestyksensä sai Ruotsin kirkko sen Westeråsin valtiopäivillä (1527) tehdyn perustavan päätöksen kautta, että »Jumalan puhdasta sanaa oli kaikkialla saarnattava Jumalan käskyn mukaan eikä epävarmoja enteitä, ihmisjuttuja ja taruja, niinkuin tähän asti on suuressa määrin tapahtunut», ja muiden tällöin ja myöhemmin Örebrossa (1529) annettujen määräysten kautta. Ja lopuksi olkoon sanottu, että Ruotsin kirkko syvemmälti katsoen on syntynyt uskonpuhdistuksen evankeliumista. Tästä sai valtakunnanrakentaja, kuningas Kustaa Waasa, ensi vaikutelman Strängnäsin valtiopäivillä joutuessaan yhteen Laurentius Andreæn ja Olavus Petrin kanssa. Varsinkin tämä seikka on tehnyt nuo valtiopäivät niin merkityksellisiksi. *A. K.*

Uskonpuhdistuksen syntymäpäivä.

„Herra se on . . .“

(Joh. 21: 7).

Ulkona satoi lumi maahan suurina hiutaleina. Keveitä kuin höyhenet olivat nuo hohtavanvalkoiset ylhäältä tulevat viestit, mutta hänestä, joka istui sisällä ja katseli niitä, olivat ne kuin raskaita kuoleman ajatuksia. Oli kuin tahtoisivat ne haudata koko elämän kylmänkosteaan syliinsä. Ja oli tuollainen kummallinen valaistuskin tuolla ikkunan ulkopuolella — tunnelma kuin kuolleiden juhlassa.

Niinpä kyllä — kuolleiden juhla! Tuolla puutarhanpuoleisessa kamarissa paloivat viimeiset säästyneet kynttilät korkeissa haarakkaissa kynttiläjaloissa kahden valkoisen arkun ääressä. Siinä oli hänen vaimonsa ja vanhin tyttärensä. Vain viikko sitten olivat he terveitä, ja heidän iloiset äänensä olivat hänelle kuin soittoa. Nyt nukkuivat he kuoleman hiljaista unta, ja äiti näytti tuskin tytärtään vanhemmalta. Sama vaalea, aaltomainen, valkoiselta otsalta kaartuva tukka. Samat kasvonpiirteet, joihin kuolema tuskin oli ehtinyt leimaansa painaa. Se oli tapahtunut niin

äkkiä — samana päivänä olivat he menneet esiripun taakse. Eikä hän voinut käsittää sitä. He olivat käyneet seurakunnan sairaita katsomassa, pastori ja hänen vaimonsa, noina pelottavan vakavina kuukausina, jolloin kuolema oli tehnyt tuhojaan ylt'ympäri. He olivat tulleet lohduttavin, ystävällisin sanoin sekä niiden luo, joiden täytyi lähteä, että niiden, jotka saivat jäädä. Useat niistä nuorista, jotka joutuivat kuoleman saaliiksi, olivat olleet hänen rippilapsiaan. He tiesivät, että heidän pastorinsa voisi sanoa heille, miten elämä voidaan saavuttaa keskellä kuolemaa, niille, jotka eivät vielä uskon kautta Jeesukseen olleet sitä saavuttaneet. Ja hätä väistyi sydämistä ja silmistä, kun hän puhui Jeesuksesta ja hänen täytetystä työstään — kun hän oli polvillaan kuolinvuoteiden ääressä pitäen vapisevia käsiä suljettuina omaan lujaan, lämpöiseen käteensä. Ja hän ihmetteli monta kertaa, miten helposti nuo nuoret erosivat elämästä — ei mitään kaipausta maailmaan, ei siteitä, jotka olisi ollut vaikea katkaista. Ja kuitenkin oli moni heistä elänyt maallisen onnen kultaisessa päivänpaisteessa.

Hän oli kyennyt lohduttamaan muita. Hän oli voinut viihdyttää tuskaisia sydämiä iankaikkisen elämän sanalla. Mutta kun tuo kauhea isku kohtasi häntä itseään — silloin kävi hän kuin avuttomaksi, lohduttomaksi....

Kun he, hänen rakkaansa, vielä elivät, sai hän ihmeellisen voiman rukoilla heidän edestään. Ja kun hän ei enää voinut rukoilla heidän eloonjäämistään, rukoili hän heille ja heidän kanssaan autuasta kuolemaa, hiljaista muuttoa Jumalan paratiisiin....

Äiti meni ensin, ja tytär muutamia tunteja

sen jälkeen. Ja hän istui heidän vuoteittensa ääressä pitäen käsissään heidän kylmeneviä käsiään ja toisti suloisen lupauksen toisensa jälkeen Jumalan omasta sanasta. Ihmeellinen voima kannatti häntä viimeiseen asti. Mutta kun kaikki oli lopussa ja hänen rakkaittensa kirkkaat silmät olivat summuneet, silloin oli kuin pohja hänen jalkojensa alla olisi pettänyt. — Hän oli vast'ikään ollut huoneessa, jossa rakastavat kädet olivat asettaneet heidät levolle ja jossa kynttilät paloivat kuusten keskellä. Hän oli ollut siellä aivan yksinään rakkaitten vainajiensa kanssa, ja hän oli hyväillyt noita valkoisia käsiä kyyneleettömässä tuskassa. Miten hän voisi elää tämän jälkeen? Miten hän voisi hoitaa virkaansa seurakunnassa, kun sydän oli tuskasta ja kaihosta raskas? Miten hän voisi lohduttaa muita, kun hänestä tuntui kuin pimeys ei milloinkaan väistyisi hänen sielustaan? Mutta oikeastaan hän ei ajatellut tulevia päiviä... Hän ei tiennyt, miten jaksaisi kestää lähimmät päivät, miten nähdä valkoisia arkkuja vietävän pois ja kätkettävän lumisen maan poveen kirkkomaalla.

Elämä oli äkkiä käynyt erämaaksi hänelle, joka oli ollut niin rikas. Ja hän tuskin muisti tänä raskaana hetkenä, että hänellä vielä oli jälellä rakas olento, hänen viisitoistavuotias Aunensa. Tämä raotti hiljaa ovea pari kertaa käydäkseen isän luona, mutta isä ei huomannut häntä, ja sitten sulkeutui ovi yhtä hiljaa. Hänen sinisilmiinsä oli tullut pelokas ilme kaiken sen kauhean johdosta, mitä oli viime päivinä tapahtunut. Hän oli vielä lapsi, ja kapeat kasvot näyttivät luonnottoman kalpeilta mustaa surupukua vasten. Hän tunsi olevansa hyljätty ja yksinäinen tuossa hiljaisessa talossa. Ja isä ei huomannut häntä.

Hän istui kirjoituspöytänsä ääressä, pää käsien varassa, ja hänen sielunsa tuska oli niin suuri, että se tuntui ruumiillisena kipuna.

Silloin koputettiin ovelle, ensin aivan hiljaa, sitten kovemmin. Pastori katsahti oveen päin hajamielisesti, ja koneellisesti hän sanoi: »Sisään!»

Tulija oli vanha Juho, kellonsoittaja ja samalla haudankaivaja. Pastori oli kutsuttanut hänet puhuakseen — niin, puhuakseen siitä, mikä täytyi tehdä. Ja niinpä hänen täytyi tempautua irti ajatuksistaan ja puhua suuresta kaksoishaudasta, joka oli kaivettava kirkkomaan eteläiseen kulmaan, aivan vanhojen lehmusten alle, jotka suhisivat hiljaa vainajien lepopaikan yllä. Ensi kertaa ei Juho sinä talvena sellaista hautaa kaivanut; oli haudattu kaksi jopa kolmekin samasta talosta toisinaan, ja kelloja oli soitettu kokonainen tunti joinakin päivinä. Vanhalla Juholla oli herkkä sydän karkeahkon pinnan alla; hän oli itse saanut multaan peittää kaksi nuorta tyttärensä poikaa, jotka olivat hänen elämänsä ilo. Niinpä hän tiesi, miltä se tuntui. Niinpä hän huomasi, miten vaikea pastorin oli puhua, miten hänen kalpeat kasvonsa värähtelivät ja huulensa värisivät.

Oli sanottu, mitä piti sanoa. Mutta vanhus viivytteli. Hänellä oli sydämellään jotakin, jonka hän tahtoi sanoa pastorille. Niinpä hän seisoi paikallaan ja piti kulunutta lakkiaan ristissä olevissa käsissään.

»Rakas pastori» — sanoi hän hiljaa — »Herra se on. . . .»

Pastori katsoi häneen haavoitetun, ärsytetyn metsäeläimen katseella. Ja huulet liikahtivat vastatakseen, mutta niiltä ei tullut äännähdystäkään. Sitten hän ojensi kätensä vanhalle kirkon-

palvelijalle — enempää hän ei jaksanut. Ja vanhus lähti.

Pastori istui kuten ennenkin pää käsien varassa. Ja ulkona jatkui lumisade. Mutta hiljaiseen huoneeseen oli jäänyt jotakin — vanhan kellonsoittajan sana: »Herra se on....»

Oli kuin olisi hän kuullut ne ensin hyvin kaukaa, mutta sitten ne tulivat yhä lähemmäksi. Hän ei tiennyt, miten kauan hän istui siinä ja kuunteli; aika ja paikka näyttivät kadonneen hänen tajunnastaan. Mutta lopulta tuntui kuin olisivat nuo pyhät sanat täyttäneet koko tuon hiljaisen huoneen — täyttäneet sen Herran omalla suloisella läsnäololla. Kenties oli hän itse käyttänyt samoja sanoja jolloinkin, tahtoessaan lohduttaa surevia, mutta tarttua niihin omalle kohdalleen, niitä parhaiten tarvitessaan — siihen hän ei ollut kyennyt.

Niinpä sai Herra puhua vanhan Juhon suun kautta. Ja hän, joka on »kipujen mies ja tuskien tuttava» tuli raskautetun palvelijansa lähelle tuimimman tuskan hetkenä. »Lapseni — minä se olen. Minun käteni se on noutanut rakkaasi vähää aikaisemmin turvaan niiltä pimeiltä kiusauksen ajoilta, jotka ovat tulossa. Mitä minä teen, sitä et nyt ymmärrä — kenties et ymmärrä sitä koskaan maallisen vaelluksesi kestäessä. Mutta kerran se sinulle selviää. Ja silloin tulet kumartaen kunnioittamaan minua.»

Lävistetty käsi siveli hänen kuumaa otsaansa. Ristin Herra antoi ristinalaisen sielun tuntea pyhää läsnäoloansa. Ja hän, joka oli tuntenut olevansa niin hyljätty ja yksinäinen, ettei koko maailma ollut kyllin suuri hänen surulleen — hän tunsi Vapahtajansa olevan niin lähellä, niin persoonallisesti läsnä, että hän ojensi vapisevat kätensä tarttuakseen häneen. —

Taaskin seisoi pastori puutarhanpuoleisessa huoneessa, missä kynttilät paloivat kuoleman suuressa, viileässä hiljaisuudessa. Mutta hänen taistelunsa oli loppuun taisteltu. Ja kuoleman takaa hän näki elämän — surun takaa hän näki hänet, joka voi viihdyttää maisen surun ja tuskan rakkautensa voimakkaalla sanalla: »Minä se olen!» —

Aune oli siinä, painautuneena isäänsä vasten. Ja nyt hän voi puhua lohdutuksen sanoja itkevälle lapselleen.

»Äidin on hyvä olla — ja siskon on hyvä olla — Jumalan levossa. Meillä on kappale matkaa jälellä, sinulla ja minulla, lapseni. Mutta me emme saa toivoa heitä takaisin. Kuolema ei ole vienyt heitä meiltä. 'Herra se on.'» Joh. 21: 7.

Aune katsoi kyyneltensä läpi isäänsä. Tämän silmistä loisti kummallinen valo, eikä Aune voinut seurata hänen ajatusjuoksuaan . . .

Lumisade oli tauonnut, ja valkoisten ikkunaverhojen lomitse hiipi talvisen auringon säde huoneeseen. Se liukui yhä kauemmaksi huoneeseen, kunnes saavutti nuo kaksi, jotka olivat menneet pois — ja nuo kaksi, jotka olivat jälellä. Sitten liukui auringonsäde jälleen pois — mutta se oli kuitenkin ollut siellä — valontuojana valon maailmasta.

Millaista onkaan kerran, kun seisomme sen rakkauden valomeren edessä, joka lähtee Herrasta! Silloin on kaiken maisen pimeyden muistokin haihtunut eikä mikään epäilyksen ja epävarmuuden rahtukaan himmennä meiltä Jumalan menettelytapaa ihmislasten suhteen.

Evankeliumi ei muutu.

Kotimatkalla-kalenteria varten kirjoitti
Rovasti Julius Engström.

Vuodet vierivät, ajanjaksot vaihtuvat, ja maailmassa on muutenkin kaikki muuttuvaa ja katoavaa. Sukupolvi seuraa toista, olosuhteet saavat uusia muotoja, mielipiteet ja käsityskannat vaihtelevat. Mutta muuttumatta säilyy kautta kaikkien vaihetten tuo *iankaikkinen evankeliumi*, joka aikakaudesta toiseen julistaa vapaata armoa, yltäkylläistä anteeksiantamusta, todellista rauhaa, pysyvää iloa ja loppumatonta autuutta köyhille syntisille.

Kristuksen evankeliumi, joka on Jumalan voima itsekullekin uskovalle autuudeksi, on todellakin muuttumaton hyvän sanoman julistus. On ihmeellistä, että itse totuuden Jumala on siinä meille ihmislapsille armotahtonsa ja käsittämättömän rakkautensa tiettäväksi tehnyt. Pettämättömän totuutensa Jumala evankeliumissa ilmoittaa. Se totuus ei ole vuosituhansien kuluessa ainoatakaan ihmistä harhateille vienyt, kun taas lukemattomat, jotka sen totuuden ovat

halpana pitäneet, ovat huomanneet ja tunnustaneet joutuneensa onnettomuuden teille.

Ilahuttava ja rohkaiseva on se tieto, että meillä on uskossa omistettavanamme ja toisille julistettavanamme sama evankeliumi, jota Jeesus itse julisti ja jota hän käski opetuslastensa mennä saarnaamaan kaikille luoduille. Kuinka onnelliset olemme, kun saamme uskoa saman lunastusarmon ja täydellisen voiton, jota Jeesuksen opetuslapset ensimmäisenä helluntaipäivänä Jeesuksen taivaasenastumisen jälkeen kokoontuneelle kansalle ilmoittivat. Ja niinkuin Paavali kulki maakunnasta toiseen, saarnaten ristiinnaulittua Kristusta, niin sama ristin saarna kaikuu yhä keskuudessamme. Siinä ei ole kirjaintakaan muuttunut eikä saa muuttua.

Sanotaan kyllä, että kaikki on kehityksen alaista. Kyllähän niin onkin maallisissa asioissa. Olemmehan me ihmisetkin niin monessa suhteessa yhä kehittymässä. Mutta niinkuin Jumala ei voi kehittyä, kun hän on iankaikkisesti täydellinen, niin on myöskin autuutemme evankeliumi kehetyksen lain ulkopuolella. Se on täydellinen Jumalan armon ja totuuden ilmoitus. Armo on iankaikkinen. Se ei voi kehittyä. Jeesuksen veren siunaus, siinä lahjoitettu anteeksi antamus, ja sen puhdistava voima ovat iäti täydellisiä. Kasteen armo ja kasteessa meille tuodut taivaan lahjat, vanhurskaus, pyhyys, lapsioikeus ja muut uuden liiton kalliit armoedut eivät myöskään ole minkään kehityksen lain alaisia. Kaikki tuo on iäti täydellistä. Valmista armoa me saamme joka aika vapaasti nautita.

Turhaa on sellainen puhe, että evankeliumia on nykyaikana saarnattava toisessa muodossa kuin entisaikoina. Ihmiset ovat kaikkina aikoina

yhtä suuria syntisiä ja ehdottomasti itsessään kadotuksen tuomion alaisia. Joskin ulkonainen sivistys, joka kyllä kuuluu kehityksen lain alle, voi elämän tapoihin vaikuttaa, on ihmisluonto kaikkina aikoina yhtä turmeltu. Vanha ihmisemme ei muutu hituistakaan paremmaksi, se kehittyy vain pahassa, niin että se himojen kautta eksyksissä itsensä turmelee. —

Autuasta on tietää ja uskoa, että Jeesus Kristus on sama eilen, tänäpäivänä ja iankaikkisesti. Hänen Vapahtajasydämensä on kaikkina aikoina samalla tavalla avoinna ihmislapsille. Sovitusarmo riittää kurjimmillekin. Hänen, meidän suuren ylimmäisen pappimme, veren kautta kaikkina aikoina on vapaa pääsy taivaasen. Yhdellä uhrilla hän iankaikkisesti täydellisiksi teki pyhitettävät. Me olemme kaikki hänen täydellisyydestänsä saaneet ja armoa armon lisäksi.

Meidän uskomme on kyllä heikko ja meidän käsityksemme on puutteellinen, mutta kun taivaallinen Isämme katselee meitä Pojassaan, jonka vanhurskauteen me olemme kasteessa verhotut, niin hän näkee meidät täydellisiksi, sillä hän lukee meille Poikansa täydellisyyden.

Kiittäkäämme siis Isää, että hän on meitä soveliaiksi tehnyt pyhien perinnön osallisuuteen valkeudessa! Ja kiittäkäämme häntä siitä, että olemme sellaisen kalliin evankeliumin aarteen saaneet, joka pysyy muuttumattomana. Ristin viholliset eivät voi ristin siunausta tyhjäksi tehdä. Evankeliumin vastustajat eivät voi evankeliumin sanaa hävittää eikä sen julistamista lopettaa, vaikka itsensä sulkevat pois sen julistaman armon osallisuudesta ja saavat lukemattomia sieluja petetyiksi. Jeesus-kallio kuitenkin pysyy. Uskottomuuden raivo ja jumalattomien hyökkäyk-

set eivät voi saada sitä horjumaan. — Kyllä se kallio kestää. Autuas on se ihminen, joka uskossa laulelee:
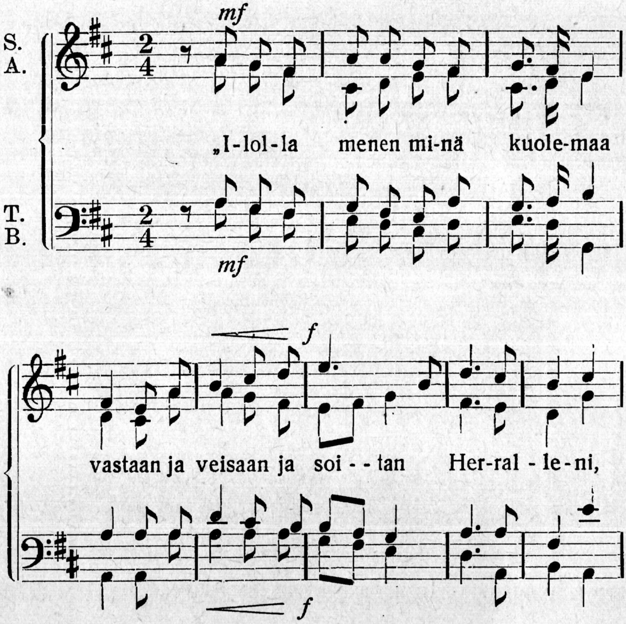
»Kalliolla korkealla
Parhain turvapaikka on;
Varusteella vahvimmalla
Saapi olla pelvoton.
Jeesus-kalliomme aina
Järkkymättä vankka on;
Iät' oomme autuaina
Uskon kautta armohon.»
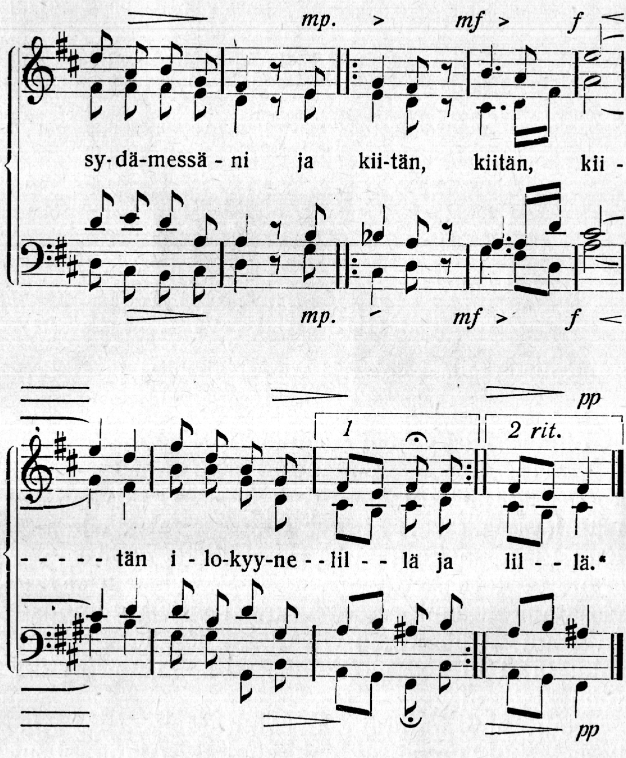
Luth. Evankeliumiyhdistys on nyt viisikymmentä vuotta toiminut tämän vapaan ja muuttumattoman armon evankeliumin levittäjänä maassamme. On kyllä väitetty, että yhdistys olisi muuttanut kantaansa, ettei se muka julistaisi samaa evankeliumia, kuin esim. F. G. Hedberg. On sanottu, ettei Hedberg julistanut »koko maailman autuutta», niinkuin yhdistys tekee, vaan vieläpä vastusti sellaista oppia. Tässä on kuitenkin suuresti erehdytty. Hedberg kyllä vastusti sellaista oppia, että kaikki ihmiset jo olisivat autuaita nautinnossa. Eikä yhdistyskään sellaista oppia ole milloinkaan kannattanut. Mutta Hedberg opetti, että kaikki ihmiset ovat Kristuksessa eläviksi ja autuaiksi tehtyjä, hänen sovintotyössään vanhurskautettuja ja pyhitettyjä Jumalan edessä. Sitä samaa raamattuun perustuvaa ja kirkkomme tunnustuskirjojen esittämää oppia Yhdistyksemme on puolen vuosisataa levittänyt ja aikoo Jumalan avulla edelleen levittää. Niinkuin Herran apostolit julistivat sitä Jumalan armoa, joka meille on annettu ennen iankaikkisia aikoja, niin on halumme sen armon omistajina ja julistajina pysyä.

»Saa nurkua orjat:
»Ei, ei sovi tuo
Noin että nyt kaikkein
He uskoa suo».
On käsketty kaikkia
Kutsua vaan
Siis kutsumme kaikki,
myös kurjimmat maan.

Ilolla.

Rikhard Mäkinen.

mp.
mf
f
sy-dä-messä - ni ja kii-tän, kiitän, kii -
mp.
mf
f
pp
1
2 rit.
- - - - - tän i - lo-kyy-ne - - lil - - lä ja lil - - lä.«
pp

Neljäs käsky.

Kotimatkalla kalenteria varten kirjoitti Pastori Lauri Takala.

Kolmas käsky vie meidät kirkkoon. Neljäs käsky antaa meidän silmätä kotiin. Kirkossa lähinnä olemme tekemisissä taivaallisen Isän kanssa. Kotona meitä kohtaavat isä ja äiti. Kun kirkossa kuulemme taivaallisen Isän sanaa, ei ole tarkotus, että se vain hetkisen helisisi korvissamme ja sulkiessamme oven jäljestämme salpaisimme sanankin kiviseen kirkkoon. Päinvastoin: mitä kirkossa opimme, tulkoon se käytäntöön kodissa!

Kodin onni on lähinnä sydäntämme. Sitä voisi katsella useammaltakin kannalta. Aviopuolisoiden keskinäistä suhdetta silmälläpitäen sitä käsitellään kuudennessa käskyssä. Neljäs käsky antaa aihetta tutkia kodin onnen salaisuutta vanhempien ja lasten välisen suhteen kannalta.

Ensimmäiset sanat, mitkä pienokainen oppii sanomaan, ovat »isä» ja »äiti». Ei voi ajatella herttaisempaa näkyä kuin lapsi äidin sylissä heleimmällä lapsenäänellä kertailemassa »äiti»-sanaa ja kietomassa käsivarsiansa oman äidin

kaulaan. Siinä on kotionnen tunnuskuva: Kaksi paria silmiä säteilee vastakkain. Olisipa aina näin!

Lapsi elää äidin ja isän rakkauden valovirrassa. Vaikkapa koettaisi etsiä kielemme kauneimmat sanat kuvatakseen äidin rakkautta, tuntuisi kuvaus avuttoman köyhältä todellisuuden rinnalla. Lapsi itse saa elää todellisuuden. Ja sittenkin tuntee tarvetta ikäänkuin raottaa lapsen silmiä: »Huomaatko, mitä sinulla on isässä ja äidissä? Vai onko jokapäiväinen vanhempien rakkauden nautinto tehnyt asiankin yhdentekevän jokapäiväiseksi? Oletko koskaan selvittänyt tajunnallesi äidin kipuja, valvottuja öitä, jokahetkistä peräänkatsomista, hellää vaalintaa? Oletko pysähtynyt ajattelemaan, kuka auttoi sinut elämän alkuun, kuka kantoi kun omat jalat eivät kantaneet, kuka viihdytti tuskan hetkinä, kuka opetti panemaan kädet ristiin ja puhuttelemaan sovitettua Isää. Ken kasvatti sinut mieheksi ja naiseksi? Kohtalomme kiertyvät likeisemmin ja moninaisemmin kuin osaamme ajatellakaan isän ja äidin ympärille.

Jumala, jolla on yhteinen nimi isämme kanssa, sanoo: »Kunnioita isääsi ja äitiäsi!» Tärkeä sana tälle ajalle! Nykyinen vapaudenjano on monesti kunnioituksen vihollinen. Kunnioituksen sijalle nousee halveksiminen. Palkaksi huolellisesta kasvatuksesta vanhemmat voivat saada ylpeää yliolkaisuutta, joka pukeutuu sanoiksi: »Minä ymmärrän asiat paremmin.» Kertomus siitä, kuinka Absalom varasti isältänsä Israelin miesten sydämet, ei ole vain ammoin tapahtunut murhenäytelmä. Absalomin jäljennöksiä on keskellämme. Alhaiset, oppimattomat tahi korkean ikänsä vuoksi työkyvyttömät vanhemmat joutuvat

»valistuneiden» lastensa ylenkatseen esineiksi. »Isä ja äiti ovat niin vanhanaikaisia. He eivät ymmärrä nykyajan rientoja. He elävät vanhojen Jumalatarujen ja Jeesuskertomusten ilmapiirissä, joille sivistynyt nykyajan ihminen ymmärtää kääntää selkänsä. Ainakin niitä kertomuksia on katseltava paljon ylevämmältä kannalta, kuin nuo tomppelit tekevät.» Kun uskovat vanhemmat rupeavat virittämään jotakin »kanteleen» laulua veriarmon ylistykseksi tahi lukemaan Lutherin ytimekästä saarnaa taikka kun he tekevät yrityksen puhua lapselleen yhteisestä lunastuksestamme, ehkä lapsi kiukkuisena lähtee huoneesta ja heittää oven perässään kiinni.

Tämmöinen halveksiminen tekee vanhempien mielen murheelliseksi. »Te viette harmaat hiukseni murheella hautaan», saattaa monelle lapselle sanoa. Vanhempien rakastava sydän särkyy lasten kengänkorkojen alla.

Neljäs käsky sanoo: »Kunnioita!» Kun Luther esittelee sen sisältöä, voisimme jakaa hänen mainitsemansa asiat kahteen ryhmään, joista toinen koskisi enemmän tunteita, toinen tekoja. Edellisessä suhteessa kehottaa hän »pitämään heitä kunniassa» sekä »pitämään heitä rakkaina ja kalliina.» Oikea lapsi ei halveksi vaan kunnioittaa. Siinäkin tapauksessa, että nuorella on tietoa, on vanhalla kokemusta. Ja joka tapauksessa »kumarra harmaapään edessä!» Lisääntyvä harmaus tietää myös karttuvaa elämänviisautta.

Kuka olisikaan oleva meille sen rakkaampi ja kalliimpi kuin isä ja äiti. »Kuinka vanha isäni voi?» kysyy Josef sydän pakahtumaisillaan rakkaudesta. Jos joudut etäälle vanhempiesi kodista, älä unohda muistaa heitä kirjeillä: Kätkeös vanhempiesi opetus sydämeesi kuin kallis

helmi! Ehkä tulee elämässäsi hetki, jolloin tarvitset kipeämmin kuin luuletkaan sanomaa maailman syntien sovituksesta Jeesuksen veressä.

»Lapsukaiset, älkäämme rakastako sanalla ja kielellä vaan teossa ja totuudessa!» (1 Joh. 3: 18). Kunnioitus ja rakkaus ilmenee ulospäin palvelemisena ja kuuliaisuutena. Palvele lapsena pienessä, niin totut aikuisena palvelemaan suuressa. 12-vuotias Jeesus meni viihtyisästä pyhäköstä vanhempiensa mukana Nasarettiin ja oli heille alamainen. 33-vuotias Jeesus sanoi ristillä Johannekselle: »Poika, katso äitiäsi!» Olkoon että vanhempien käsky osuu meille mielestämme sopimattomaan aikaan, tahi kielto riistää rakkaan huvin, palvele, tottele! Mikäli sinusta riippuu, älä anna vanhempiesi elämän illan verhoutua pilviin!

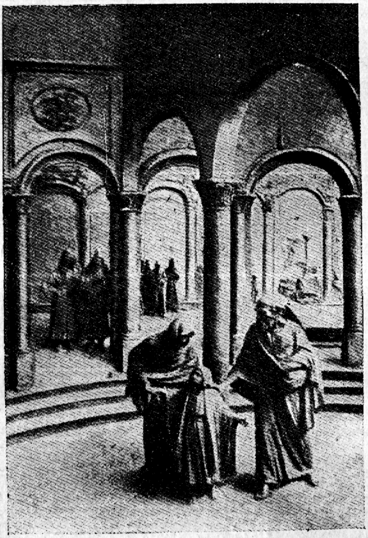
Vasta silloin kun käsky tahi kielto ilmeisesti sotii ylhäisen Isän sanaa vastaan on lupa sanoa: Ei! Mutta siinä joudummekin alalle, joka antaisi paljon aihetta puhua vanhempien velvollisuuksista lapsiaan kohtaan. Eikö epälukuisissa Suomen kodeissa polvenkorkuisia poikia opeteta kieltämään Jumalaa ja kiroamaan Kristusta tahi ainakin kiedota kavalan itsehurskauden verkkoihin, joissa tukahtuu lapsellinen usko syntienanteeksiantamukseen Jeesuksen veressä? Eikö usein kasvatus kasteen jälkeen tarkota saada lapsia polkemaan kasteen armoa? Miten on sinun kodissasi laita?

Käskymme piiri laajenee, kun kodista siirrytään kouluun ja koulusta yhteiskuntaan. Vaikka sana kaikuisi kuinka epäajanmukaiselta, kuuluu sielläkin järkähtämättä: »Kunnioita!» »Olkoon jokainen sille esivallalle alamainen, jonka vallan alla hän on. Sillä kaikki esivalta on Jumalalta;

se esivalta, joka on, se on Jumalan asettama!» Room. 13: 1. Historialliset virtaukset voivat vaihdella nousu- ja laskuveden tavoin. Jumalan käsky on yhtä järkähtämätön kuin se paadenlohkare, johon se Siinailla piirrettiin.

Yhtä ehdottomana seuraa meitä käskyyn liittyvä lupaus ajallisesta menestyksestä, vaikka Jumala ehkä useammassa tapauksessa joutuu käyttämään sen vastakohtaa. Kun ei kansa huoli sanasta, on Jumalan annettava havainto-opetusta valtavien historian tapahtumien välityksellä.

Ja sittenkin asettuessamme neljännen käskyn valaistukseen Jumalan edessä kelpaavaa vanhurskautta silmällä pitäen joudumme yksi niinkuin toinenkin kelvottomina paiskatuiksi sovintovereen, joka vuorostaan tekee meistä käyttökelpoisia kodissa. Vasta siten, että lunastuksen ja kasteen nojalla uskossa opimme sanomaan: »Herra, Isän nimi sulla on ja Isän rakkaus», vasta silloin opimme maallisessa kodissa oikealla tavalla sanomaan »isä!» »äiti!»

Hän sanoi heille: »Mitä te minua etsitte? Ettekö tietäneet, että minun tulee olla siinä, mikä on Isäni omaa? Luuk. 2: 49.

Isän lapsia.

Kotimatkalla kalenteria varten kirjoitti Hanna Rauta.

— Ei isä sentään kaikkea ymmärrä — sanoi pikku Vilho, potkien hiekkaa molemmin jaloin, kun isä oli antanut hänelle epämieluisen kiellon.

— Kyllä isämme ja äitimme ymmärtävät paremmin kuin me — sanoi naapurin Antti totisesti — meidän täytyy heitä totella.

— Pyh — äännähti Vilho ylenkatseellisesti. He olivat hetken ääneti. Äkkiä herkesi Antti kaivamasta hiekkaa ja jäi ajattelemaan.

— Kuule, Vilho — sanoi hän verkkaan — en minäkään haluaisi aina totella isää ja äitiä, sillä se on toisinaan ikävää. Olisi paljon hauskempaa, kun ei joka asiassa tarvitsisi muistaa, mitä he ovat sanoneet.

— Joka asiassa — huudahti toinen — totteletko sinä tosiaan heidän sanojaan joka asiassa?

— Kyllä minä koetan — sanoi Antti.

— Sehän on vallan hassua — tuumi Vilho — Eihän Jumalaakaan joka asiassa tarvitse totella.

— Kuka niin on sanonut?

— Ei kukaan, minä vain tiedän.

— Ne eivät tottele, jotka eivät usko — lausui Antti.

Eipäs se niin ole — intti Vilho — Isä ja äitikin uskovat Häneen, mutta ei heidän aina tarvitse totella. Silloin vain kuin sopii. He itse tietävät koska sopii ja koska ei. Näes kyllä minä huomaan, sillä täytän jo ensi kuussa seitsemän vuotta. Minäkin tottelen silloin, kun minulle sopii, enkä joka sanaa . . Mitä se isään ja äitiin kuuluu, vaikka minä pureksinkin kynsiäni ja käyn varisten pesillä kylän poikien kanssa. Tiedän itse, ettei se mitään pahaa ole.

— — —

Vilhon äiti istui avatun akkunan ääressä ja kuuli joka sanan. Käsityö oli painunut hänen syliinsä ja hän tuiotti eteensä pelästyneenä.

— Ei joka sanaa eikä joka asiassa — toisti hän itsekseen — sellainenko on minun ja lapseni suhde. Hän itse arvostelee, milloin sopii totella milloin ei . . hän itse, hän itse . .

Kun hän hiukan tointui, riensi hän toiseen huoneeseen kertomaan miehelleen, millaiset periaatteet olivat päässeet valtaan heidän ainokaisessa lapsessaan. Vilhon he kutsuivat luokseen ja yhdessä opastivat häntä oikeaan nuhtein ja neuvoin. — Sinä, lapsi kulta, et itse kykene arvostelemaan vanhempien sanoja — lausuttiin Vilholle vakavasti. Vedottiin lain neljänteen käskyyn ja lapselle osoitettiin, mitä on kunnioittaa isää ja äitiä, ja miten tottelevaisuus perustuu juuri kunnioitukseen.

Kun lapsi oli mennyt takaisin leikkeihinsä, huokasi isä. Hän ei ollut uskaltanut sanallakaan koskettaa tuota toista suhdetta, heidän ja Taivaallisen Isän. Lapsen huomautus oli pistänyt häneen kuin terävä oka. — Ei joka sanaa eikä

joka asiassa. Silloin vain kun sopii — niin oli äiti kuullut Vilhon sanovan. Oliko tosiaan niin, etteivät hekään sen enempää kunnioittaneet Jumalan sanoja kuin Vilho heidän?

— Anna — lausui isä myöhemmin vaimolleen — oliko poikamme huomio meistä oikea?

— Ei, rakkaani — intti äiti — onhan pyrkimyksemme aina ollut vaeltaa Jumalan sanan valkeudessa.

— Joka sanan ja joka asiassa?

— Tietysti niin.

— Arvostelematta?. peläten?. kunnioittaen?.

Vaimo katsoi mieheensä pitkään.

— Niin — virkkoi hän sitten hitaasti — kaikesta epätäydellisyydestä huolimatta haluamme noudattaa Isän käskyjä, mutta, rakas ystävä, Hänen sanansahan on enemmän kuin kirjain, sen sisällön ilmoittaa meille Hänen Henkensä sydämissämme ja kokemuksissamme.

— Sitä tietä siis tapahtuu arvostelu.

— Sinä olet kummallinen nyt.

Tilinteko oli kuitenkin heille molemmille epämieluinen ja sen tulokset niin tuhoa tuottavat, että aivankuin yhteisestä sopimuksesta siitä pian luovuttiin. He pitäytyivät katekismuksen suomaan rajoitukseen: »Olemme kuuliaiset sille totuudelle, minkä Pyhä Henki meille sanasta kirkastaa.»

Kaikessa rauhassa kuljettiin taas ohi sen sanan, jota ei kokemusten tietä ymmärretty. Isän sanoissa oli niin paljon sellaista, jota he nykyaikaistuneina vieroksuivat. Raamattu oli heille vain hartauskirja, ei Isän antama Pyhä Lakikirja.

— — —

Isän sana ei ollut Vilholle laiksi kirkastunut, kun hän ei sitä noudattanut yrittäessään joen yli

kapeata lautasiltaa myöten. Hän ymmärsi kiellon vasta pudottuaan jokeen, josta Antin isä hänet viime tingassa sai pelastetuksi. Vasta liian myöhään, vuosien kuluttua, kirkastui hänelle myös isän varoitusten arvo: 'älä koske väkijuomiin', 'karta likaisia ajatuksia, epäpuhtautta, huonoja kirjoja, huonoa seuraa.' Vilho ei ollut tahallaan paha ja tottelematon, hän ei olisi tahtonut tuottaa vanhemmilleen surua. Hän ei vain tajunnut isän sanan arvoa, vaan luotti kussakin eri tapauksessa omaan arvostelukykyynsä.

Ja kun hän oli pudonnut, vei hänet virta, yhä syvemmälle, syvemmälle.. Isän sanojen muistokin vähitellen himmeni.

Tuokiokuvia Tokyon uskonnollisuudesta.

Kotimatkalla-kalenteria varten kirjoitti
Lähetyssaarnaaja Artturi Karén.

»Kaikesta näen, että olette hyvin uskonnollisia», todisti apostoli Paavali muinaisista atenalaisista. Mielestäni tämä tunnustus sopii erinomaisesti myöskin Tokyon kaupungin — jollei nyt kaikkiin, nin ainakin suureen osaan — asukkaihin.

Tullaksesi vakuutetuksi tästä teemme pienen kiertokulun tässä kolme miljoonaisessa kaupungissa. Ehtiäksemme yhtä ja toista nähdä ja kuulla alamme kulkumme jo auringon noususta.

Kun tuo kultainen aurinko nousee, lähettäen säteitään poistamaan yön pimeyttä tästä suuresta kaupungista, silloin on jo monen talon paperiovet avautuneet, ja siellä täällä näemme miehen tai naisen astuvan ovesta, ja yht'äkkiä kuulemme heidän lyövän kätensä yhteen kolme kertaa. Ihmettelet varmaan: Mitä tuo on? Se on vain pieni uskonnollinen aamutervehdys auringolle.

Tähän emme jouda sen enempää huomiotam-

me kiinnittää, vaan riennämme kapeita, mutkaisia, solia eteenpäin. Useista taloista saatamme kuulla outoa mutinaa, joka nousee, laskee ja väliin tulee oikein selkäpiitä karmivaksi voivotusulinaksi. Ymmärrämme siellä jonkun taistelevan jumanlansa kanssa ehkä maallista menestystä saadakseen tai — miksi emme voisi otaksua myös — omantuntonsa rauhoittamiseksi.

Mikä kilkatus ja kalkatus kuuluukaan nyt korviimme? Siinä on varmaan jumalien herättäminen kysymyksessä tai ainakin heidän huomionsa tahdotaan saada kiinnitetyksi kilkattajaan. Asia olkoon mikä hyvänsä, joka tapauksessa ahkerasti noita kalikoita yhteen lyödään, vieläpä toiset kelloakin apunansa käyttävät.

Herääväkkö jumalat tuosta kilkatuksesta? Siihen voimme pian itse vastata, sillä seisommehan yhden tuollaisen edessä. Se ei ole muuta kuin pieni kivi, johon jonkuntapaista kuvaa on yritetty muovailla. Merkillisiä paperiin ja ohkaisiin puuliuskoihin piirustettuja kuvia riippuu kivessä ja on kiven jalustalla. Silmäilemme niitä tarkemmin ja huomaamme niiden olevan hevosten kuvia. Tuo Jumala on siis varmaan hevosten suojelija tai ainakin hevosonnen antaja. Nuo kuvat ovat uhreja nukkuvalle jumalalle.

Astelemme mietteissämme eteenpäin. Saavumme suureen Uenon puistoon. Näemme yhtä ja toista, jumaliakin aina joukossa. Riennämme kuitenkin tuonne, jossa näkyy tavattoman suuri patsas. Kuvittelemme sitä joksikin muistopatsaaksi, mutta lähelle saavuttuamme näemme, että se onkin suuri Buddhan kuva. Miksi on siinä noin runsaasti noita paperilappuja, vieläpä nenän päässäkin ja silmissä? Nuohan näyttävät olevan nimiä, ja ne ovat liisteröidyt kiinni jumalan ruu-

miiseen, jotta jumala ei vain unhoittaisi heitä, jotka häneltä apua toivovat. Seisomme tuossa vielä, kun saapuu hieno mies pitkässä mustassa takissa ja nallihattu päässä. Hän näyttää silmissämme melkein kristityltä pastorilta, mutta ällistyksemme on suuri, kun hän, saavuttuaan kuvan eteen, ottaa hatun päästään, panee kädet yhteen ja kumartuu rukoukseen. Silloin nousee tahtomattamme rinnoistamme huokaus elävän Jumalan puoleen: Herra, anna armosi valon koittaa täällä pakanuuden pimeydessä!

Jätämme puiston, kuleskelemme katuja ristiin rastiin, näemme jumalia, pieniä ja suuria, hirveän näköisiä ja taas vähän sievempiä piirteiltään, niitä on lihavia ja laihoja ja melkeinpä minkä näköisiä tahansa. Jäämme kuitenkin taas seisomaan tuon suuren Buddhan kuvan eteen, joka on tuossa raitiotiekadun vieressä. Siinä on kuva istuvassa asennossa leveällä jalustalla. Kuva on kai pronsista, hyvin paksu, sateenvarjon tapainen hattu päässä, ja sillä on tavattoman suuri syli.

Mikä saa meidät pysähtymään juuri tuon kuvan eteen? Siihen ovat syynä lapsukaiset. Katsoppa kuinka he ovat täyttäneet sen suuren sylin, roikkuvat sen käsivarsilla, jopa kiipeävät sen olkapäille saakka ja näyttävät niin onnellisilta leikkiessään siinä jumalan silmällä pidon alaisina. Mutta me tiedämme, tuo jumalakaan ei ole sen parempi kuin toisetkaan kuvajumalat. Niihin kaikkiin täytyy sovelluttaa sama tuomio, minkä jokainen voimme lukea psalmissa 115: 4—8: »Heidän epäjumalansa ovat hopeaa ja kultaa, ihmisten kätten tekoa. Suu heillä on, vaan eivät puhu, heillä on silmät, vaan eivät näe; korvat heillä on, vaan eivät kuule; nenä heillä on, vaan

eivät haista; kädet heillä on, vaan eivät koske; jalat vaan eivät käy; eivätkä puhu kurkullansa. Heidän tekijänsä ovat heidän kaltaisensa, ja kaikki, jotka heihin luottavat.»

Illan hämyssä vielä väsyneinä hiljalleen katuja astelemme. Mitähän tuo väkijoukko tuossa tien sivussa seisoskelee? Lähemmäski tultuamme näemme siinä kiven, tuollaisen suomalaisen keskikokoisen, hautakiven kaltaisen. Emme näe ainoastaan tuota kiveä, vaan huomaammepa siinä kiven kummallakin puolella kynttilän palamassa ja kaksi pappia polvillaan kiven edessä. Kuvittelemme tuota toimitusta jonkun vainajan muistojuhlaksi. Näissä mietteissä ollessamme saapuu viereemme pari nuorta ylioppilasta, joista toinen englannin kielellä kysyy, ymmärrämmekö tuota toimitusta? Vastaamme kielteisesti. Silloin hän ryhtyy selittämään, että tämä on jumalanpalvelusta. Tämä jumala ei kyllä varsinaisesti kuulu Tokyon kaupungin jumalien joukkoon, vaan on jostain maaseudulta. Tuolta maaseudulta on ihmisiä muuttanut Tokyoon, ja he ovat tahtoneet jumalansa mukaansa. Siten on tämä kivi pystytetty jumalalle tähän, ja siinä pidetään määräaikoina jumalanpalveluksia. Vielä hän selittää, että se on jonkun hevosen henkeä, jota siinä palvellaan. Surkeata on pimeydessä eläminen, on ajatuksemme, kun astelemme kotiimme levätäksemme ja taas huomenna — jos Jumala suo — jatkaaksemme tutkimuksiamme Tokyon uskonnollisuudesta.

*

Tänään käymme temppeleissä. Joudumme kulkemaan ohi muutamien tyhjien tonttien. Mitä tuo merkitsee, kun tuossa tyhjällä tontilla on

tuollaisia telineitä ja valkoisia paperiliuskeita? Siinä on rakennushankkeet, ja tontti on pyhitetty jumalille. Tuleeko siihen temppeli? Sitä siihen ei tarvitse tulla, muutkin tontit pyhitetään, ja rakennuksen kehityttyä harjalle saakka, tapahtuu siellä taas uskonnollisia toimituksia, että talo hyvin säilyisi. Suola tuossa kynnyksellä pitää pahat talosta kaukana.

Mutta olemmehan kulkeneet jo ohi monen temppelin, ja niissähän meidän piti käydä. Pistäydymme siis tuohon temppeliin, jossa tuo kello roikkuu oven edessä. Tämä on shinto-temppeli. Nyt juuri saapuu eräs nainen, pesee kätensä tuossa temppelin pihassa olevassa astiassa, heittää sentin jumalalle ja tarttuu kellon köyteen, nykäisee ja siten huomauttaa jumalalle itsestään. Vielä hän lyö käsiänsä yhteen ja saattaa sanoa jotain, ja niin on jumalanpalvelus tehty.

Kuljemme taas ohi monen sekä shinto- että buddhatemppelin, koska niitä kaikkia emme mitenkään jaksaisi tarkastaa, ja koska niissä ei näytä olevan mitään mielenkiintoakaan. Mutta Asakusan puistoon meidän joka tapauksessa pitää mennä. Sinne siis kulkumme ohjaamme. Mikä väen paljous. Puistossa on suuri Kwan-on temppeli, joka on alkunsa saanut perimätiedon mukaan jo keisarinna Suikō-Tennō (593—628) aikana. Tässä temppelissä on monta osaa. Temppelin ympärillä ja rappujen edessä on oikein summalta kaikenkaltaisia kauppiaita, varmaan paljon enemmän kuin aikoinaan Jerusalemin temppelissä. Nousemme ihmisvirran mukana itse temppeliin. Ihmisiä käy siellä niin runsaasti, että on oikein tapana sanoa, ettei rahojen kilinä uhriarkussa lakkaa päivällä eikä yöllä.

Silmäilemme ympäri temppeliä. Joka puolella

on pappeja, jotka myyvät todistuksia temppelissä käynnistä, uhritavaroita, muistoesineitä, postikortteja ja pienoiskoossa olevia jumalia. Puhuimme jo rahan antamisesta. Mutta annetaan jumalille muutakin. Tuossa esimerkiksi näemme koko joukon riisikuleja, joita on uhrattu. Jumalan kuvia, veistetyitä, valetuita ja maalatuita, on vaikka kuinka paljon eri apuja varten. Säälin tunne valtaa meidät, kun näemme esimerkiksi tuon naisen tuossa pienen puisen kuvan edessä. Huomaamme kuinka hän kädellään sivelee tuota kuvaa ja kohta omaa ruumistaan samalta paikalta. Oletamme hänen hakevan apua ehkä pian tapahtuvalle synnytykselleen. Kuinka moni olikaan hakenut apua tuolta puukuvalta, ja mitä sen uskottiin auttavan, sitä emme tiedä, varma vain on, että niin ahkerasti oli sivelty kuvaa, ettei kasvojakaan enään ollenkaan ollut. Saimme kuvan siitä, että Tokyossa on runsaasti uskonnollisuutta, mutta mielemme ei tullut suinkaan iloiseksi, vaan murhe sydämessä teimme kysymyksen: Milloin palvee ja uhraa tämä kansan paljous samalla innolla omalle taivaalliselle Isällensä?

Vielä emme kuitenkaan tähän lopeta kiertelemistä, vaan riennämme katsomaan toista puistoa ja temppeliä siellä. Saavumme siis Shiban puistoon. Astumme mahtavasta portista sisälle. Tämä portti jo tuntuu temppeliltä, sillä niin suuri ja monikerroksinen se on. Nousemme mäkeä ylöspäin, näemme uuden suuren temppelirakennuksen, jonka kattotiiletkään eivät kaikki vielä ole paikoillaan. Tämä temppeli on kyllä ollut tässä paikassa luultavasti jo vuodesta 1598. Tuli on kuitenkin rakennuksen useat kerrat tuhonnut, nytkin ollaan juuri viimeistelemässä

uutta rakennusta. Tämän temppelin edessä ei ole mitään kauppiaita eikä likaisuuttakaan ainakaan tällä kertaa.

Rappujen eteen jätämme kenkämme, sillä tähän temppeliin emme saa mennä kengät jalassa. Satuimme tulemaan juuri hyvään aikaan, sillä temppelissä on jokin vihkiäisjuhla. Sisällä ei ainakaan vielä ole muuta kuin yksi Buddhan kuva, joka loistaa kullalta. Sen edessä on suuri joukko pappeja kullalla ja hopealla kirjailluissa puvuissaan. Kansan eroittaa papeista köysiaita. Kymmenen, viiden ja yhden sennin rahat ovat lattialla sillä puolella köysiaitaa, jolla papitkin ovat. Ne ovat uhrirahoja, joita seurakuntalaiset ovat sinne heittäneet. Sekä papit että seurakuntalaiset ovat lattialla polvillaan. Seurakuntalaisilla näyttää jokaisella olevan ruskea kaulanauha, jossa riippuu samoin ruskea rintakilpi tai miksi sitä nyt nimittäisimme. Se on varmaan tämän temppelin lahkon merkki. Nyt juuri siirtyvät papit samoinkuin seurakuntakin erään lattiasta kattoon saakka ylettyvän, maalatun taulun eteen, joka onkin ainoa lisä Buddhan kuvaan koko suuressa, uudessa temppelissä. Taulun edessä rukoukset jatkuvat. Se onkin varmaan tuon taulun vihkiäisjuhlaa, jota nyt vietetään.

Jätämme tämänkin temppelin ja jatkamme kulkuamme. Joudumme näkemään tuon omituisen ilmestyksen, kun »jumalat muuttavat», kuten sitä sanotaan. Vuosittain on eri temppeleissä eriaikoina juhlia, jolloin jumalan kuvat ja kaapit otetaan ulos temppeleistä ja kannetaan suurella pauhulla ja melulla lyhdyillä ja paperipalasilla koristettuja katuja pitkin. Katsoppa tuota miestä, joka lujilla puukalikoilla lyö tuota rumpua, jota edellä kannetaan. Nuo kullatut paho-

laisen pään kuvat herättävät kauhua. Kultaiset jumalan kaapit näyttävät painavan paljon, koska silloin tällöin täytyy kantajia vaihtaa. Melu, jota joukko kulkiessaan pitää, on korvia särkevää, mutta siitä kai pakanain jumalat pitävät.

Olemme jo taas illassa. Kävelemme hiljalleen vielä ja näemme useita temppeleitä, joita täällä on niin suunnattomasti. Huomiomme kiintyy vielä yhteen. Se on vilkkaan kadun varrella. Portit ovat jo suljetut. Se ei näytä kuitenkaan häiritsevän tämän temppelin uskovaisia. Tuossa seisoo portin edessä nuori tyttö, yksi nainen ja joku vanhempi mieshenkilö. Kuulemme heidän innokkaasti rukoilevan. Erittäin innokas on myös tuo mies, joka lakkaamatta kulkee portin ja kadun väliä, matka noin 5 tai 6 metriä ja rukoilee oikein lujalla äänellä. Edellisen tavalla kulkee tuo nuori pari, näemme heidän suunsa liikkuvan, vaikkemme mitään ääntä kuulekkaan. Tuosta edestakaisin kävelemisestä olemme kuulleet, että he yhdellä kertaa suorittavat monta temppelissä käyntiä. Kaikesta kuitenkin näemme, että tämän lahkon jäsenet oikein sydämensä syvimmästä halusta tahtovat olla sovinnossa jumalansa kanssa. Meidän uskomme kuitenkin on, että omantunnon rauhaa he eivät sittenkään saavuta ilman veristä Vapahtajaa, sillä ilman verenvuodatusta ei anteeksiantamusta tapahdu.

*

Olemme kierrelleet ympäri Tokyota huomataksemme ainoastaan, että sen uskonnollisuus ei ole muuta kuin epäjumalan palvelusta. Eikö täällä Tokyossa sitten ollenkaan tunneta sitä Jumalaa, jota atenalaiset nimittivät tuntematto-

maksi Jumalaksi, ja jota apostoli Paavali heille julisti? Jumalalle kiitos! Hänkään ei enään ole tuntematon Tokyon asukkaille, ei ainakaan kaikille. Siitä on todistuksena monet, kauniit, sekä suuret että pienet kirkot, jotka täällä ovat rakennetut elävän Jumalan palvelemista varten, ja joissa sunnuntaisin, vieläpä viikollakin, kokoonnutaan sanan ääreen, sitä kuulemaan ja tutkimaan.

Koska nyt on sunnuntaipäivä, tahtoisin johdattaa sinut yhteen tällaiseen kirkkoon. Ehkä mielelläsi rientäisit tuollaiseen suureen ja kauniiseen Herran huoneeseen. Sitä en nyt kuitenkaan toivo, vaan johdatan sinut hiukan kaupungin syrjäpuolelle pieneen, vaatimattomaan taloon, joka ei nyt erikoisesti kirkolta näytä. Vain pieni punainen risti eräässä pylväässä on merkkinä kirkosta. Tänne et saa astua kengät jalassasikaan, vaan pois on otettava, niinkuin ainakin japanilaiseen taloon mennessä. Sisälle astuttasi huomaat kuitenkin kirkkoon tulleesi, sillä onhan tuossa saarnatuoli ja harmoonikin. Outona ei sinua panna lattialle istumaankaan, vaan saat oikein tuolilla istua.

Pian alkaa jumalanpalvelus virrellä. Ehkä se on sinulle outo, et mahdollisesti tunne säveltäkään. Mutta nyt alkaa alttaritoimitus. Se kyllä alttarin puutteessa tapahtuu saarnatuolista. Olet tarkkaavana, yht'äkkiä tunnet sävelen »Herra armahda meitä». Tunnet muutkin alttaritoimituksen säveleet, kaikki on niin kotoista. Se ei ole ihmekään, sillä olethan lutherilaisessa jumalanpalveluksessa, ja vielä sellaisessa, joka on koetettu saada niin kotimaasi toimituksen kaltaiseksi kuin suinkin. Sillä ovathan nämä ihmiset, jotka istuvat täällä, oppineet tuntemaan, ei vain Lutheria,

vaan lutherilaisessa hengessä, raamatun ilmoittaman, ja sanan kautta Pyhän Hengen kirkastaman, autuutensa Jumalan ja Vapahtajansa, Jeesuksen Kristuksen sinun kotimaasi lähetysrakkauden kautta.

Satuimme tulemaan oikeana sunnuntaina, sillä saamme nähdä tässä pienessä kirkossa jotain erikoista, jota ei tapahdu joka sunnuntaina. Tuolitkaan eivät ole tavallisella paikallaan, vaan ovat asetetut niin perälle kuin mahdollista, jotta olisi tilaa tuossa edessä tyynyillä istuville ihmisille. Tuossa edessämme on sellaisia, joille Jumalan hyvyys ja rakkaus syntisiä kohtaan on alkanut selvitä, ja jotka ovat ilmoittaneet halunsa olevan yhtyä kasteen kautta omaan Lunastajaansa. Niinpä näemmekin tänään, kuinka Pyhän kasteen kautta haudataan Kristuksen kuolemaan ja myös ylösnuosemuksen yhteyteen kokonaista kymmenen kalliisti lunastettua sielua. Tuota nähdessä kyyneleet varmaan silmäsi kostuttavat, kun saat huomata, ettei Herran sanan kylvötyö ole turhaa täällä Tokyon miljoonakaupungissakaan, vaikka se heikkoakin on. Hitaasti mutta varmasti tulevat hedelmät näkyviin. Sentähden nouseekin sydämestäsi huokaus, että Jumala soisi pian koittaa sen ajan, jolloin Tokyossakin uskonnollisuus ei enään olisi epäjumalan palvelusta, vaan kokonaan elävän Jumalan ja Vapahtajamme Jeesuksen Kristuksen kiitosta ja ylistystä. Niin kiitos Hänelle, joka verellänsä on ostanut Tokyonkin asukkaat!

Autuus veressä ja vedessä.

Kotimatkalla varten kirjoitti Pastori Tuure Toivio.

Pyhä raamattu osoittaa, että autuutemme on Golgatalla valmistettu ja kasteessa meille lahjoitettu.

Kun Herra Jeesus Kristus ristillä kuoli, puhdisti hän verellään kaikki ihmiset synneistään, pyhitti koko kansan ja saatti kaikki Jumalasta langenneet Aadamin lapset jälleen lapsen asemaan, (Hepr. 1: 3; 10: 10; 13: 12 ja Gal. 4: 5). Hänen kuolemassaan on koko maailma Jumalan kanssa sovitettu, s. t. s. Jumala ei lue sovitetulle maailmalle sen rikkomuksia. (2 Kor. 5: 19; Room. 5: 10). Tähän totuuteen perustuu koko maailman autuus ja yleinen, kaikkia ihmisiä koskeva vanhurskauttaminen Jumalan edessä. Kristuksen lunastusveressä saamme nyt sanan valossa katsella koko maailmaa pyhänä, puhtaana ja täydellisenä.

Tämän autuuden olemme pyhässä kasteessa

saaneet lahjaksi. Niinkuin Jumala valalla vahvisti Abrahamille hänelle jo ennen antamansa lupauksen, niin hän Poikansa lunastuksenkin ikäänkuin uudestaan jokaiselle kastetulle erityisesti kasteessa omaisuudeksi sinetöi. Ei Jumalan tarvinnut itsensä tähden vannoa Abrahamille, sillä hänen lupauksensa oli ilman sitäkin järkkymätön, mutta kun hän tahtoi vahvistaa lupauksen perillisten uskoa ja osoittaa heille armonsa horjumattomuuden, takasi hän sen valalla, jotta me näistä kahdesta muuttumattomasta asiasta, joissa Jumala ei voinut valehdella, saisimme voimallisen kehoituksen, me, jotka olemme paenneet pitämään kiinni edessämme olevasta toivosta. (Hepr. 6: 17, 18). Näin ovat sakramentitkin asetetut vahvistamaan uskoamme meille Kristuksessa lahjoitettuun armoon: »Sakramentit ovat asetetut vahvistamaan uskoa», sanoo Luther. Eivät siis sakramentit vahvista armoa, vaan ne vahvistavat uskoamme armoon. Ja uskossahan me aina tarvitsemme vahvistusta. Sentähden onkin sanan ja sakramenttien ahkera viljeleminen tarpeen.

Kaste on Jumalan työ, jossa hän antaa meille autuuden iankaikkiseksi omaisuudeksemme. Lapsi syntyy kasteessa Jumalasta. Veden ja hengen kautta se suuri ihme tapahtuu. Vihan lapsesta tulee näin Jumalan lapsi. Kasteessa tulemme puhdistetuiksi koko elämämme synneistä. Kasteella on sellainen voima, sillä se perustuu

Kristuksen kuolemaan. (Room. 6: 4). Edestämme ristiinnaulittu Kristus on se vanhurskauden puku, johon kasteessa pukeudumme. (Gal. 3: 27). »Kasteen vesi on Kristuksen verellä punattu», sanoo Luther. Sillä hän tahtoo sanoa, että kasteessa meidät puhdistetaan synneistämme ainoastaan sentähden, että Jeesus Kristus jo Golgatalla teki itsensä kautta meidän syntiemme puhdistuksen. Siellä valmistettu armo meille kasteessa lahjoitetaan. Armo on kyllä meille jo Golgatalla lahjoitettu, jopa ennen ikuisia aikojakin annettu. (2 Tim. 1: 9). Se on lahjoituksen ja valmistuksen perustuksella jokaisen persoonallista omaisuutta. Usko pitää varmana tämän sanassa lausutun totuuden. Kasteessa tämä lahja erityisesti kullekin kastetulle annetaan. »Kristus on meidät kerrassaan kaksin kerroin autuaiksi tehnyt. Ensin on hän kaikki valmistanut, mitä autuuteen kuuluu ja sitten toiseksi on hän tämän kaiken meille kasteessa lahjoittanut», sanoo Luther. Eräässä toisessa paikassa hän selittää, mitä autuuteen kuuluu: »Sittenkun Kristuksen kuolettaminen on tapahtunut, *on koko maailma puhdistettu* ja sovitettu kaikista synneistä ja siis vapautettu kuolemasta ja kaikesta pahasta.» Aitoluterilaisia siis olemme, kun julistamme rohkeasti: Golgatalla on kaikki valmistettu, niin että maailma on synnistä puhdas ja pahasta vapaa! Mutta tämä totuus on järjelle loukkaus. Se ei jaksa nähdä eikä käsittää kaik-

kia ihmisiä puhdistetuiksi Kristuksen kuolemassa. Pietarillekin oli aluksi tämä totuus peitossa, mutta siellä katolla se hänelle selvisi, kun Herra häntä opetti: »Mitä Jumala on puhdistanut, älä sinä sano sitä saastaiseksi tai yhteiseksi.» (Apt. 10: 15). Tämän totuuden rohkeni Pietari sittemmin pakanoillekin sanoa. Korneliuksen huoneessa hän ilmoitti: »Jumala osoitti minulle, etten ketään ihmistä sanoisi epäpyhäksi eli saastaiseksi.» (Apt. 10: 28). Tämä on Kristuksen evankeliumin autuaallinen sisältö. Suoraan se on kaikille peittelemättä julistettava. Ja kaksin kerroin rohkeasti saamme tämän totuuden julistaa kristikunnassa — ostetuille ja kastetuille.

Ihanata on sanan valossa katsella Golgataa ja kastetta. Kun siellä puhutaan niistä, käytetään usein samoja sanontatapoja. Sovituksesta luemme: »Sinä päivänä teidät sovitetaan, niin että te tulette *puhtaiksi* kaikista teidän synneistänne Herran edessä.» (3 Moos. 16: 30). Näin puhutaan Golgatan uhrin esikuvasta. Kasteesta sanotaan: »Kristus on *puhdistanut* seurakunnan vesipesossa sanan kautta.» (Ef. 5: 25). Olemme siis kaksin kerroin Golgatalla ja kasteessa puhdistetut. Kun raamattu puhuu *autuaaksitekemisestä,* käyttää se siihen nähden samaa puhetapaa sekä lunastuksesta että kasteesta. (Vertaa 2 Tim. 1: 9 ja Tit. 3: 5). Olemme siis autuaiksi tehdyt Golgatalla ja kasteessa. Sama koskee syntien anteeksiantamusta. Ristillä *anteeksi annet-*

tiin synnit, kun velkakirja ristiinnaulittiin, (Kol. 2: 13, 14) mutta kuuluu myös: »Antakoon jokainen itsensä kastaa *syntien anteeksiantamiseksi*.» Pysykäämme aina näissä selvissä, raamatullisissa lausetavoissa. Näin moni hämmennys vältetään, joka muuten syntyy, kun käsitteet sekoitetaan sekaisin. Golgatan työ ja kasteen armo olkoon aina uskomme ja julistuksemme a ja o! Golgatalla toimitettiin meille autuus. Kasteen kautta olemme siihen autuuteen saatetut ja uskossa sitä nautimme. Kaste perustuu siis Golgatan lunastusarmoon ja taas siinä armossa lepää usko.

Usein kuulee kysyttävän, kuinka kävisi jos joku jostakin syystä jäisi ilman kastetta? Onko hän kadotettu sentähden? Luther selittää tämän asian hyvin valaisevasti kirkkopostillansa Helatorstain saarnassa. Hän selittää lausetta: »Joka uskoo ja kastetaan, hän pelastuu, mutta joka ei usko, hänet tuomitaan kadotukseen.» (Mark. 16: 16). »Ymmärrettäköön tämä raamatunlause niin, että Kristus siinä käskee ja vahvistaa kasteen sakramentin, *jota ei sentähden saa ylenkatsoa*, mutta ei kuitenkaan otettava niin suppeassa merkityksessä, että joku sentähden olisi kadotettu, jollei voisi kastetta saada. Lyhyesti tästä tekstistä lähtee nämä neljä lausetta: 1) muutamat uskovat ja kastetaan, joka onkin Kristuksen yhteinen käsky ja otettava sekä pidettävä ohjeena, 2) muutamat uskovat kastamatta, 3) muutamat eivät usko ja kastetaan ja

4) muutamat eivät usko eikä heitä kasteta. Tämän erotuksen antaa itse teksti ja on aina kaikkien uskottava, että jos joku uskoo ja kuitenkin kuolee kastamatta, ei joudu sentähden kadotukseen; sillä semmoinen kohta on kyllä mahdollinen, että joku uskoo, mutta että *vaikka hän haluaakin kastetta,* saavuttaa kuitenkin kuolema hänet ennen sitä, josta ei tarvitse laveammin puhua.» Tämä on selvää puhetta. Sakramenttien halveksijoille on selvä tuomio: »Ellei joku synny vedestä ja hengestä, ei hän voi Jumalan valtakuntaan sisälle tulla» (Joh. 3: 5), ja »ellette syö Ihmisen Pojan lihaa ja juo hänen vertansa, ei ole elämää teissä.» (Joh. 6: 54). »Jos kiellät Jumalan yhdessä asiassa, niin kiellät hänet kaikessa. Jumala ei anna itseään palotella, sillä hän on kaikki ja hän on yksi kaikissa kappaleissa.» Luther.

Herra siis henkensä kautta meitä yksinkertaisessa sanassaan pitäköön! Siinä pysyen luemme koko autuutemme lahjaksi saatuna veressä ja vedessä. Ja iloiten veren turvissa laulamme:

»Autuaaksi olen ostettu,
Autuaaksi myöskin kastettu.
Oi, mik' onni olla valittu
Autuaaksi aina!»

Kotona ymmärrämme kerran täydellisesti, että autuus oli veressä ja vedessä. Kiitä, sieluni, Herraa!

Autuaat ovat ne, jotka kuulevat Jumalan sanan ja kätkevät sen.

Kotimatkalla-kalenteria varten kirjoitti
Pastori Wäinö Peltonen.

Yllämainituissa sanoissa opettaa Herra Jeesus meitä kaikkein tärkeimmässä asiassa nimittäin siinä, kuinka tulemme autuaaksi. On erittäin tärkeätä, että jokainen aikanansa tekee itsellensä tuon kysymyksen: mitä minun pitää tekemän, että autuaaksi tulisin. Moni on aivan väliäpitämätön koko asiasta ikäänkuin se ei ollenkaan koskisi häntä. Mutta monet niistäkin, jotka ovat alkaneet huolehtia sielunsa autuudesta, eivät kuitenkaan tule autuaaksi, sentähden että he eivät kuule ja noudata sitä vastausta, jonka Jeesus antaa tähän tärkeään kysymykseen. Jeesuksen vastaus kuuluu: autuaat ovat ne, jotka kuulevat Jumalan sanan ja kätkevät sen. Näissä sanoissa esittää Herra Jeesus yksinkertaisen ja selvän autuuden järjestyksen. Siinä on ainoastaan kaksi osaa: *Jumalan sanan kuuleminen ja sen kätkeminen.*

Ihminen on luonnostansa laiska ja haluton tekemään työtä ja täyttämään niitä velvolli-

suuksia, joita Jumala on hänelle asettanut. Mutta kun Jumala tahtoo puhua ihmiselle niin silloin on ihmisellä mielestänsä niin kiirettä, ettei hänellä ole aikaa kuulemaan Jumalan sanaa. Me huomaamme sen meidänkin aikamme ihmisissä. Kaikilla on olevinaan kiirettä ja työtä niin paljon etteivät sunnuntai- ja juhlapäivinäkään jouda kuulemaan Jumalan sanaa. Kuitenkin monet meidänkin ajan ihmisistä istuvat suurimman osan päivästä ja niin suurimman osan elämästään kuluttamassa tuota kiireellistä, nopeasti eteenpäin rientävää, Jumalan heille antamaa aikaa teattereissa tai muissa niihin verrattavissa paikoissa. Me huomaamme tästä, kuinka syynä siihen, että monet ihmiset vain harvoin tai eivät koskaan käy kuulemassa Jumalan sanaa, ei ole kiire vaan haluttomuus. He *eivät tahdo* kuulla mitä Herra Jumala puhuu. Sentähden Jumalan täytyykin huutamalla huutaa: *Maa, maa, maa, kuule Herran sanaa*. Jer. 22: 29. Hänen täytyy kurittaakin meitä sen kautta opettaakseen ottamaan sanasta vaarin.

Valitettavasti moni kurituksenkin alla paaduttaa vaan sydämensä kartuttaen niinkuin Farao itsellensä vihaa vihan ja Jumalan vanhurskaan tuomion ilmestymisen päiväksi. Room. 2: 5. Mutta, Jumalan olkoon kiitos, monen on kuritus ajanut kysymään neuvoa Jumalalta Hänen sanassaan. Jumalan vastaus kurituksen alla olevalle lapselleen kuuluu: Pahuutesi tähden sinua nuhdellaan ja tottelemattomuutesi tähden sinua kuritetaan; niin tiedä ja näe, kuinka viheliäistä ja surkeaa se on, että hylkäät Herran, sinun Jumalasi, etkä pelkää minua, sanoo Herra Sebaot. Jer. 2: 19. Jumala tahtoo sanansa kautta saattaa meitä oikeaan itsemme tuntemiseen. Sillä niin

tavallista kuin onkin, että esimerkiksi sairasvuoteella koetetaan tehdä parannusta, niin yhtä tavallista on, että kun sairaus on mennyt ohi niin parannusta ei olekaan tehty.

Parannus ei olekaan ihmisen itsensä tekemä työ, vaan Jumalan työ ihmisessä sanan kautta. Ihmisen on mahdotonta tulla oikeaan itsensä tuntemiseen s. o. syntiensä tuntoon muuten kuin Jumalan sanan kautta. *Lain kautta tulee synnin tunto.* Room. 3: 20. *Sillä Jumalan sana on elävä ja voimallinen ja terävämpi kuin mikään kaksiteräinen miekka ja tunkee läpi, kunnes erottaa sielun ja hengen, liitokset sekä ytimet, ja on sydämen ajatusten ja aikeitten tuomitsija.* Hebr. 4: 12. Ei kukaan, joka jää kuulemaan mitä Jumalan sana sanoo synnistä ja ihmisen pahuudesta, pääse vaivaista syntistä korkeammalle tässä elämässä.

Jumala sanassaan ei kuitenkaan puhu ainoastaan ihmisestä vaan myöskin Jumalasta. Jeesus sanoo: *Tämä on iankaikkinen elämä, että tuntevat sinut, joka yksin olet tosi Jumala, ja sen, jonka olet lähettänyt, Jeesuksen Kristuksen.* Joh. 17: 3. Tästä näemme, ettemme voi tulla autuaaksi vielä sen kautta, että tunnemme syntimme ja oman kelvottomuutemme. Jos emme muuta tunne kuin syntiä niin vaivumme helvettiin. Mutta niinkuin laki paljastaa synnin ylenmäärin synniksi, niin evankeliumi ilmoittaa *kaikille tulleen armon armosta.* Joh. 1: 16. Ja niinkuin armo Kristuksessa on tullut kaikille, niin Jumala antaa sanansa julistuksen kuulua maailman ääriin asti, että kaikki kuulisivat heidän autuutensa evankeliumin ja uskoisivat sen. Esimerkkinä siitä, kuinka saamme uskoa Jumalan sanan mainitsemme kuninkaan virkamiehen Kapernaumista. Hänelle Jeesus sanoi: *Mene, poikasi elää. Ja mies uskoi sanan,*

jonka Jeesus sanoi hänelle, ja meni. Joh. 4: 50. Hän ei uskonut sen mukaan miltä näkyi ja tuntui, vaan Jeesuksen sanan mukaan. *Autuaita ovat ne, jotka eivät näe ja kuitenkin uskovat.* Joh. 20: 29. Jumalan sanaa saamme uskoa heti kun sitä kuulemme, sillä se on totuuden sana. Niinkuin laki on pyhä, oikea ja hyvä niin yhtä *varma on se sana ja vastaanottamista kaikin puolin ansaitseva, että Kristus Jeesus on tullut maailmaan syntisiä pelastamaan.* 1 Tim. 1: 15.

Mutta evankeliumin sana voittaa lain sanan. Sillä armo, joka meille siinä tarjotaan on syntiä suurempi. Siksi se onkin voimallinen karkoittamaan sydämestä pelon ja tuomaan sinne rauhan. Mutta niinkuin meidän on vaikeata tunnustaa ja myöntää olevamme aivan kelvottomat Jumalan edessä, vaikka tunnemmekin syntiä itsessämme, niin paljon vaikeampaa on meidän uskoa, että olemme saaneet armon armosta. Kuitenkin asia niin on, sillä Jumala itse vakuuttaa sen muuttumattomassa sanassaan. Me saamme myöskin kokea sanan voimaa uskoessamme sitä. Sitä sai profeettakin kokea, kun hän lausuu: Kun sanasi ilmestyivät, olivat ne kohta ruokanani, sinun sanasi olivat minulle riemuksi ja sydämeni iloksi. Jer. 15: 16. Evankeliumin sanan kautta jakaa Herra ilmaiseksi syntienanteeksiantamusta. Sitä saamme nauttia siitä huolimatta, että syntimme ovat suuremmat kuin mitä me itse tunnemme ja osaamme katua. Sentähden Herra huutakin meille: *Kuulkaa minua ja syökää hyvää; teidän sielunne riemuitkoon lihavuudesta.* Jes. 55: 2. *Autuaat ovat ne, jotka kuulevat Jumalan sanan ja kätkevät sen.*

Riemujuhla v. 1923

Helsingissä heinäk. 6—10 p:nä.

Suomen Lutherilaisen Evankeliumiyhdistyksen 50-vuotisjuhla sattui yhdistyksen elämässä hyvin vaikeana aikana. Aivan äsken olivat ruotsinkieliset jäsenet jättäneet yhdistyksen ja muodostaneet oman. Siitä syystä oli myöskin yhdistyksen johto siirtynyt uusiin käsiin. Myöskin oli aivan äsken yhdistyksen piirissä alkanut saada jonkunlaista jalansijaa liike, jonka tarkoituksena oli saada aikaan uusia, kansankirkosta eronneita lutherilaisia vapaakirkkoja. Oli sentähden mielissämme hieman jännitystä, mitenkä tuo puolivuosisataisjuhla onnistuisi. Nyt kun tämä juhla on ohi, emme voi muuta kuin kiittää Isää kaikesta, mitä hän sen juhlan kautta meille antoi. Siitä on mielissämme kirkas, valoisa muisto.

Erikoisleiman juhlalle antoi se kaikki, mikä tässä riemujuhlassa oli tavallisista ennen vietetyistä vuosijuhlista poikkeavaa. Ensinnäkin oli tämä vuosijuhla ensimäinen yksinomaan suomenkielinen juhla. Tämä eroavaisuus ei kuitenkaan tullut näkyviin juuri muualla kuin vuosikokouk-

sessa. Uusia olivat myöskin ne paikat, joissa juhlaa pääasiallisesti vietettiin. Monesta varmaan tuntui oudolta, että omat rukoushuoneet, varsinkin Kallion rukoushuone, joutuivat syrjäytetyiksi tätä juhlaa vietettäessä. Olimme kuitenkin laskeneet oikein ajatellessamme, etteivät tavalliset kokouspaikkamme nyt riitä tätä juhlaa vietettäessä. Senpä vuoksi Johanneksen kirkko ja sen viereinen kenttä olivat nyt juhlaväen varsinaisina kokouspaikkoina. Olemme suuresti kiitollisia O. Y. Suomen Messuille siitä, että se luovutti kentälle rakennuttamansa tarjoiluhuoneet käytettäväksemme ja antoi sinivalkeitten ristinlippujen liehua kenttää ympäröivissä lipputangoissa. Sekin oli omiaan lisäämään juhlamieltä. Ehkä ensi alussa tuttu, miellyttävä kodin tuntu oli poissa näissä uusissa paikoissa kokoonnuttaessa, mutta pian vallitsi kotoinen tunnelma komeassa Johanneksen kirkossakin, kun useasti siellä oli evankeliumin ääressä saatu nauttia hyvää. Ja eihän olisi edes pieni murto-osa siitä väen paljoudesta, joka oli juhlille saapunut saanut sijaa rukoushuoneissamme. Uutta oli myöskin se, että uusittua Siionin Kannelta aivan äsken painosta tulleena uteliain silmin ja korvin tarkastettiin ja koeteltiin oliko uusien sanojen takana vanha sointu, Jeesuksen ja hänen verensä ylistys. Täällä 50-vuotisjuhlilla se kirja sai tulikasteensa.

Uutta oli myöskin juhlan päätös, yhteinen juhlakansan Herran pyhällä ehtoollisella käynti.

Muutamat vaikutelmat itse juhlista saakoot sijansa tässä.

Jo alkajaishetki Johanneksen kirkossa perjantaina 6 p:nä klo 6 i. p. viritti mielet pyhään juhlatunnelmaan. Kauniisti kaikuivat torvien kantamina suvivirren säveleet juhlakansan kor-

viin, joka viimeistä sijaa myöten täytti avaran temppelin. Vastakaikua kuulijain sydämissä ei ollut herättämättä pastori V. Niinivaaran alkurukouksessa lausumat tutut, tänä ajankohtana erittäin paikallaan olevat virren säkeistöt:

Nyt aik' on aivan suruinen, Siis suo, o, Jeesus armoinen,
Ett' oikein sanas saarnataan Ja sakramenttis jaetaan.

Hajota henget ynsiät, Jotk' ovat viekkaat, viriät
Ain' uusiansa tarjoomaan, Sun sanaas selvää sortamaan!

Surussa tääll' ja murheessa On sanas turva ainoa.
Sun kirkkos siihen kiinnitä Ja tuskist' ulos selvitä!

Tervehdyssanojensa aiheeksi hän luki Jes. 55: 10 ja 11 jakeet teroittaen ja vakuuttaen, ettei se sana, jota yhdistys 50 vuoden aikana on kylvänyt, palaja tyhjänä takaisin, vaan tekee ja on tehnyt sen, jota varten Herra sen on antanut. Sen voivat todistaa myöskin ne muutamat, nyt jo harmaapäiset vanhukset, jotka olivat mukana silloin kun Yhdistyksen ensimäinen vuosijuhla vietettiin, ja jotka nyt 50-vuotisjuhlaa vietettäessä ovat mukana. Pieneltä näytti silloin Yhdistyksen alku. Mutta Herra on työtä siunannut. Laajalle on haaraantunut sen toiminta. Herran sana on kasvanut hedelmää runsain määrin.

Pastori K. W. Tamminen puhui Jeesuksen sanoista Efeson seurakunnalle Ilm. k. 2: 1—7, sovelluttaen Jeesuksen arvostelun Efeson seurakunnan tilasta Suomen Lutherilaiseen Evankeliumiyhdistykseen. Erittäinkin oltiin vakavan tutkimuksen alaisina tuon Jeesuksen arvostelun edessä: minulla on sinua vastaan, että olet hyljännyt ensimäisen rakkautesi. Onko yhdistys yhä vielä sama kuin se oli ennen? Onko sama an-

teeksiantamus Jeesuksen veressä, joka ensimäisen rakkauden tulen sytytti Yhdistyksen perustajien sydämessä, onko sama anteeksiantamus yhä vielä lämmittämässä meidänkin sydäntämme? Kuullusta armonsanasta virvoitettuina juhlaväki jätti kirkon, jossa ensimmäiset juhlasoinnut olivat viritetyt. Seuraava päivä, lauantai, oli sitten varsinainen vuosikokouksen päivä. Juhlasaarnan kirkossa piti Yhdistyksen puheenjohtaja, rovasti Julius Engström. Rakastettua ja kunniotettua evankeliumin julistajaa, joka tähän asti kuin lippuna on liehunut evankeelisen liikkeen etunenässä usein keskellä tulta ja taistelua, kuunnellaan yhä mielellään. Hän selvitteli niitä periaatteita, joita Yhdistys kaikessa toiminnassaan 50 vuoden aikana on noudattanut. Saarnan jälkeen kokoontui tuo valtaisa väkijoukko Johanneksen kirkon kentälle, joka sinivalkoisten ristinlippujen kesäisen auringon paisteessa hulmutessa teki eloisan ja juhlallisen vaikutuksen. Täällä piti pastori L. Takala mielenkiinnolla kuullun esitelmän aineenaan evankeelisen liikkeen varsinaisen isän, F. G. Hedbergin käsitys armonjärjestyksestä. Esitelmä, joka on painosta julkaistu, oli omiaan vakuuttamaan meitä siitä, että evankeelinen liike ei ole poikennut pois niiltä laduilta, jotka F. G. Hedberg edellämme on hiihtänyt, vaan että me yhä vielä olemme »hedbergiläisiä.» Esitelmän jälkeen puhui pastori T. Toivio.

Yhdistyksen vuosikokous vietettiin sitten vanhassa, tutussa rukoushuoneessa Fredrikinkadun 42:ssa. Juhlan kunniaksi se oli kauniisti ja tilaisuutta vastaavasti koristeltu. Pitkin lehterien sivustoja riippui vanhojen evankeliumin esitaistelijoiden kuvia. Sieltä katsoivat meihin nykyajan lapsiin F. G. Hedberg, Adolf Moberg,

Anders Silvast, Elias Malakias Rosengren, Johannes Bäck, Gustav Vilhelm Rask, Johannes Roos ja Birger Tallberg. Puheenjohtajan, rovasti J. Engströmin tervehdyssanojen jälkeen luettiin Suomen Lähetysseuran tervehdys ja siunauksen toivotus, omien lähettiemme Jaappanista lähettämä sähkösanoma, jossa oli viittaus 33 psalmin ihaniin alkusanoihin, ja Vaasan evankeeliselta kansalta saapunut sähkösanoma. Vuosikokous sujui muuten tavalliseen tapaan. Johtokunnan lukumäärä, joka on ollut 12, päätettiin nyt lisätä kolmella. Yhdistyksen kunniajäseneksi päätettiin kutsua apteekkari Klas Henrik Ekroos, joka yhdistyksen perustamisesta saakka on ottanut osaa sen toimintaan ja 26 vuotta ollut sen puheenjohtajana, mutta jaon tapahtuessa oli tullut ruotsalaisen sisar-yhdistyksen jäseneksi ja puheenjohtajaksi.

Klo 5 i. p. alkoivat puheet Johanneksen kirkon kentällä, jossa kahden eri puhujalavan ympärille oli kerääntynyt suuri kansan paljous. Edeltäpäin oli ollut hiukan levottomuutta mielissämme siitä, kuinka tässä keskellä Helsinkiä voidaan viettää rauhallisia hetkiä Jumalan sanan ympärillä. Turha oli kuitenkin pelkomme. Kaupungin liike ei juuri ensinkään häirinnyt kokoustemme menoa. Ja niin saatiin keskellä Helsingin sydäntä kaiuttaa evankeliumin pasuunaa hartaasti kuunteleville, elämän sanaa isoaville ja janoaville ihmisille. Näkyi moni ohi kulkeva helsinkiläinenkin pysähtyvän ihmettelemään, kuinka messukenttä oli nyt saarnakentäksi muuttunut. On aivan mahdotonta tehdä selkoa niin monen puheen sisällöstä kuin sinä iltapäivänä pidettiin. Illalla klo 9 oli vielä Johanneksen kirkossa Nuorisoliiton kuorojen yhteinen konsertti.

Seuraava päivä, sunnuntai, Jaappanilähetykselle omistettu päivä, valkeni taasen yhtä kirkkaana kuin edellinenkin päivä. Klo 9 a. p. täyttivät ihmisjoukot Johanneksen kirkon ei vain istuimet vaan käytävätkin. Kirkkoherra A. J. Bäck puhui voimakkaasti päivän tekstin johdolla. Mutta ei vain Johanneksen kirkko ollut täynnä, vaan kaikki kirkot kaupungissa olivat tulvillaan kansaa. Jokaisessa kirkossa oli Evankeliumiyhdistyksen puolesta saarnaaja. Klo 3 i. p. oli taasen Nuorisoliittojen kuorojen yhteinen konsertti Johanneksen kirkossa. Se oli mieliinpainuva hetki. Kun kantaattia: Viimeinen tuomio esitettiin sai se harvinaisen säestyksen. Ukkonen jyrisi ja salamat leimahtelivat antaen esimakua tuomiopäivästä.

Konsertin jälkeen näytti mahdottomalta puheitten alkaminen ulkona kentällä kuten oli ilmoitettu. Vettä tuli taivaan täydeltä. Pian kuitenkin taivas kirkastui, aurinko paistoi ja yhtaikaa sekä kirkossa, joka oli täynnä, että ulkona kahdessa paikassa julistettiin hyvää sanomaa. Kun sitäpaitsi samaan aikaan oli saarna Kallion ja Nikolain kirkoissa, puhuttiin viidessä paikassa yhtaikaa. Kuitenkin laskettiin väkijoukko, joka oli Johanneksen kirkon kentällä noin 10,000:ksi. Monta kallista totuutta siinä kuulijain mieliin monen todistajan suun kautta annettiin, sanan ja sakramenttien arvoa, lähetystyön tärkeyttä teroitettiin.

Maanantaina jatkui juhla erityisesti nuorisojuhlana, jolloin taaskin iltapäivällä Johanneksen kirkon kentällä kahdelta paikalta julistettiin sanaa. Illalla oli erittäin onnistunut Nuorisoliittojen edustajien illanvietto rukoushuoneella pastori M. I. Kuusen ja maisteri P. J. I. Kurvisen

ollessa pääpuhujina. Päivällä oli myöskin Nuorisoliiton laulukuorojen kolmas konsertti. Tiistaina oli sitten nuorisopuheitten jälkeen Johanneksen kirkossa Nuorisoliiton vuosikokous, joka muodostui sangen mieleenpainuvaksi hetkeksi erittäinkin kysymyksen ollessa Jaapaniin aijotun Pappisseminaarin kannattamisesta. Evankeliumiyhdistyksen johtokunta oli edellisenä päivänä pitämässään kokouksessa päättänyt lähettää pastori K. Salosen Jaappaniin tavallisena lähetyssaarnaajana, mutta ei seminaaria perustamaan, koska lähetyksen menot olivat niin suuret, ettei mitenkään voida nyt ajatella seminaarin perustamista. Kun nuorisoliittojen edustajat kuulivat asiantilan, heräsi suuri innostus asian toteuttamiseksi. Ja mielet hehkuen, miltei huutamalla, päätettiin taata, että Nuorisoliitot saavat kokoon ylimääräisenä keräyksenä seminaarin perustamiseen tarvittavan summan.

Liikuttavan juhlallinen oli sitten tiistai-iltana yhteinen ehtoollisella käynti Johanneksen kirkossa. Ei ole milloinkaan siinä kirkossa ollut niin paljon ehtoollisvieraita. Noin 1500 henkeä tuli sinä iltana Jeesuksen kalliin ruumiin ja veren osallisuuteen. Oli pyhä tunnelma vallalla sekä ehtoolisella kävijöissä että sen jakajissa. Näin tämä ihana muistojen juhla päättyi. Olen nyt jälestäpäin nähnyt monen silmän kirkastuvan sitä juhlaa muistellessa. Se on sieluissamme kuin auringon paisteinen päivä tämän muuten niin sateisen ja synkän kesän keskellä.

K. W. T.

Virsi kotimatkalla.

Mä olen lapsi Jumalan!
Ja pyhä, vanhurskas.
Oon perillinen taivahan!
Ja aivan autuas.

Mun Herra laupeudestaan
Jo teki autuaaks!
Hän synnytti mun uudestaan
Sai mustan vanhurskaaks'.

Tään autuuden hän vedessä
Jo mulle lahjoitti.
Mutt' Jeesus sen jo ristissä,
Kun kuoli, valmisti.

Nyt veren voima vedessä,
Pelastaa syntisen.
Sanassa, sakramenteissä
Mä löydän Jeesuksen.

Ne autuuden on lähteitä,
Mä niistä ammennan,
Ne erämaan on hetteitä,
Mä niille halajan.

Sanassaan, sakramenteissaan
On Jeesus luonani.
Saan siunauksen nimessään,
Ja jatkan matkaani.

Mun matkan määrä taivas on,
Tuo kultakaupunki.
Oon täällä vieras, koditon.
Autuas kuitenkin.

Nyt uskossa mä vaellan,
Uskossa Kristukseen.
Hän yksin »tie» on taivahan,
Ja risti, merkki sen.

Se mieli Jeesus mulle suo
Mi oli sullakin,
Jos risti sitte tuskaa tuo
Sen kannan kuitenkin.

Sä kannoit sitä Herrani,
Sen sääsit mullekin.
Se olkoon tunnusmerkkini
Ett' »tiellä» olenkin.

On kerran ristin pahennus
Ijäksi päättyvä,
Ja kunniamme kirkkaus
Päällämme säihkyvä!

G. *W—a.*

Hänen suurin lähetystyönsä.

Kirjoitti lähetyssaarnaaja Ruben Lindgren.

Hivuttavaa keuhkotautia sairastava Kanetaro Gomi, tuo mieleltään kopea ja tulinen mies, oli tullut kristityksi. Jumala oli johtanut hänet sielun syyspimeästä hengelliseen kevätvaloon, joka valui alas Kristuksen rististä säteilevästä armonauringosta. Jumala oli antanut hänelle voimaa kantamaan taudin ristiä ja toivoen kestämään monta hengen ja ruumiin vaivaa, mutta itse vaivoja ja vaikeaa tautia Jumala ei ollut ottanut pois. Tauti jatkoi työtänsä hänen ruumiissansa ja taloudelliset kysymykset eivät loppuneet. Vihdoin hänet vapaapotilaana otettiin Suwan kihlakunnan sairaalaan, sillä nuorena hän oli palvellut sotamiehenä. Tässä piirre japanilaisen isänmaanrakkauden useista kauniista puolista taas tuli näkyviin. Taloudelliset huolet seurasivat Gomia sairaalaankin, sillä hänellä oli puoliso

ja kaksi lasta. Herra auttoi kuitenkin päivästä päivään ihmeellisellä tavalla ja taloudellinen taakka ei raskaimmin painanutkaan Gomin mieltä, hänen maatessansa tuskissaan tautivuoteella isossa sairaalassa tuntien, päivien, viikkojen ja kuukausien verkkaan kuluessa. Kuoleman ajatus ei myöskään raskaana vaivannut hänen sydäntänsä. Kristuksen sovituskuoleman kautta hänen asiansa Jumalan kanssa olivat selvät; sentähden hän odotti kuolemaa kuin hyvää ystäväänsä ja ikävöi hartaasti pääsyä kotiin Herran luo.

Eräs asia kuitenkin alinomaa oli Kanetaro Gomilla mielessään ja saattoi hänet toisinaan vähän alakuloiseksi. Hänessä oli palava halu saada tuolla ulkona ihmiselämän vilinässä todistaa Kristuksesta ja toimittaa Hänen asioitaan. Oi, kuinka hän tahtoi vaikuttaa oman maansa ihmisiin viedäkseen hyvää sanomaa yhä uusiin voittoihin heidän sydämissänsä ja monessa kodissa. Mutta siinä tautivuoteellansa hän nyt venyi toimetonna — oi, kuinka se ajatus vaivasi häntä. Kun lähetyssaarnaaja tahi hänen puolisonsa vaan kävi hänen luonansa, tuntui kuin vilkkaan lähetystyön tuulahdus olisi kohdannut häntä ja hänen toivonsa saada tehdä työtä Kristuksen hyväksi leimahti uuteen voimaan. Aivan toimetonna hän ei kuitenkaan ollut. Hänen huoneensa sairaalassa oli vähäinen Herran kappeli, jossa paljon todistettiin Kristuksesta sairaanhoitajattarille ja potilaille. Rukouksillansa hän yhä kannatti lähetys-

saarnaajan työtä evankeliumin levittämiseksi. Kirjeissä hän tunnusti Kristusta tutuille ja sukulaisille. Mutta hän tahtoi puhua monille yhtaikaa. Hän mieluummin tahtoi pyydystää ihmiskaloja verkoilla kuin ongella. Hän oli tulisielu ja hänessä oli jonkunlaista Paavalin palavaa lähetysmieltä. Mutta Herra ei ottanut pois tautia, vaikka se usein kulussaan estyi ja keskeytyi, niin että lääkärit pitivät häntä elävänä ihmeenä ja ylistivät hänen uskonsa voimaa ja sitä Jumalaa, johon hän luotti. Niin aika kului ja elämän kohiseva virta yhä vaan vieri tuon ison sairaalan ja niiden ohi, jotka silloin pitivät majaa sen avaroissa saleissa. Eräänä ehtoona tuotiin vihdoin sana, että Kanetaro Gomi oli suuresti heikennyt. Lähetyssaarnaaja sattui kaikeksi onneksi olemaan kotona. Hän puolisoineen viipymättä kiirehti sairaan luo. He huomasivat heti kotiinpääsyhetken kohta lyövän veli Gomille. Hän sillä hetkellä ei kyennyt puhumaan. Tuskinpa jaksoi nostaa laihtunutta läpikuultavaa kättänsä ja viitata ylöspäin samalla kuin onnellinen hymy kirkasti hänen kasvojansa. Lähetyssaarnaaja puolisoineen hyvin ymmärsi kuolevan viittausta ylöspäin kotiin, jossa ikuisesti sai olla Herran tykönä. Gomi sitte osoitti kynää. Suurella ponnistuksella hän kirjoitti: »Olen voittanut maailman». Hän selitti viittaavansa Kristuksen sanoihin Johanneksen 16 l. 33 v., jotka hän lujalla uskonvarmuudella otti omaksi voitonhuudokseen. Kris-

tuksessa hän oli voittanut kaikki: maailman, synnin, kuoleman ja helvetin. Vähän ajan kuluttua hän kirjoitti: »Nämä viimeiset kolme vuotta ovat olleet niin täynnänsä onnea ja iloa». — Onnea ja iloa! Vaikka juuri näinä vuosina keuhkotauti oli vaivannut hänen ruumistansa, köyhyys painanut ja ihmiset olivat pitäneet häntä yhteiskunnan kovaosaisena jäsenenä. Ennen hän oli ollut terveenä ja hyvissä varoissa ilman huolta, mutta ilman Jumalaa ja ijäisyystoivoa. Mutta viime vuosina hän oli tuntenut ihmiskunnan Vapahtajan Jeesuksen Kristuksen ja sentähden tämä viime aika oli ollut niin täynnänsä onnea ja iloa. Sitten hän kirjoitti muutamia sydämellisiä kiitollisuuden sanoja lähetyssaarnaajalle. Gomin puolison vanhemmatkin olivat saapuneet. He olivat ainoat sukulaiset, jotka vielä tunnustivat kovia kokeneen miehen omaisekseen. Kuoleva oli nyt hetkeksi saanut takaisin puhelahjansa. Hän ylisti itseänsä onnelliseksi, koska oli synnistä ja kuolemasta päästetty Kristuksen lunastuksen kautta. Sitten hän kääntyi appensa ja anoppinsa puoleen, jotka olivat hartaita buddanuskoisia, ja pyysi, että hänelle soisivat kristilliset hautajaiset. Useinhan kristityt Japanissa haudataan buddalaisilla menoilla, jos heidän mahtavimmat sukulaisensa ovat buddanuskoisia. Senjälkeen hän toivoi, että lähetyssaarnaaja siunaisi hänen hautansa, jonka tämä mielellään lupasi. Lähetyssaarnaaja antoi viimeisen kerran kuole-

valle ehtoollisen ja tämä oli niin iloinen tullessansa Kristuksen pyhällä ruumiilla ja verellä vahvistetuksi viimeistä kamppausta varten. Sitten Kanetaro Gomi taas menetti puhelahjan. Oli kuin kuoleman enkelin siipien suhinaa olisi kuulunut. Mutta kuolevan elinvoimainen sielu vielä kerran voitti hänen kuolemaan tuomitun ruumiinsa. Hän tarttui kynään ja kirjoitti: »Iloitsen, kun nyt saan muuttaa taivaaseen.» Kirkastetuin hymyin hän katsoi ylös avattuun taivaaseen.

Hetken kuluttua Kanetaro Gomi, tuo tulisieluinen ja palavaa lähetysmieltä hehkuva mies, ei enää kuulunut elävien joukkoon maan päällä. Hän nyt kuului elävien joukkoon valon maailmassa Jumalan ja Karitsan tykönä. Näytti siltä, kuin Jumala ei olisi kuullut hänen palavaa rukoustansa saada edes kerran tarjota evankeliumin sanomaa useille, saada edes kerran todistaa useille maailman vapahtajasta Jeesuksesta Kristuksesta. Siltä ainakin näytti, mutta — — —

Hautajaispäivä oli tullut. Hautajaisjumalanpalvelus oli pidettävä Kamisuwan lutherilaisessa kokoussalissa. Koska hautajaiset olivat toimitettavat heti puolenpäivän jälkeen ja kun oli kysymyksessä köyhän miehen, kristityn, melkeinpä yhteiskunnasta suljetun ihmisen hautauksesta — japanilainen kammoo keuhkotautia kuin itse kuolemaa ja välttää kaikkea yhteyttä keuhkotautisten kanssa niin paljon, kuin mahdollista, vaikka nämä usein ovat hänen läheisiä sukulaisiansa —

niin lähetyssaarnaaja luuli ainoastaan vähän väkeä saapuvan hautajaisjumalanpalvelukseen. Mutta kun määrätty hetki oli tullut, sai hän kokea uuden hämmästyksen niiden entisten lisäksi, jotka hän jo oli nähnyt Japanissa, tuossa äkkiarvaamattomien yllätyksien maassa. Kansaa alkoi virrata kokoushuoneistoa kohti eivätkä he tällä kertaa kulkeneet ohitse eivätkä myöskään tyytyneet nopeaan kurkistamiseen kokoushuoneiston etehiseen, vaan he tulivat sisälle asti ja istuivat hiljaa ja juhlallisesti ikäänkuin olisivat tahtoneet ilmoittaa jäävänsä siihen jumalanpalveluksen loppuun saakka. Enimmäkseen oli tullut kaikenikäisiä miehiä, useita sotilaspuvuissa, muutamilla oli kunniamerkkiäkin rinnassaan. Kokoontuneita oli noin 150; ja miten selittää tätä ihmettä?

Ennenkuin Kanetaro Gomi otettiin Kamisuwan kihlakunnansairaalaan, makasi hän vaikean tautinsa murtamana kauvan aikaa pienessä kurjassa hökkelissä Kitakojin kaupunginkorttelissa. Kitakojin muut asukkaat tietysti asettivat asiansa niin, ettei heillä ollut mitään tekemistä kuolemaan tuomitun keuhkotautisen kanssa. Mutta sitten he huomasivat ulkomaalaisen lähetyssaarnaajan ja hänen puolisonsa alkavan käydä sairaan ja tämän perheen luona. Kun näitä käyntejä usein toistettiin, kasvoi heidän ihmettelynsä yhä suuremmaksi, kunnes se paisui yli rajojen. Mitä asiaa ulkomaalaisilla oli noiden yhteiskunnan kovaosaisten tykönä? Mikä voimakas taika-

kalu noilla muukalaisilla mahtoi olla, koska niin uskalsivat uhmata vaarallista ja kovin tarttuvaa tautia. Kitakojilaiset kyllä aavistivat muukalaisten hämmästyttävän menettelyn olevan jossakin yhteydessä heidän uskontonsa kanssa, mutta kun eivät juuri ollenkaan tunteneet noitten muukalaisten uskontoa ja muutamat eivät tienneet sen nimeäkään, niin siitä arvelusta eivät päässeet viisaammiksi. Keuhkotautinen Kanetaro Gomi sitten kuoli ja Kitakojin kaupunginkorttelissa julkisesti ilmoitettiin, että surujumalanpalvelus vietetään Kamisuwan lutherilaisessa kokoushuoneistossa tunnilla, joka samalla määrättiin, sillä Japanissa asukkailla kuolleen kaupunginosassa on oikeus ilman muuta saapua vainajan hautajaisjumalanpalvelukseen. Nyt siis oli tilaisuus saada arvoitus selväksi ja tyydyttää uteliaisuuttansa. Juhlavaatteet otettiin esiin suurella kiiruulla ja ne, jotka olivat täyttäneet asevelvollisuutensa, pukeutuivat univormuihinsa ja kunniamerkkien saajat kiinnittivät ne rintaansa sotilas Gomin muistoksi ja kunniaksi. Niin he lähtivät kristittyjen kokouspaikkaan ensi kerran eläissänsä, sillä nyt siihen oli laillinen syy. Ihmisten vetämiseen evankeliumin julistuspaikkoihin Jumala käyttää lukemattomia keinoja ja välikappaleita.

He istuivat siis hiljaa ja juhlallisesti kristittyjen saarnahuoneessa. Kanetaro Gomille oli nyt tullut tuo suuri hetki. Hänen rukouk-

sensa Jesuksen nimeen eivät olleet turhaan menneet. Jumala Jehova on rukouksia kuuleva Herra. Nyt hän sai tilaisuuden puhua useille yhdellä kertaa; nyt hän sai tehdä elämänsä suurimman lähetystyön. Hän puhui, vaikka oli kuolleena. Koska läsnäolevista useimmat kuulivat sanoman Kristuksesta ensi kerran, katsoi lähetyssaarnaaja sopivimmaksi antaa heidän maanmiehensä todistaa heille, vaikka se tapahtui lähetyssaarnaajan suun kautta. Hän sentähden aloitti Gomin viimeisistä sanoista: »Minä olen voittanut maailman.» Hän huomautti näitten sanojen oikeastaan olevan Kristuksen omia ja selitti milloin ne lausuttiin ja mitä ne itse asiassa tarkoittivat. Sitten hän ilmoitti heille Gomin elämän salaisuuden ja hänen uskonsa sisällyksen ja miten tämä kaikesta muusta huolimatta oli kuollut ylen onnellisena ihmisenä. Hän antoi Gomin heille viitata Jumalan Karitsaan, joka oli poisottanut maailman synnit. Kaikki kuuntelivat tavattoman tarkkaan ja lähetyssaarnaaja tohti uskoa, että tämä heidän ensikertainen saapumisensa evankeliumin julistuspaikkaan ei olisi viimeinen. — Mutta Gomi vielä oli saapa sanoa sanan monelle niistä, joita on Japanissa mitä työläintä saavuttaa.

Kanetaro Gomin perhehauta oli aivan lähellä Hokojin buddalaista temppeliä eräällä tälle temppelille kuuluvalla hautuumaalla. Lutherilaisen seurakunnan lähetystö meni tuon temppelin papiston luo ilmoittamaan Gomin suvun

viimeksi kuolleen jäsenen olleen kristityn. »Sallitteko kristityn hautaamista teidän hautuumaahanne?» he kysyivät. Yksi temppelin papeista vastasi: »Aivan kernaasti nykyisten olojen vallitessa.» Hän oli uusmuotinen, suvaitseva buddalainen, joka seurasi aikaansa. — »Saammeko laulaa kristillisiä virsiä haudalla?» — »Saatte. Nehän ovat kauniita, ylentäviä sävelmiä.» — »Saammeko kirjoittaa raamatunlauseen siihen puiseen, väliaikaiseen muistomerkkiin, joka haudalle pannaan?» — »Ihan varmaan. Raamattukin sisältää monta ylentävää ajatusta.» — Buddalaisen papin ystävällisyys oli saattanut kysyjät vielä rohkeammiksi. — »Saapiko muistomerkki olla ristinmuotoinen?» he viimein tiedustelivat. Mutta silloin Buddan opetuslapsen otsa synkistyi. Omituista on että suvaitsevaisuus tavallisesti loppuu ristin varjossa. Ei, siihen hän ei voinut suostua. — Sen kuultuansa lähetyssaarnaaja vaipui ajatuksiinsa ja sanoi kristityille: »Tässä taas näemme, mikä on kristinuskon todellisena voimana ja pääsisällyksenä ja kaikkien vastustajien kammona — se on risti, Kristuksen ristinpuu, pelastuksen syntymäpaikka. Ristin juuritse raja vasta kulkee uskon ja uskottomuuden välillä. Mutta risti on evankeliumin sisällystä paremmin kuin sen ulkonaista muotoa.» — Väliaikainen muistomerkki Kanetaro Gomin haudalle siis pystytettiin suoran patsaan muotoisena, mutta synkällä, buddalaisella hautuumaalla loistivat kauvan täynnään toivoa

ja kirkasta päivänpaistetta nuo Gomin rakastamat Kristuksen sanat: »Minä olen voittanut maailman» (Joh. 16: 33). — Vuoden kuluttua taas kävin Gomin haudalla, mutta silloin patsas Kristuksen sanoineen jo oli poisotettu. Buddalaiset olivat viimein ruvenneet pelkäämään, mitä näitten voimakkaitten ja selvien sanojen todistus voisi vaikuttaa.

Uskosta vanhurskaiksi tulleet.

Room. 5: 1.

Voimakkaat mutta vastakkaiset tunteet täyttävät sielun nämä sanat kuullessaan. Vanhurskautettu. Siinä sanassa on tuomiota, ja siinä on myöskin ihanaa lohdutusta. On kuin yhtyisi siinä kaksi eri maailmaa. Toinen ulottuu tuomarinpöydästä ikuiseen vankilaan, jonka ovi sulkeutuu näiden sanojen kuuluessa: »Täällä on kaikki toivo lopussa.» Toinen ulottuu Golgatalta aina Karitsan istuimelle saakka.

I.

Tuo sana kertoo, että minä luonnostani olen jumalaton. Niin kuuluu Jumalan tuomio minun ihmisolemuksestani samoinkuin sinunkin. Roomalaiskirjeen kolmannessa luvussa (vv. 10—18) kuvailee Paavali jumalattoman ja syntisen ihmissydämen sisintä olentoa. Hän sanoo: »Ei ole ketään vanhurskasta, ei ainoatakaan, ei ole ymmärtäväistä, ei ketään, joka etsii Jumalaa; kaikki ovat poikenneet pois, kaikki tyyni käyneet kel-

vottomiksi; ei ole ketään, joka tekee, mikä hyvää on, ei yhdenyhtäkään. Heidän kurkkunsa on avoin hauta, kielellään he pettävät, kyykäärmeen myrkkyä on heidän huultensa alla; heidän suunsa on täynnä kirousta ja katkeruutta. Heidän jalkansa ovat nopeat verta vuodattamaan, hävitystä ja kurjuutta on heidän teillään, ja rauhan tietä he eivät tunne. Ei ole heillä Jumalan pelkoa silmäinsä edessä.» Niin Jumala sanoo. Ja herännyt sielu Jumalan kanssa yhtä mieltä tässä tuomiossa.

Taivas on suljettu, ja maa, jossa synnit ovat tehdyt, syyttää herännyttä tuntoa.

II.

Vanhurskautettu. Tulee hetki, jonka Paavali mainitsee Room. 8: 3. Mikä oli mahdotonta lain tehdä, koska se oli heikentynyt lihan kautta, sen Jumala teki. Jumala ryhtyi toimenpiteisiin ja vanhurskauttaa heikon ihmissuvun, jota taivaan ja maan ja omantunnon tuomio painoi. Ja Jumala teki sen, kun hän, ottaakseen pois synnin, lähetti oman Poikansa syntisen lihan kaltaisuudessa ja tuomitsi synnin lihassa. Niinkuin synti oli voittanut meidät lihamme kautta, niin on nyt Kristus voittava synnin tulemalla ihmiseksi. — Hän tulee meidän oloihimme, yhdeksi meistä, ja tässä ihmiskunnan puvussa hän kantaa veljiensä pahat teot ja sovittaa heidän syntinsä. Hän korjaa sen, minkä synti tuhosi. Paavali

näyttää meille tämän sovitustyön kahdelta eri puolelta. Toinen puoli on taivaaseen, toinen maahan päin.

Taivaallinen puoli on tämä. Jumala on julki asettanut Kristuksen olemaan sovituksen välineenä uskon kautta hänen veressään. Room. 3: 25. Kun ylimäinen pappi suurena sovintopäivänä vei uhriveren kaikkein pyhimpään, vei hän sen sinne sitä varten, että Jumala näkisi sen. Kun minä veren näen, niin minä menen ohitse. 2 Moos. 12: 13. Niin sanoi Jumala muinoin Egyptissä. Juuri taivaassa, Jumalan sydämessä oli vanhurskaus loukattu ja sentähden täytyi Jeesuksen se hyvittää. Hän meni itse taivaaseen oman verensä kautta, esiintyäkseen siellä Jumalan kasvojen edessä meidän hyväksemme, ja sen veren kautta on hän ottanut pois synnin, ottanut sen pois Jumalan kasvojen edestä. Kun Jeesus riippui ristillä, sanoi hän: »Isä, anna heille anteeksi, sillä he eivät tiedä, mitä tekevät.» Luuk. 23: 34. Siinä näemme Karitsan, joka on altis kantamaan tämänkin synnin. Ja Jumala vastaa: Jos mieli muiden vapautua, on synti luettava sinulle. Niin, se luettiin hänelle, Jumala sovitti Kristuksessa maailman itsensä kanssa (2 Kor. 5: 19). Hän tehtiin synniksi meidän edestämme. Kuule hänen sanojaan! »Jumalani, Jumalani, miksi hylkäsit minut?» Mark. 15: 34. Se on sijaisemme hätähuuto helvetin erämaista hänen etsiessään kadonnutta lammastaan. Ja hän löysi

sen. Se, että hän oli Jumalan hylkäämä, ei ole ristin viimeinen sana. Sieltä kuuluu voimakas huuto: »Se on täytetty.» Joh. 19: 30. Se riittää. Synti on sovitettu. Velka on maksettu. Jumala lausui mahtavan amenensa tuohon lunastajamme sanaan. Hän avasi taivaan, niin että Jeesus saattoi sanoa: »Isä, sinun käsiisi minä annan henkeni.» Luuk. 23: 46. Hän repäisi temppelin esiripun kahtia ylhäältä alas asti, ja sentähden saattoi apostoli kirjoittaa: »Koska meillä siis, veljet, on luja luottamus siihen, että meillä Jeesuksen veren kautta on pääsö kaikkein pyhimpään, jonka pääsön hän on vihkinyt meille uudeksi ja eläväksi esiripun kautta, se on hänen lihansa kautta kulkevaksi tieksi, ja koska meillä on suuri pappi, Jumalan huoneen haltija, niin käykäämme esiin totisin sydämin täydessä uskon varmuudessa, sydän vihmottuna puhtaaksi pahasta omastatunnosta ja ruumis puhtaalla vedellä pestynä.» Tie Jumalan pyhäkköön on avoinna. Jumala julisti taivaalle, maalle ja helvetille, että nyt on työ valmis. Voitto on saatu.

III.

Niin, taivaassa on kaikki valmiina. Ristillä lausuttu sana »täytetty» pysyy järkähtämättä voimassa. Mutta Jumala tahtoo, että sinäkin sanot tuon saman sanan. Tekstisanoissamme puhutaan uskosta vanhurskaaksi tulemisesta. Jumalan tahto on, että sinun sydämesi sanoisi: niin,

Jumala, se minkä teit, on minunkin puolestani tehty. Hän tahtoo saattaa sinut tähän lunastukseen, ja lunastuksen sydämeesi. Hän tahtoo ottaa sinut ikäänkuin erillesi ja näyttää sinulle, mitä hän on tehnyt sinulle. Ja sen nähdessäsi on autuus sinun. Tuomio otetaan pois tunnoltasi. Saat nähdä isänhymyn Jumalan kasvoilla ja tuntea lapsen turvallisuutta sydämessäsi. Ja silloin kiintyy sydän Herraan Jeesukseen enemmän kuin mihinkään muuhun maailmassa. Saadaan voimaa elämän taisteluun. Tämä on kristityn onnen lähde.

IV.

Mutta vielä on tekstisanoillamme meille jotain sanottavaa. Vanhurskaaksi tullut. Jeesuksen Kristuksen vanhurskaus tekee meistä vanhurskaita ihmisiä. »Oi, jospa sinä ottaisit minun käskyistäni vaarin, niin sinun rauhasi olisi kuin virta ja sinun vanhurskautesi kuin meren aallot.» Jes. 48: 18. Sinun vanhurskautesi. Vanhurskas, vilpitön, totuudenrakkaudessa eletty elämä pakottaa vastustajasi tunnustamaan, että Jumala on tehnyt jotakin sinulle. Kun Jeesus ristillä heitti henkensä ja kovalla äänellä huusi: »Isä, sinun käsiisi minä annan henkeni», niin sadanpäällikkö, joka kuuli sen ja näki, mitä tapahtui, kunnioitti Jumalaa ja sanoi: »Todellakin, tämä oli vanhurskas mies.» Luuk. 23: 47.

(Vapaasti suomennettu norjankielistä.)

Evankeliumi Jaappaniin.

„Oi, menkää kaikkeen maailmaan,
Jo rauhan sanaa saattamaan".
Se itse Herran Jeesuksen
On käsky aivan viimeinen.
Siis riemumielin rientäkää,
Kun Jeesus teitä lähettää.

Oi Jeesus, armon aurinko,
Jo, poista yö, tee päivä jo,
Kukista epäjumalat,
Alenna mielet korkeat,
Oi saata kansa Jaappanin
Nyt Herran yrttitarhoihin.

Oi anna vuotaa hunajan,
Ja Sanan rieskan makean,
Suo taivaan kasteen tiukkua,
Tuo kansa sillä kostuta,
Niin että pian kukoistaa
Tuo kallis Herran yrttimaa.

Niin etfä siellä kohoisi
Myös, Herra, sinun templisi,
Ja kiitos Sulle kaikuisi,
Kun heille annoit armosi,
Myös Jaappaninkin ostaen,
Sen synneistänsä päästäen.

E. P.

Jeesus-nimen lausuminen.

Mt. 1: 18—25.

Jonkun henkilön nimen voimme lausua monessa eri mielessä. Tarkoitamme sitä, että lausuja voi nimeä lausuessaan tuoda esille joko kunnioituksen, pelon, ivan tai avuntarpeen tunteen. Tämä sama tulee kysymykseen myös Jeesus-nimeä lausuttaessa.

Kunnioituksen tunteella lausuu Hänen nimensä hyvien enkelien monilukuinen joukko. Raamattu osoittaa kauttaaltaan, ja siihen myös tekstimme viittaa, että enkelimailma noudattaa Jumalan käskyä Jeesus-nimeen nähden: se kumarten lausuu tämän pyhän nimen.

Pelon ja vapistuksen tunteella lausuvat tämän nimen pahojen henkien parvi. Ne tietävät, että tämän nimen kantaja on heidän tuomarinsa (Mk. 1: 24).

Pilkaten ja ivaten lausuvat tämän nimen jumalattomat ihmiset. He ovat siis pahoja henkiä

alempana: he eivät edes vapise turhaanlausuessaan Jeesuksen nimeä. Jo tästäkin näemme ihmisen lankeemuksen äärettömän syvyyden. Ihminen ei tunne syntejään.

Apua anoen lausuvat tämän nimen uskovat ihmiset. Heitä edustaa tekstissämme Joosef ja Maria. Kuuluu: »Ja Joosef antoi Hänelle nimen Jeesus.» Kun tämä nimi merkitsee vapahtajaa ja kun siis joku ihminen lausuu tämän nimen samassa mielessä kuin Joosef ja Maria, myöntävät he silloin tarvitsevansa apua, pelastusta, Jeesukselta. Ja pelastusta me todella tarvitsemme. Nousee vain kysymys: Miksi eivät kaikki ihmiset kutsu Jeesusta vapahtajakseen, kuten Joosef?

Jos ei löytyisi esteitä, on varmaa, että moni ihmislapsi lausuisi ilomielin Lutherin kanssa: »Minun Herrani on Jeesus.» Mutta esteitä on niin paljon. Katsomme muutamia niistä.

On huomattava että Joosefkin oli joutumaisillaan harhaan; ei hän suoraapäätä osannut syntyvää Vapahtajaa nimittää omakseen. Päinvastoin hän oli suurten *pettymysten* vallassa. Teksti kertoo, että hän luuli morsiamensa hänet pettäneen, ja tämän luulon sokaisemana aikoi hän jättää Marian ja samalla Jeesuksen, joka oli Mariasta syntyvä. Varmaan Joosefin sydän oli synkkien ajatusten peittämä, ja nämä estivät häntä oikeasta suhteesta syntyvään Jeesukseen, josta ennustukset puhuivat selvää kieltään. Mutta niin on laita vielä tänä päivänä. Ehkäpä juuri nyt monen

sydäntä jäytää pettymysten ja sirpaleiksi menneitten toiveitten hyiset jätteet! Moni on alkanut ajallisen elämänsä suurin toivein. Hän on voinut ottaa vaimon, joka onkin sitten ollut uskoton. Tai hän on voinut mennä miehelle, joka on osoittautunutkin kurjaksi rentuksi. Nyt koko elämänura, elämänkutsumus on lyöty sirpaleiksi; on voitu esimerkiksi maine tahrata, kunnia lokaan lyödä. Ja kaikki nämä särkyneet toiveet, pirstoutuneet ihanteet ovat pahana esteenä nyt, kun pitäisi lausua: Jeesus on minun Herrani. Ei tunnu kieli siihen taipuvan. Surullista kylläkin. Joosefin pettymys morsiameensa nähden on todella hyvänä esimerkkinä siitä, kuinka ajalliset pettymykset saattavat tulla tiellemme, kun pitäisi tosimielessä lausua tuo kallis nimi, joka autuuden tuo.

Mutta pettymyksistä puhuessamme voimme vielä mainita muitakin seikkoja, seikkoja, jotka ovat hengellistä laatua. Sinä olet ehkä koettanut olla jumalinen: olet rukoillut, käynyt kirkossa, harrastanut seurakunta-asioita etkä ole kuitenkaan mielestäsi tullut paremmaksi. Ehkäpä sinua on pilkattukin siitä, on sanottu: »Ethän sinä ole kummempi kuin mekään.» Kaikki tämä on tuonut sinulle pettymystä; et uskalla lausua Jeesus-nimeä omana turvanasi. Voisimme mainita tässä suhteessa paljon esimerkkejä, jotka osoittavat, kuinka pettymykset hengellisissä asioissa tuovat vaikeuksia, kun pitäisi lausua Jeesus-nimi,

Mutta Joosef on esimerkkinä toisessakin suhteessa. Kun hän aikoi jättää Marian ja siis aikoi samalla jättää Jeesuksen, johtui tämä oikeastaan siitä, ettei hän *käsittänyt* Jumalan salaisuuksia. Raamattua hän kyllä oli lukenut, sillä teksti sanoo hänen olleen »vanhurskaan miehen». Mutta hän ei ollut oikein huomannut ennustusta: »Neitsyt tulee raskaaksi». Siinä se neitsyt nyt oli, mutta Joosefin usko ei riittänyt. Hän vain epäili ja hautoi muita tuumia. Mariakin oli liian ujo sanomaan Joosefille asiasta, ja tokkopa Joosef olisi hänen sanojaan ottanutkaan todesta. Lyhyesti: Joosef ei käsittänyt Jumalan salaisuutta, Jeesusta. Ja siksi hän ei voinut heti lausua Jeesusta vapahtajanaan. Näin on vieläkin monesti asian laita. Ihmiset saattavat olla jumalisia, mutta Jumalan salaisuus on heiltä piilossa; ei taivu kieli Jeesusta vapahtajaksi nimittämään, kun ei käsitetä Jumalan salaisuutta. Se on todellakin paha este. Moni joutuu kadotukseen tämän esteen takia. Niin ei kuitenkaan käynyt Joosefille.

Mutta ei vain Joosef ole esteitten esimerkkinä. Myös Mariasta saamme esteellisiä piirteitä opiksemme. Kun enkeli tuli hänen luokseen ja ilmoitti hänelle suuren salaisuuden: Jeesuksen syntymän, kertoo evankelista, että hän pelästyi. Asia oli liian suuri Marian korville. Oma alhaisuus peloitti. Näin vieläkin. Perkele ja sen kätyreinä oma lihamme maailman keralla kyllä pitää huolen, että sydämemme pelkää ja vapisee, kun on

puhe Jeesus-nimen lausumisesta omalle kohdallemme. »Ei tuollaisen sovi Jeesusta tunnustaa», sanoo perkele, oma sydämemme ja maailma, kun ne ensin ovat saaneet meitä riepoittaa synnin ryöpsinässä ja sitten viimein heräämme autuutta kyselemään. Myös Jumalan laki tuomioillaan meitä peljättää; tuntuu sen edessä, että olemme tuomin ansainneet. Pelkokin siis on pahana esteenä kun pitäisi lausua Jeesus-nimi autuudekseen. Oletko kenties juuri nyt pelon vallassa?

Mutta Maria on myös toisessa suhteessa esteitten esikuvana. Hänen kerrotaan suoraan epäillen kysyneen: »Kuinka tämä voi tapahtua, kun en miehestä tiedä?» Maria siis katseli asiaa vain luonnon kannalta. Jumalaa ei hän heti ottanut laskuihinsa. Näin vieläkin moni tekee. Jeesuksen syntymä on monelle arvoitus. Kun oma, pieni järki ei sitä pysty käsittämään, niin siinäkös muka sitten on este. Ehkäpä juuri tämä piirre on sangen yleinen nykyaikana. Monissa leireissä ivataan Jeesuksen yliluonnollista syntymää, Se ei muka voi olla mahdollista, kun ihminen ei voi sitä käsittää.

Olemme siis maininneet esteinä Jeesus-nimen omakohtaiselle lausumiselle pettymykset, tiedon puutteen, pelon ja kyselyt asian yliluonnollisuuden takia. Katsotaanpas sitten, kuinka Joosef ja Maria ovat esikuvina siitä, miten näistä esteistä päästään. Molemmista näet kerrotaan, että he nimittävät Vapahtajaa nimellä Jeesus.

Teksti kertoo, että Joosefia auttoi uni selvyyteen. Herra antoi usein Vanhan Testamentin aikana omilleen unessa selityksiä. Eivätkä ne ole merkitystä vailla vieläkään. Voisimme luetella paljon esimerkkejä siitä, miten Herra on unien kautta herättänyt ihmisiä syntiunestaan. Joosefin uni ei kyllä ollut tavallinen uni; se oli samalla ilmestys. Enkeli puheli hänelle ja selitti tilannetta. Eikä meidän tarvitse olla pahoilla mielin hänen onnestaan. Meillekin Herra lähettää enkeleitään: *sanansaarnaajia*. He ovat »Herran Sebaotin enkeleitä», joitten tehtävänä on julistaa Jeesus-salaisuutta maailmalle. Kun siis näet uskovan saarnaajan, saat olla varma siitä, että edessäsi on Herran enkeli. Niin korkea on saarnavirka Herran seurakunnassa. Voi sitä, joka sen kalleutta väärinkäyttää!

Kun on puhe saarnaajista Herran enkeleinä, joiksi heitä nimenomaan sanotaan Raamatussa, tulee meidän katsoa, millä tavalla voimme tuntea oikean »enkelin», sillä vale-enkeleitä myös on paljon (Ilmk. 2: 1; 2 Kor. 11: 13, 14). Teksti auttaa meitä oikealle tolalle; se osoittaa, että enkeli vetoaa *sanaan*, kirjoitettuun Jumalan sanaan, s. o. tässä tapauksessa Vanhan Testamentin ennustukseeen. Niin vieläkin. Missä saarna on Jumalan sanan selvällä pohjalla, siellä myöskin ollaan oikeita enkeleitä. Missä taas ollaan sanan ulkopuolella, siellä myöskin ollaan valhe-enkeleitä. Tämä kohta on tarkoin huomattava juuri

nykyaikana. Sanaan, sanaan — — se huuto kaikukoon voimakkaana tänäkin jouluna!

Mutta enkeli vie meitä yhä syvemmälle selittäessään asiaa Joosefille. Hän puhuu Pyhästä Hengestä. Ja juuri Hän on se, josta Jumalan sana saa merkityksensä. Hän on myös se, joka Jumalan sanan saarnaajille antaa valonsa. Hän oikeastaan on kaikki kaikessa, kun on kysymyksessä Vapahtajamme, Jeesus Kristus. Hän on näet se, joka antoi Jeesukselle ajallisen elämän; niin teksti kertoo. Oliko se ihme? Ei se ole sen suurempi ihme kuin sinun ja minun syntymisemme. Sekin näet on peräisin Hänestä (Job. 33: 4). Oma elämämme on alkujaan Jumalan Hengen työtä; samoin hän antoi alun Jeesuksen maalliselle elämälle. Menettelytapa eroaa, mutta sehän on pineni asia. Entistä ja voimassa olevaa tapaa ei Jumalan Henki voinut käyttää Jeesuksen maalliseen elämään nähden, koska »koko liha oli tiensä turmellut.» Hän antoi Jeesuksen maallisen elämän syntyä puhtaasta alusta, ja siitä syntyi puhdas ihminen, maailman Vapahtaja.

Mutta Pyhä Henki ei vain antanut Jeesukselle ajallista elämää; Hän se oikeastaan on, joka sitten kirkastaa ihmiskunnalle Jeesusta. Niin Jeesus itse Hänestä todistaa (Joh. 16: 14). Tässä työssään käyttää Hän sanaa ja sakramentteja. Ja niin syntyy uskonelämä ihmisen sydämessä. Tämäkin elämä on siis Jumalan Hengen työtä. Se että me voimme sanoa Jeesuksen Herraksem-

me, on kokonaan Jumalan Hengen työtä (1 Kor. 12: 3). Ja kun kerran nousemme haudasta, antaa Jumalan Henki ruumiimme yhtyä sieluun. Sekin on Hänen työtään, kuten uskontunnustuksessa luemme.

Mutta ydinkohta enkelin selityksessä on Jeesuksen vapahdustyö. »*Hän on vapahtava kansansa heidän synneistään.*» Näin kuuluu tämän tekstin joulusanoman pääkohta.

Synnin tunteminen on ihmeselle välttämätöntä. Raamatun mukaista synnintuntoa on kuitenkin vain harvoilla. Useimmat eivät tiedä perisynnistä mitään; toiset taas eivät lue pahoja ajatuksia synneiksi. Vain muka julkiset teot ovat niiksi luettava. Raamatun todistuksen mukaan on syntiä jo synnissä sikiäminen, siis perinnäinen turmeluksemme; samoin pahat ajatukset ja laiminlyönnit jo luetaan tekosynneiksi, puhumattakaan pahoista sanoista ja teoista. Tällainen syntisraukka on jokainen ihminen. Tekstissämme tämä syntisyys ilmaistaan sillä, että koko kansa suljetaan pelastuksen tarvitsijain joukkoon.

Mutta joulusanoma tietää kertoa syntisten pelastuksesta. Jeesus on pelastustyön suorittanut ristillä. Yksi kuoli kaikkien puolesta ja kaikki ovat kuolleet. Koko kansa, s. o. koko maailma on nyt Jumalan kanssa sovitettu. Kukaan ei ole jäänyt pelastuksen ulkopuolelle. »Kaikki on täytetty.»

Tässä suurpelastuksesta kertoo meille Juma-

lan sana, sitä jakaa meille kaste ja ehtoollinen. Olemme oikein monella tavalla autuaiksi tehdyt. Näin ihania asioita kertoo meille jouluevankeliumi. Nyt tarvitsee vain syntisen uskoa tällaiseen Jumalan armoon. Usko ei tee pelastusta oleelliseksi; se vain nauttii ja hyväkseen käyttää lahjoitettua pelastusta. Otamme vertauksen. Ilma ympärillämme on Jumalan lahja meille. Ilman sitä emme tule toimeen. Kuitenkin: mitä hyödyttää meitä ilma ellemme päästä sitä keuhkoihimme, ellemme sitä hengitä? Aivan näin on laita pelastuksen. Olemme siihen kääritvt; se verhoo meidät. Ehtoollisessa sen syömme ja juomme. Mutta ellemme sitä »uskonkeuhkoilla» käytä hyväksemme, jäämme ijäti osattomiksi sen hyödystä.

Mitä ihania seurauksia tästä kaikesta sitten on?

Tekstimme vastaa: Immanuel, s. o. Jumala meidän kansamme! Se autuaallinen seuraus on Jeesus-nimen lausumisesta omalle kohdalleen, että Jumala on silloin meidän kansamme. Sen kalleuden näemme siitä, jos ajattelemme sen vastakohtaa: Jumala meitä vastaan. Mitä merkitsee Jumalan vastaanoleminen, se näkyy kerran selvästi tuomiolla. Mutta jo täälläkin on viljalti esimerkkejä siitä, mihin joudutaan, jos Jumala on meitä vastaan. Israelin kansa on siitä paraimpana esimerkkinä. »Hirmuista on langeta elävän Jumalan käsiin».

Mutta mitä merkitsee sitten todella se, että Jumala on meidän kanssamme? Ensimäisenä piirteenä voimme mainita omantunnonrauhan. Onnetonta on, jos omatunto syyttää meitä. Silloin on todella Jumala meitä vastaan. Kun se taas on rauhassa, merkitsee se sitä, että Jumala on kanssamme. Ja tätä omantunnon rauhaa seuraa Hengen pantti sydämissämme. Henki todistaa meidän henkemme kanssa, että olemme Jumalan lapsia. Kalliita etuja. Ja kun nämä edut ovat meidän ominamme, saamme olla varmat, että silloin kaikki kääntyy parhaaksemme. Niin Jumala sanoo. Parhaaksemme kääntyy silloin ei vain onnenpäivät, vaan myöskin pahat päivät. Lupaus näet kuuluu: »Kaikki myötävaikuttaa parhaaksemme.» Jesajan 41: 10 luettelee Jumala itse, kuinka turvattuja saamme olla Hänen kanssaan. Ei tarvitse silloin pelokkaana vilkuilla sivuilleen, ei tarvitse hätäillä, eikä huolehtia, sillä Jumala itse vahvistaa meitä, tukee meitä ja auttaa meitä. Lyhyesti: Immanuel merkitsee täyttä turvaa elämässä ja kuolemassa sekä lopullista pääsöä ijäiseen elämään. On siinä siis ihania seurauksia!

Mutta kaiken tämän seurauksena on myös oikeamielinen menettely koti-, seurakunta- ja yhteiskunta-elämässä. Joosef on tekstissämme oivana esimerkkinä siitä, kuinka vanhurskaasti menetellään silloin kun eletään Jumalan kasvojen edessä. Teksti näet toistaa Joosefista: »Hän

teki niinkuin enkeli käski.» Juuri tämä piirre on Jeesukseen uskovien tuntomerkkinä. He tahtovat aina tehdä mitä Herra käskee. Tosin se ei aina onnistu niinkuin he haluisivat, mutta aina pysyy totena: »Minulla on halu Jumalan lakiin sisällisen ihmisen puolesta.»

Joosefissa tapaamme myös sen piirteen, että hän ei tahtonut morsiantaan saatta häväistyksen alaiseksi luullessaan tämän pettäneen hänet. Hän olisi voinut joko kivityttää hänet tai antaa hänelle erokirjan, mutta kumpaisessakin tapauksessa Maria olisi joutunut häpeää kärsimään. Joosef sensijaan suunnitteli itse salaisesti siirtymistä muille paikkakunnille, ja näin Maria olisi jäänyt syyttömäksi — — Joosefin tullessa syylliseksi. Näin menettelee rakkaus. Edelleen näemme Joosefin siveellisen luonteen siinä, millä sanoilla tekstimme loppuu. Tietäessään asioitten oikean laidan menetteli Joosef kaikessa arvokkuudella.

Olemme siis nähneet miten autuasta ja välttämätöntä on uskossa nimittää Jeesus omaksi vapahtajakseen. Se on meille kaikkein tärkein asia mailmassa. Älä sentähden viivyttele tässä suhteessa. Nyt on autuudenpäivä, nyt on otollinen hetki.

Roomalaisilla oli tapana ryhtyessään valloittamaan jotakin kaupunkia pystyttää valkoinen lippu rauhan merkiksi. Jos kaupunki antautui sillä aikaa kuin tuo valkoinen lippu seisoi merkkinä, säästyi jokainen kuolemalta. Mutta valkosen

lipun jälkeen pystytettiin musta lippu, ja se merkitsi kuolemaa koko kaupungille.

Profeetta Jesaja kirjoittaa: »Ja tapahtuu sinä päivänä, että pakanat etsivät Isain juurta, *joka seisoo kansain lippuna*» (Jes. 11: 10). Jeesus on siis ikäänkuin valkoisena lippuna. Jouluaamuna on Hänet Jumala pystyttänyt koko mailman eteen. Ja Hän pysyy sanan ja sakramenttien kautta lippuna, tuollaisena pelastusta tuovana valkoisena lippuna, kunkin yksilön edessä niin kauan kuin kunkin armonaika kestää. Mutta sitten nostetaan kuoleman musta lippu, ja se merkitsee ijäistä kuolemaa sille, joka ei ole valkosen lipun turviin paennut. Mieti siis tilaasi!

K. E. Salonen.

Jouluvirsi.

Me käymme, Jeesus, pienoises,
Nyt Betlehemiin seimelles;
Sa valon loistaa mieliin suo,
Tien löytääksemme vuotees luo!

Me vastaas käymme laulaen,
Sun etees maahan langeten.
Autuuden koitto yö on se,
Kun Sinä synnyit, aarteemme.

Oi terve, taivaan valtias,
Maailmaan synkkään tultuas,
Miss ei oo vastassasi muu,
Kuin seimen pahnat, ristinpuu.

Ah Jeesus, kuinka harvat vaan
Tääll' ajatella tahtookaan,
Mit' Isän armo meille soi,
Kun Sinut kurjuuteemme toi.

Sä vedä, sielun ystävä,
Sun luokses meitä pieniä,
Me jotta kaikki uskossa
Rakastaisimme sinua.

Suo ett'ei meitä maailma
Liitosta kasteen horjuta,
Vaan että mieli pyrkisi
Vain Sinun, Sinun luoksesi.

Seisomme tässä katsellen
Sinua, Jeesus lapsonen,
Aut' että kerran kaikki me
Istuimes eessä seisomme.

Niin saamme silloin taivaassa
Pyhäisi kanssa riemuita,
Sinulle, Jeesus, laulaen
Kiitosta lailla enkelten.

H. A. Brorson (tanskal.)
Suom. *V. Kantele.*

Kalenteri vuodelle 1924.

Anna, o Jesu, rauha ja menestys!
Kaikki Herran tiet ovat armo ja totuus niille, jotka pitävät hänen liittonsa ja todistuksensa. Ps. 25: 10.

Tammikuu — 31 p.

Tiit. 3: 4—7. — Luuk. 2: 21. — Jos. 24: 14—16.

1 T *Uud. v. päivä
2 K Aapeli, Set Jes. 40: 3.
3 T Enokki Joh. 10: 10.
4 P Ruut Mark. 5: 19.
5 L Lea Joh. 2: 4.

Jes. 60: 1—6. — Matt. 2: 1—12. Jes. 2: 2—5.

6 S *Loppiainen ●
7 M Aukusti 2 Kor. 6: 16.
8 T Gunnar Joh. 6: 63.
9 K Weikko, Bror Ps. 34: 23.
10 T Sigurd Luuk. 12: 32.
11 P Osvald Dan. 3: 33.
12 L Toini 2 Tim. 1: 9, 10.

Room. 12: 1—5. — Luuk. 2: 42—52. Sananl. 1: 7—10.

13 S *1 s. Loppiais. Nuutti
14 M Feeliks ☽ Ps. 119: 10.
15 T Siviä Jos. 24: 16.
16 K Ilmari 5 Moos. 4: 7.
17 T Anton Ps. 34: 9.
18 P Laura Kol. 3: 2.
19 L Heikki Joh. 6: 34.

Room. 12: 6—15. — Joh. 2: 1—11. 1 Moos. 12: 1—4.

20 S *2 s. Loppiais. Fabian
21 M Aune Joh. 6: 68.
22 T Friidolf ○ Jes. 53: 3.
23 K Meri 2 Kor. 6: 2.
24 T Jarl Ilm. 22: 17.
25 P Paavali Joh. 12: 36.
26 L Polykarpus Mal. 2: 6.

Room. 12: 16—21. — Matt. 8: 1—13. — 2 Kun. 5: 1—15.

27 S *3 s. Loppiais. Wiljo
28 M Kaarlo 1 Joh. 3: 14.
29 T Valter ☾ Joh 12: 46.
30 K Gunilla Ps. 119: 18.
31 T Alli Ps. 23: 3.

Helmikuu — 29 p.

1 P Bertta Room. 8: 35.
2 L Kynttelinp. Luuk. 6: 35.

Mal. 3: 1—4. — Luuk. 2: 22—32. Ps. 96: 1—9.

3 S *Kynttelinpäivä
4 M Ansgarius Ps. 50: 15.
5 T Agda ● Room. 6: 23.
6 K Dorotea Neh. 9: 17.
7 T Rikhard Joh. 11: 40
8 P Laina Ps. 86: 12.
9 L Naima 1 Tess. 5: 24.

Jer. Val. 3: 39—40. — Luuk. 12: 54—57. — Matt. 5: 6.

10 S *1 Rukousp. Elina
11 M Eufrosyne Gal. 5: 13.
12 T Elma ☽ Joh. 13: 38.
13 K Sulo Hebr. 11: 16.
14 T Valentin Fil. 4: 7.
15 P Sipri Dan. 11: 32.
16 L Julia Ps. 119: 162.

1 Kor. 9: 24—10: 5. — Matt. 20: 1—16. — 1 Moos. 22: 1—13.

17 S *Septuages. Väinö
18 M Tyyra Sak. 12: 10.
19 T Kauppo 1 Joh. 5: 12.
20 K Hulda ○ Hos. 14: 8.
21 T Keijo, Alf Joh. 18: 11.
22 P Tuulikki Ps. 139: 23.
23 L Tertullianus Neh. 9: 27.

2 Kor. 11: 19—31. — Luuk. 8: 4—15. — Am. 8: 11, 12.

24 S *Seksages. Kark. päivä
25 M Mattias Efes. 3: 19.
26 T Viktoria Room. 6: 23.
27 K Nestor ☾ Fil. 3: 10.
28 T Torsti 2 Kor. 9: 8.
29 P Onni Matt. 8: 19.

Maaliskuu — 31 p.

1 L Alpo — Hebr. 6: 12.

1 Kor. 13. — Luuk. 18: 31—43. Jes. 52: 13—15.

2 S *Laskiaiss. — Fanny

3 M Kauko — 1 Piet. 5: 2.

4 T Adrian — 1 Kor. 6: 2.

5 K Laila ● — Jos. 1: 5.

6 T Ruudolf — Ilm. 1: 5.

7 P Perpetua — 1 Kor. 10: 4.

8 L Vilppu — Hebr. 4: 15.

2 Kor. 6: 1—10. — Matt. 4: 1—11. 1 Moos. 3: 1—15.

9 S *1 s. Paast. — Edvin

10 M Aura — Ps. 96: 3.

11 T Kalervo — Kol. 2: 14.

12 K Gregorius — Jes. 55: 3.

13 T Ernesti ☽ — Ps. 73: 23.

14 P Matilda — Luk. 1: 68.

15 L Risto — Room. 14: 7, 8.

1 Tess. 4: 1—7. — Matt. 15: 21—28. — 2 Moos. 14: 13—15.

16 S *2 s. Paast. — Herbert

17 M Kerttu — Room. 6: 8.

18 T Edvard — Jes. 63: 10.

19 K Jooseppi — 1 Tess. 5: 23.

20 T Jaakkima — Room. 14: 8.

21 P Pentti ○ — 1 Sam. 26: 24.

22 L Vihtori — Room. 8: 31.

Ef. 5: 1—9. — Luuk. 11: 14—28. Sak. 3: 1—5.

23 S *3 s. Paast. — Akseli

24 M Gabriel — Jes. 45: 15.

25 T *Mar.ilm.p. — Luk. 2:22-32.

26 K Immanuel — Mal. 3: 1—4.

27 T Soini ☾ — 2 Kor. 5: 21.

28 P Armas — Efes. 2: 6, 7.

29 L Jonas — Room. 6: 11.

Gal. 4: 22—31. — Joh. 6: 1—15. 2 Moos. 16: 11—21.

30 S *Puolip. s. — Usko

31 M Irma — 1 Piet. 2: 24, 25.

Huhtikuu — 30 p.

1 T Haarald — Ps. 62: 12.

2 K Pellervo — Jes. 50: 7.

3 T Ferdinand — 1 Sam. 8: 8.

4 P Ambrosius ● — Sananl. 3:32.

5 L Irene — Luuk. 1: 73—75.

Hebr. 9: 11—15. — Joh. 8: 46—59. Jes. 50: 4—11.

6 S *5 s. Paast. — Vilho

7 M Allan — Jerem. 3: 22.

8 T Suoma — Ps. 119: 10.

9 K Otto — Luuk. 6: 19.

10 T Hesekiel — Jerem. 42: 11.

11 P Verna — Matt. 8: 8.

12 L Julius ☽ — Ps. 54: 6.

Fil. 2: 5—11. — 1 Kor. 11: 23—29. Ps. 111.

13 S *Palmusunn. — Tellervo

14 M Tiburtius — 1 Joh. 3: 8.

15 T Linda — Jak. 5: 8.

16 K Jalo — 2 Tim. 1: 10.

17 T Elias — Fil. 2: 5—11.

18 P *Pitkäperj. — Luuk. 23:32-43.

19 L Bernhard ○ — Ps. 121: 2.

1 Kor. 5: 7, 8. — Mark. 16: 1—8. Ps. 118: 14—24.

20 S *Pääsiäispäivä

21 M *2 P.siäisp. — Luuk. 24:13-35

22 T Alina — Ap.Tek. 10: 34—43

23 K Yrjö — Jes. 66: 22.

24 T Albert — 2 Moos. 6: 1.

25 P Markus — 2 Kor. 4: 17, 18.

26 L Teresia ☾ — Jos. 24: 23.

1 Joh. 5: 4—10. — Joh. 20: 19—31. — 1 Moos. 32: 24—31.

27 S *1 s. Pääs. j.

28 M Tuure — Hebr. 8: 6.

29 T Tyko — Tiit. 3: 4—7.

30 K Mirjam — 2 Sam. 22: 18.

Toukokuu — 31 p.

1 T Vappu Hes. 16: 60.
2 P Atanasius Matt. 11: 28.
3 L Ristinpäivä Jerem. 33: 3.

1 Piet. 2: 21—25. — Joh. 10: 11—16. — Ps. 23.

4 S *2 s. Pääs. j. 🌕 Roosa
5 M Jenny Room. 8: 35.
6 T Sigismund 2 Tim. 2: 13.
7 K Helmi Ilm. 15: 4.
8 T Aake Joh. 16: 33.
9 P Timo 2 Piet. 3: 13.
10 L Aino Room. 8: 17.

Dan. 9: 19. — Luuk. 10: 20. Ap. Tek. 5: 29.

11 S *2 Rukousp. Osmo
12 M Lotta ☽ Efes. 5: 9.
13 T Floora 1 Kor. 10: 4.
14 K Eedit Mark. 6: 48.
15 T Sofia Sananl. 19: 23.
16 P Ester Am. 5: 14.
17 L Rebekka Joh. 18: 37.

Jaak. 1: 17—21. — Joh. 16: 5—14. — Sak. 13: 1.

18 S *4 s. Pääs. j. 🌝 Erkki
19 M Emilia Ps. 55: 23.
20 T Karoliina Joh. 10: 3.
21 K Konstantinus Ps. 30: 12.
22 T Hemminki Matt. 24: 35.
23 P Lyyli Hebr. 4: 12.
24 L Alarik 1 Sam. 2: 7.

Jaak. 1: 22—27. — Joh. 16: 23—33. — 2 Moos. 17: 8—15.

25 S *Rukoussunn. ☾ Urpo
26 M Vilhelmiina Ps. 40: 3.
27 T Ingeborg Luuk. 18: 29, 30.
28 K Alma 5 Moos. 4: 31.
29 T *Helatorst. Mark. 16: 14-20.
30 P Basilius Ap. Tek. 1: 1—11.
31 L Helka Matt. 8: 27.

Kesäkuu — 30 p.

1 Piet. 4: 7—11. — Joh. 15: 26—16: 4. — 1 Kun. 19: 8—14.

1 S *6 s. Pääs. j. Nikodemus
2 M Venla 🌕 Joh. 1: 16.
3 T Viola 1 Piet. 1: 24, 25.
4 K Toivo Sananl. 4: 22.
5 T Bonifacius Joh. 21: 22.
6 P Kustaa Fil. 2: 5.
7 L Roobert Hebr. 8: 10.

Ap. Tek. 2: 1—13. — Joh. 14: 23—31. — Hes. 36: 25—27.

8 S *Helluntaip. Salomo
9 M *2 Hellunt. p. Joh. 3: 16-21.
10 T Svante ☽ Ap. Tek. 10: 42-48.
11 K Impi, Hjördis 1 Joh. 4: 20.
12 T Esko Joel. 2: 21.
13 P Eedla Jes. 63: 1.
14 L Eelis Ps. 37: 7.

Room. 11: 33—36. — Joh. 3: 1—15. — 4 Moos. 6: 22—27.

15 S *P. Kolm. p. Vieno
16 M Justina Ilm. 2: 10.
17 T Urho 🌝 Jaak. 4: 10.
18 K Tapio Jes. 44: 1.
19 T Siiri Ps. 84: 2.
20 P Into 2 Kor. 4: 16.
21 L Ahti Hos. 7: 13.

1 Joh. 4: 16—21. — Luuk. 16: 19—31. Dan. 5: 1—9, 13—17, 25—30.

22 S *1 s. Kolm. p. Paulina
23 M Aadolf 1 Tess. 5: 19.
24 T *Joh. K. p. ☾ Luuk. 1: 57-80.
25 K Uuno Jes. 40: 1—8.
26 T Jeremias Ps. 71: 1.
27 P Elviira Matt. 25: 34.
28 L Leo Jes. 62: 4.

1 Joh. 3: 13—18: — Luuk. 14: 16—24. — Ps. 36: 6—11.

29 S *2 s. Kolm. p. Pietari
30 M Päiviö Ps. 91: 7.

Heinäkuu 31 p.

1 T Aaro Jes. 30: 20.
2 K Linnea ● Hebr. 12: 2.
3 T Arvo Ps. 51: 12.
4 P Ulriikka Jes. 30: 18.
5 L Unto 1 Kor. 12: 26, 27.

1 Piet. 5: 6—11. — Luuk. 15: 1—10. — Hes. 34: 11—16.

6 S *3 s. Kolm. p. Esaias
7 M Klaus Joh. 20: 28.
8 T Turo Ps. 5: 3, 4.
9 K Ilta ☽ Jerem. 32: 17.
10 T Saima Luuk. 11: 28.
11 P Eleonoora Kol. 3: 13.
12 L Herman 2 Kor. 6: 10.

Room. 8: 18—23. — Luuk. 6: 36—42. — Miik. 6: 8.

13 S *4 s. Kolm. p. Joel
14 M Aliisa Ps. 146: 8.
15 T Rauni Sak. 9: 9.
16 K Reino ☺ Hebr. 7: 25.
17 T Ossian 2 Tim. 1: 12.
18 P Freedrik Joh. 6: 35.
19 L Saara Kol. 4: 5.

1 Piet. 3: 8—15. — Luuk. 5: 1—11. 2 Moos. 19: 3—6.

20 S *5 s. Kolm. p.
21 M Johanna Gal. 2: 16.
22 T Magdaleena 5 Moos. 7: 9.
23 K Olga ☾ Ilm. 3: 11.
24 T Kirsti Matt. 24: 42.
25 P Jaakko Hos. 12: 6.
26 L Martta Nah. 1: 7.

Hebr. 12: 14—24. — Matt. 5: 20—26. — 1 Sam. 15: 22—29.

27 S *6 s. Kolm. p. 7 unikekoa
28 M Haakon Ps. 130: 7.
29 T Olavi Matt. 26: 42.
30 K Eriikka 2 Tim. 2: 8.
31 T Helena ● 1 Joh. 4: 19.

Elokuu 31 p.

1 P Maire, Gerda Ilm. 3: 5.
2 L Holger Jes. 53: 5.

2 Piet. 1: 16—18. — Matt. 17: 1—8. — 2 Moos. 34: 4—9.

3 S *7 s. Kolm. p. Maria
4 M Veera Joh. 16: 32.
5 T Salme, Gurli 1 Piet. 3: 18.
6 K Sikstus Neh. 9: 27.
7 T Lahja Joh. 14: 19.
8 P Sylvia ☽ 1 Piet. 3: 9.
9 L Natalia Ps. 32: 8.

Room. 8: 12—17. — Matt. 7: 15—21. — 1 Kun. 18: 36—39.

10 S *8 s. Kolm. p. Lauri
11 M Susanna Sananl. 30: 5.
12 T Klaara Joh. 10: 4.
13 K Alfonso Jes. 12: 3.
14 T Svea ☺ Hebr. 3: 19.
15 P Marjatta Jaak. 4: 11.
16 L Brynolf Joh. 10: 29.

1 Kor. 10: 6—13. — Luuk. 16: 1—9. — 1 Moos. 39: 1—5.

17 S *9 s. Kolm. p. Verner
18 M Lemmitty Joh. 13: 13.
19 T Maunu 1 Tim. 2: 5.
20 K Samuli Hebr. 7: 24.
21 T Sulho, Sven Ps. 117: 2.
22 P Iivari ☾ Ps. 4: 2.
23 L Signe 1 Joh. 5: 3.

Gal. 5: 22. — Sal. Saarn. 12: 13. Room. 8: 28.

24 S *3 Rukousp. Pärttyli
25 M Loviisa 1 Piet. 2: 8.
26 T Ilma 4 Moos. 22: 35.
27 K Rolf Joh. 15: 4.
28 T Augustinus Joh. 15: 7.
29 P Iines Matt. 7: 21.
30 L Eemil ● Luuk. 5: 36.

1 Kor. 15: 1—10. — Luuk. 18: 9—14. — Dan. 9: 15—19.

31 S *11 s. Kolm. p. Arvi

Syyskuu — 30 p.

1 M Gottfrid Ps. 31: 16.
2 T Toora 1 Piet. 2: 2.
3 K Serafiina Ps. 39: 6, 7.
4 T Mooses Gal. 6: 2–5.
5 P Mainio Jerem. 31: 25.
6 L Sakari ☽ Ps. 142: 6.

2 Kor. 3: 4—18. — Mark. 7: 31—37. — 1 Sam. 3: 1—10.

7 S *12 s. Kolm. p. Regina
8 M Taimi, Göta Efes. 4: 30.
9 T Eevert Joh. 10: 27.
10 K Kaleva 5 Moos. 33: 27.
11 T Aleksanteri 1 Kor. 1: 25.
12 P Dagny Ps. 42: 2, 3.
13 L Jorma ○ Luuk. 9: 26.

Gal. 3: 16—22. — Luuk. 10: 23—37. — 1 Moos. 50: 15—21

14 S *13 s. Kolm. p. Iida
15 M Runo Ap. Tek. 17: 31.
16 T Mielikki Luuk. 12: 49.
17 K Elisabet Ps. 104: 1.
18 T Tyyne Joh. 17: 4.
19 P Fredriikka Efes. 2: 5.
20 L Augusta Jerem. 12: 3.

Gal. 5: 16—24. — Luuk. 17: 11–19. — Ps. 50: 14—23.

21 S *14 s. Kolm. p. ☾
22 M Mauri Sal. Saarn. 12: 13.
23 T Tekla Luuk. 1: 50.
24 K Alvar Ps. 27: 8.
25 T Kullervo Joh. 7: 37.
26 P Cyprianus Joh. 6: 32.
27 L Kaino Ilm. 22: 17.

Gal. 5: 25—6: 10. — Matt. 6: 24—34. — 1 Kun. 17: 8–16.

28 S *15. s. Kolm. p. ●
29 M Mikael Fil. 2: 4.
30 T Helge Joh. 17: 24.

Lokakuu — 31 p.

1 K Ragnar Jes. 48: 17.
2 T Ludvik Ps. 94: 19.
3 P Eevald Hebr. 4: 3.
4 L Frans Ap. Tek. 15: 11.

Ilm. 12: 7—12. — Matt. 18: 1–11. — 1 Moos. 28: 10—22.

5 S *Mikkelinp. ☽ Inkeri
6 M Bruuno Matt. 20: 28.
7 T Birgitta Mik. 7: 18.
8 K Hilja Matt. 12: 20.
9 T Ilona 1 Sam. 3: 9.
10 P Josefiina 2 Kor. 5: 18.
11 L Otso, Björn Kol. 3: 3.

Ef. 4: 1—6. — Luuk. 14: 1–11. Ps. 139: 23, 24.

12 S *17 s. Kolm. p. ○
13 M Ebba Ap. Tek. 1: 8.
14 T Elsa Gal. 2: 20.
15 K Helvi Mark. 10: 52.
16 T Sirkka, Saga Hos. 13: 14.
17 P Aleksandra Luuk. 11: 13.
18 L Luukas, Lucina Joh. 14: 23.

Ps. 19: 2. — Ps. 63: 7—8. 1 Sam. 7: 12.

19 S *4 Rukousp. Uljas
20 M Kasper Kol. 3: 3.
21 T Birger ☾ Gal. 3: 26.
22 K Irja Mal. 3: 17.
23 T Severi Ps. 50: 23.
24 P Fjalar Matt. 10: 30.
25 L Hilda Gal. 3: 27, 28.

Ef. 4: 22—28. — Matt. 9: 1–8. Ps. 32: 1—7.

26 S *19 s. Kolm. p.
27 M Hellin 1 Piet. 2: 17.
28 T Simo ● Efes. 2: 4—7.
29 K Alfred Room. 13: 12.
30 T Kustaava Luuk. 12: 9.
31 P Artturi Job 29: 3.

Marraskuu 30 p.

1	L	Pyh. m. p.	Gal. 5: 13.

Ilm. 7: 2—12. — Matt. 5: 1—12. 5 Moos. 34: 1—6.

2	S	***Pyh. miest. p.**	Topias
3	M	Erland	Jerem. Valit. 3: 40.
4	T	Hertta ☽	Joh. 17: 3.
5	K	Malakias	Jos. 1: 6.
6	T	Kustaa Aadolf	Ps. 100: 3.
7	P	Eugen	2 Sam. 7: 12.
8	L	Aatos	5 Moos. 8: 5.

Ef. 6: 10—18. — Joh. 4: 46—53. Joon. 3.

9	S	***21 s. Kolm. p**	Teodor
10	M	Martin Luther	Mik. 7: 16.
11	T	Martti ☺	Jes. 49: 10.
12	K	Konrad	Ap. Tek. 18: 10.
13	T	Kristian	Gal. 6: 3.
14	P	Oihonna	Jes. 25: 9.
15	L	Leopold	Hes. 16: 60.

Fil. 1: 3—11. — Matt. 18: 23—35. — 2 Sam. 19: 18—23.

16	S	***22 s. Kolm. p.**	Aarne
17	M	Eino	Ps. 3: 9.
18	T	Maks	2 Moos. 14: 14.
19	K	Aili ☾	Sananl. 3: 5.
20	T	Jalmari	Ps. 91: 2.
21	P	Hilma	Room. 12: 11.
22	L	Cecilia	2 Sam. 7: 9.

2 Tess. 1: 3—10. — Matt. 25: 31—46. — Dan. 12: 1—4.

23	S	***Tuomios.**	Klemetti
24	M	Lempi	Ps. 108: 13.
25	T	Katri	Fil. 4: 4, 5.
26	K	Dagmar ●	2 Tim. 1: 14.
27	T	Astrid	Hebr. 10: 23.
28	P	Steen	1 Tess. 5: 8.
29	L	Aimo	Room. 3: 24.

Ps. 24: 7—10. — Jes. 25: 6—10. Ps. 100.

30	S	***1 s. Advent.**	Antti

Joulukuu 31 p.

1	M	Oskari	Dan. 7: 14.
2	T	Beata	1 Kor. 3: 8.
3	K	Wellamo ☽	Room. 14: 13.
4	T	Barbara	Gal. 3: 13.
5	P	Selma	2 Kor. 9: 8.
6	L	Niilo	Gal. 3: 18.

Hebr. 10: 35—39. — Luuk. 12: 32—40. — Mal. 4.

7	S	***2 s. Advent.**	Agaton
8	M	Kyllikki	Ps. 100: 3—5.
9	T	Anna	1 Tess. 5: 17.
10	K	Juudit	Jos. 3: 10.
11	T	Taneli ☺	Hebr. 2: 14.
12	P	Tuovi	Ps. 77: 12.
13	L	Lucia	Hebr. 12: 15.

2 Piet. 1: 19—21. — Matt. 11: 11—19. — Jes. 12.

14	S	***3 s. Advent.**	Jouko
15	M	Heimo	Hebr. 10: 14.
16	T	Adele	Kol. 3: 5.
17	K	Raakel	1 Piet. 2: 6.
18	T	Abraham	Jes. 54: 8.
19	P	Iisakki ☾	Joh. 15: 4.
20	L	Israel	Room. 5: 12.

Jes. 62: 10—12. — Joh. 3: 22—36. 5 Moos. 18: 15—19.

21	S	***4 s. Advent.**	Tuomas
22	M	Rafael	Joh. 17: 21.
23	T	Aatami	Efes. 5: 8.
24	K	Eeva	1 Sam. 16: 7.
25	T	***Joulup.**	Luuk. 2: 1—20.
26	P	***Tapaninp.**	Matt. 23: 34-39.
27	L	Joh. Evank. ●]	Ps. 143: 10.

1 Joh. 5: 19—21. — Ps. 2. Jes. 8: 9—15.

28	S	***S. j. Joul.** Viatt. last. p.	
29	M	Rauha, Frida	Matt. 6: 12.
30	T	Taavetti	1 Sam. 16: 7.
31	K	Sylvester	1 Tim. 6: 12.

Me tiedämme että kaikki myötävaikuttaa niiden parhaaksi, jotka rakastavat Jumalaa niiden, jotka hänen aivoituksensa mukaan ovat kutsutut. Room. 8: 28.

Ylistys, kiitos ja kunnia olkoon Sinulle, o Isä rakas!

Sisältö:

Kuvia:

Kuvia: